

ΕΕΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αγαπητοί φίλοι,

Η παρούσα εργασία, με τίτλον «ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ», αποτελείται από σειρά 23 άρθρων δημοσιευθέντων – επί ένα και πλέον έτος και ανά δεκαπενθήμερον περίπου – εις έγκριτον εφημερίδα των Αθηνών επί του θέματος της εικονολατρείας, εξ αφορμής της προτινων ετών λατρευτικής προσκυνήσεως της εικόνας «Άξιον Εστίν».

Η σύζυγός μου έστειλε προς δημοσίευσιν σχετικόν άρθρον, διαμαρτυρομένη διά την πλάνην της προσκυνήσεως της «θαυματουργής» (!) αυτής εικόνας και δη με την αθρόαν νυχθημερόν προσέλευσιν πολλών χριστιανών, οι οποίοι, παρά τον σεβασμόν διά τα του Θεού, συνεχίζουν την αντιγραφικήν παράδοσιν της εικονολατρείας.

Εις το έν λόγω άρθρον της αντέδρασε ωρισμένος αριθμός αναγνωστών προς τους οποίους η σύζυγός μου έκρινε ότι έπρεπε να απαντήση. Οι απαντήσεις της προεκάλεσαν ανταπαντήσεις, με αποτέλεσμα να γίνη ένας συνεχής διάλογος. Οι απαντήσεις της συζύγου μου παρατίθενται εις την παρούσαν εργασίαν κατά χρονολογικήν σειράν. Εις τας απαντήσεις της αναφέρονται κατά λέξιν, εις όλας σχεδόν τας περιπτώσεις, τα επιχειρήματα των αντιφρονούντων ή αντιδιατιθεμένων, ώστε να μη δημιουργείται τυχόν αμφιβολία περί της ορθής καταχωρήσεώς των. Τούτο εξ άλλου φαίνεται και από τας ανταπαντήσεις των. Τα ονοματεπώνυμα των αντιφρονούντων, οι ημερομηνίες και ο τίτλος της εφημερίδος όπου εδημοσιεύθη ο εν λόγω διάλογος απηλείφθησαν δι' ευνοήτους λόγους... αντικατεστάθησαν δε από ωρισμένα γράμματα της αλφαβήτου, δεδομένου ότι εκείνο που ενδιαφέρει δεν είναι τα πρόσωπα αλλά η ουσία.

Εις ωρισμένα άρθρα της υπάρχουν μερικές επαναλήψεις και τούτο διότι ήτο ηναγκασμένη να χρησιμοποιήση τα αυτά επιχειρήματα και εδάφια της Αγίας Γραφής είτε διότι οι αντοφρονούντες ήσαν πολλοί και διάφοροι είτε διότι έπρεπε να δοθούν σχετικές διευκρινήσεις.

Συνιστώ ενθέρμως την ανάγνωσιν της παρούσης εργασίας, η οποία είναι πλήρης Βιβλικών επιχειρημάτων, δυναμένων να πείσουν πάντα αντιφρονούντα αλλά καλής πίστεως αναγνώστην.

Ιωάννης Μπαλτατζής

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Κατά την δευτέραν αὐτήν ἐντολήν τοῦ δεκαλόγου **“Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω...”** δὲν ἐπιτρεπόταν ἡ ἀπεικόνισις ἱερῶν προσώπων εἴτε ἐπιγείων εἴτε ἐπουρανίων. Ἡ ἐντολή αὐτή δὲν ἔπαυσε νὰ ἰσχύη καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν χριστιανικῶν χρόνων. Τοῦναντίον, τὸ πνεῦμα τῆς Καινῆς Διαθήκης κατέστησε τὴν ἐντολήν αὐτήν, κατὰ γράμμα καὶ κατὰ πνεῦμα, ἀκόμη αὐστηροτέραν. **“Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, καὶ οἱ προσκυνῶντες αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ προσκυνῶσι.”** (Ἰωάν.4:24). Δυστυχῶς, ἡ ἐντολή αὐτή δὲν ἔγινε σεβαστὴ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν μεταγενεστερῶν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἤρχισε ἡ δίωξις τῶν εἰκόνων ἀπὸ τοὺς πρώτους ἤδη χριστιανικοὺς χρόνους. Κατ’ ἀρχάς, ἡ ἀπεικόνισις τοῦ σταυροῦ ἤρχισε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου κι’ ἀκολούθησε ἡ ἀπεικόνισις τοῦ Ἰησοῦ, τῆς Θεοτόκου Μαρίας, τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἀγίων. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν 8ον αἰῶνα οἱ εἰκόνες δὲν ἀποτελοῦσαν μόνον στολισμὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ ἀντικείμενον προσκυνήσεως καὶ λατρείας. Αὐτὸ προῆλθε ἀπὸ τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἀμάθειαν τῶν μοναχῶν, πρᾶγμα πού ἤρχετο εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τῆς χριστιανικῆς παραδόσεως.

Ἀπὸ τὰ πολὺ παλαιὰ χρόνια οἱ διάφοροι λαοὶ ὑπῆρξαν εἰδωλολάτρες. Ἐζωγράφιζαν τοὺς θεοὺς τῶν καὶ προσκυνοῦσαν τὶς εἰκόνες καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν θεῶν πού κατασκευάζαν εἴτε ὡς εἰκόνες εἴτε ὡς ἀγάλματα. Οἱ μόνον πού δὲν ὑπῆρξαν εἰδωλολάτρες/εἰκονολάτρες ἦσαν οἱ Ἑβραῖοι διότι ἀπηγορεύετο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραὴλ, σύμφωνα μὲ τὴν δευτέραν ἐντολήν τοῦ Δεκαλόγου, πού ἐντέλλετο εἰς τὸν λαόν Του νὰ μὴ προσκυνᾷ εἰκόνες καὶ ὁμοιώματα: **“Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεοὺς, πλὴν ἐμοῦ. Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τῇ γῆ κάτω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς μὴ προσκυνήσεως αὐτὰ μηδὲ λατρεύσεως αὐτὰ· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, ...”** (Δευτερονόμιον ε:7-9).

Ἡ τυφλὴ εἰκονολατρεία ἀντιμετωπίσθη μὲ μέτρα αὐστηρά ἐκ μέρους τῶν εἰκονομάχων αὐτοκρατόρων καὶ ὄλων τῶν εὐσεβῶν εἰκονομάχων πιστῶν πού ἀντιδρούσαν εἰς τοὺς εἰκονολάτραις μοναχοὺς πού δὲν τηροῦσαν τὴν Γραφικὴν παράδοσιν. Ἐκατὸν δεκαεξὶ χρόνια κράτησε ἡ διαμάχη ἀνάμεσά των ἀπὸ τὸ 726 μ.Χ. ἕως τὸ 842 μ.Χ., μὲ ἐνδιάμεσο στάδιο ὑφέσεως τὸ 787 μ.Χ. Ὁ πρῶτος πού ἤρχισε τὴν καταπολέμησιν τῆς εἰκονολατρείας ἦταν ὁ Λέων ὁ Γ’, ὁ Ἰσαυρος. Τὸ πρῶτο μέτρο πού ἐλήφθη διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς εἰκονολατρείας ὑπὸ τοῦ Λέοντος τοῦ Γ’, τοῦ Ἰσαύρου ἦταν ἡ ἀνάρτησις τῶν εἰκόνων μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε νὰ μὴ τίς φθάνουν διὰ προσκύνημα οἱ εἰκονολάτρες. Ὁ γιὸς του ὁμοίως ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε’ φάνηκε πῶς τολμηρὸς: Ἀφήρσε τελείως τὶς εἰκόνες ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας κι’ ἔλαβε μέτρα αὐστηρά κατὰ τῶν φανατικῶν καλογηρῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπήκουαν εἰς τὸ κατὰ γράμμα πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἀντικαθιστοῦσαν τὴν ἐντολήν τῆς Γραφῆς μὲ τὴν ἰδικὴν των παράδοσιν τῆς ἀπεικονίσεως καὶ εἰκονολατρείας.

Ἡ εἰκονολατρεία τελικὰ ἐπεκράτησε παρά τὴν αὐστηρὰν δευτέραν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ **“Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω...”** Καὶ δυστυχῶς συνεχίζει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸ πνεῦμα μας ἡ εἰκονολατρεία καὶ στίς ἡμέρας μας παρά τὴν σαφὴ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ! Γιατί; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή:

- α) Διότι δέν μελετᾶ ὁ κόσμος τήν Ἁγίαν Γραφήν καί δέχεται ἀνεξέλεγκτα κάθε παράδοσιν. Ἔτσι ἀγνοοῦνται ἀπό ὅλους οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί γενικῶς τό πνεῦμα τῆς Βίβλου,
- β) Διότι ἐπικρατοῦν οἱ δογματικές παραδόσεις ἀπό γενεά σέ γενεά καί ὄχι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.
- γ) Διότι ὅλοι πιστεύουν ὅτι ἐκφράζουν εὐλάβειαν καί σεβασμόν μέσω τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καί ὁμοιωμάτων τῶν ἁγίων εἰς τόν Θεόν!

Ἐν τούτοις αὐτό εἶναι λάθος! Μέγα λάθος!!!

- Διότι ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφής: **“οὐ ποιήσεις ὁμοίωμα”**, καί
- Δέν πρέπει νά ἐξομοιώνωμε τούς ἁγίους μέ τόν Σωτήρα Χριστόν καί Μεσίτην Θεοῦ καί ἀνθρώπων: **“Διότι εἶναι εἷς Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς,”** (1 Τιμ.2:5-6), **“ὅστις καὶ εἶναι ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅστις καὶ μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν.”** (Ρωμ.8:34)... Ἄλλως γίνεται ἀκούσιος σφετερισμός τῆς δόξης πού ἀνήκει μόνον εἰς τόν Χριστόν!

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού ἔχει τό δικαίωμα τῆς μεσιτείας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ διὰ τήν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καί διὰ βοήθειαν εἰς τήν ὥραν τῆς ἀνάγκης, ὅταν μετανοοῦμε καί ὁμολογοῦμε τίς ἁμαρτίες μας εἰς Αὐτόν, ὅπως ὁ ληστής ἐσώθη διότι ἀνεγνώρισε τήν ἐνοχίην του καί τήν εὐθύνην του καί ζήτησε τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ! Καί ὁ Κύριός μας τόν ἐδέχθη εἰς τόν οὐρανόν **“Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἰησοῦς· Ἀληθῶς σοὶ λέγω, σήμερον θέλεις εἰσθαι μετ’ ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ.”** (Λουκ.23:43).

Καί τέλος ἐρωτῶ:

Ποῦ καί πότε ἡ Βίβλος ὁμιλεῖ διὰ θαύματα εἰκόνων; Εἶναι ποτέ δυνατόν ἕνα σύμβολο ἀπό ξύλο, χρυσόν καί ἄργυρον κλπ., πού εἶναι κατασκευάσμα ἐνός καλλιτέχνη πού εἰκονίζει ἕνα πρόσωπο κάποιου ἁγίου, νά ἀκούη, νά βλέπη καί νά θαυματουργή. Ἄς προσέξωμε νά μὴ προσκυνοῦμε καί πιστεύωμε σέ εἰκόνες οἰοδήποτε ὁμοίωμα καί ἂν συμβολίζη. Οἱ εἰκόνες εἶναι εἰκόνες· δέν ἔχουν πνοήν, δέν λαλοῦν, δέν περιπατοῦν, δέν κακοποιοῦν, δέν ἀγαθοποιοῦν καί δέν εἰκονίζουν παρά φανταστικά πρόσωπα κατὰ τήν φαντασίαν τῶν τεχνιτῶν, οἱ δέ πιστοὶ σκύβουν καί τίς προσκυνοῦν καί τίς φιλοῦν μέ εὐλάβεια! Ναί, οἱ εἰκόνες δέν ἔχουν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅπως εἶχαν λάβει τήν Πεντηκοστήν οἱ ἀπόστολοι καί οἱ πιστοί. Μόνον διὰ τό Ἅγιον Πνεῦμα ὁμιλεῖ ἡ Ἁγία Γραφή ὅτι θαυματουργεῖ καί ὄχι οἱ εἰκόνες. Οἱ εἰκόνες ἀποκλείονται ἀπό τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Ἐκτός ἀπό τά προαναφερθέντα ἐδάφια, ἄς ἐνθυμηθοῦμε τί ἔγραψεν ὁ Ἡσαΐας εἰς τό βιβλίον του κεφάλαια 40 καί 41: **“40:18 Μὲ τίνα λοιπὸν θέλετε ἐξομοιώσει τὸν Θεόν; ἢ τί ὁμοίωμα θέλετε προσαρμόσει εἰς αὐτόν; 40:19 Ὁ τεχνίτης χωνεύει εἰκόνα γλυπτὴν, καὶ ὁ χρυσοχόος ἐκτείνει χρυσὸν ἐπ’ αὐτήν καὶ χύνει ἄργυρᾶς ἀλύσεις. 40:20 Ὁ πτωχὸς κάμων προσφορὰν ἐκλέγει ξύλον ἄσηπτον· καὶ ζητεῖ εἰς ἑαυτὸν ἐπιδέξιον τεχνίτην, διὰ νὰ κατασκευάσῃ εἰκόνα γλυπτὴν μὴ σαλευομένη.... 40:25 Μὲ τίνα λοιπὸν θέλετε μὲ ἐξομοιώσει καὶ θέλω ἐξισωθῆ; λέγει ὁ Ἅγιος..... 41:7 Καὶ ὁ ξυλουργὸς ἐνίσχυε τὸν χρυσοχόον καὶ ὁ λεπτύνων μὲ τὴν σφύραν, τὸν σφυροκοποῦντα ἐπὶ τὸν ἄκμονα, λέγων, Καλὸν εἶναι διὰ τὴν συγκόλλησιν· καὶ στερεώνει αὐτὸ μὲ καρφία, διὰ νὰ μὴ κινήται... 41:24 Ἴδού, σεῖς εἰσθε ὀλιγώτερον παρὰ τὸ μηδέν, καὶ τὸ ἔργον σας χειρότερον παρὰ τὸ μηδέν· ὅστις σᾶς ἐκλέγει, εἶναι βδέλυγμα... 41:29 Ἴδού, πάντες εἶναι ματαιότης, τὰ ἔργα αὐτῶν μηδέν· τὰ χωνευτὰ αὐτῶν ἄνεμος καὶ ματαιότης.”** (Ἡσ.40:18 - 41:29).

Μέ αισθήματα απογοητεύσεως και λύπης είδαμε την άθροαν προσέλευσιν πολλών χριστιανών -- οί όποίοι παρά τόν σεβασμόν και τήν δίψαν των διά τόν Θεόν και τά του Θεού -- συνεχίζουν αυτήν τήν άντιγραφικήν παράδοσιν τής εικονολατρείας μέ τήν προσκύνησιν τής “θαυματουργής” εικόνας τής Μητέρας του Χριστού “*Άξιον έστίν*” και στίς ήμέρες μας, ώστε νά μάς έκθέτη ένώπιον του Θεού ότι δέν ύπακούμε εις τάς έντολάς Του, μέ κίνδυνο νά ύποστούμε κρίσεις, έστω και άν δέν τό κάνουμε από άσέβειαν και άνυπακοήν αλλά διά νά Τόν τιμήσωμε. Καί τό χειρότερον είναι ότι τό πνεύμα αυτό, ή παράβασις τής προαναφερθείσης έντολής, καλλιεργείται υπό τών μοναχών και του κλήρου! “... **Λαέ μου, οί όδηγοί σου σε κάμνουσι νά πλανάσαι και καταστρέφουσι τήν όδόν τών βημάτων σου.**” (Ήσ.3:12). Έν τούτοις, δυστυχώς, και έμείς, ό λαός, στερούμεθα έπιγνώσεως Θεού έπειδή δέν μελετούμε τήν Άγίαν Γραφήν πού είναι τό μόνον θεόπνευστον βιβλίον του Θεού, γραμμένο από τό Άγιον Πνεύμα μέσω τών άποστόλων και προφητών αλλά έξαρτώμεθα από παραδόσεις ανθρώπινες και άντιγραφικές πού όδηγούν σε καθαρή είδωλολατρεία...

Είδωλολατρεία; Ναι, ή εικονολατρεία είναι είδωλολατρεία! “Όταν λατρεύομε και προσκυνούμε και τά κτίσματά Του αντί νά λατρεύομε μόνον Έκείνον πού μάς έκτισε είμεθα είδωλολάτρες: Άκούστε τί λέγει ό άπόστολος Παύλος: “**Διότι γνωρίσαντες τόν Θεόν, δέν έδόξασαν ως Θεόν ούδė εύχαρίστησαν, άλλ’ έματαιώθησαν έν τοίς διαλογισμοίς αυτών, και έσκοτίσθη ή ασύνετος αυτών καρδιά· λέγοντες ότι είναι σοφοί έμωράνθησαν, και ήλλαξαν τήν δόξαν του άφθάρτου Θεού εις όμοίωμα εικόνας φθαρτού ανθρώπου ... Οίτινες μετήλλαξαν τήν αλήθειαν του Θεού εις τό ψεύδος, και έσεβάσθησαν και έλάτρευσαν τήν κτίσιν μάλλον παρά τόν κτίσαντα, όστις είναι εύλογητός εις τούς αιώνας· άμήν.**” (Ρωμ.1:21-25).

Τέλος έρωτώμεν: Έ Θεοτόκος Μαρία είναι κτίσμα ή όχι; Έ “θαυματουργή” εικόνα της δέν είναι όμοίωμα εικόνας φθαρτού ανθρώπου; Έ Η πότε ή Μαρία, ή Μητέρα του Έησού εις τήν έπίγειον ζωήν της έπιβεβαιώνεται από τήν Άγίαν Γραφήν ότι έκαμε θαύματα; Πού και πότε ό Έησούς Χριστός προβάλλει τήν Μητέρα Του ως έκπρόσωπόν Του ή πότε μάς τήν προβάλλει και προτρέπει νά τήν προσκυνούμε ως ισόθεον μέ τόν Έαυτόν Του ή μαζί Του; Τούναντίον, όταν ή Μητέρα του Χριστού θέλησε νά πληροφορήση τόν Υίόν της, τόν Κύριον ήμών Έησούν Χριστόν, ότι όλη ή ποσότης του κρασιού είχε έξαντληθεί εις τόν έν Κανά γάμον, Έκείνος τής άπήντησε: “... **Τί είναι μεταξύ έμού και σου, γυναί; ...**” Διεχώρησε σαφώς τήν θέσιν Του από τήν ιδικήν της! Δέν της έδωσε δικαίωμα άναμίξεως εις τό έργον Του.

Έ Η Άγία Γραφή δηλώνει ότι θά τήν μακαρίζουν πάσαι αι γενεαί λόγω τής τιμής πού της έκαμε ό Θεός αλλά όχι νά τήν λατρεύουν και νά τήν προσκυνούν ως τόν Χριστόν: “**Και ειπεν ή Μαριάμ· Μεγαλύνει ή ψυχή μου τόν Κύριον και ήγαλλίασε τό πνεύμά μου εις τόν Θεόν τόν Σωτήρά μου, διότι επέβλεψεν επί τήν ταπεινώσιν τής δούλης αυτού. Έπειδή ιδού, από του νύν θέλουσι με μακαρίζει πάσαι αι γενεαί· διότι έκαμεν εις έμε μεγαλεία ό δυνατός και άγιον τό όνομα αυτού,**” (Λουκ.1:46-49). Ναι, τήν μακαρίζομε αλλά και συγχρόνως προσκυνούμε και φιλούμε τήν εικόνα της. Σήμερα φθάσαμε σε σημείον νά διερωτώμεθα εάν έχωμε Χριστολατρεία ή Μαριολατρεία! Πόσες και πόσες εικόνες τής Θεοτόκου μέ διάφορες έπωνυμίες και τοπωνυμίες! Και άλλες φανταστικές εικόνες αυτής κάμνουν θαύματα και άλλες δέν κάμνουν! Και τί νά ειπούμε διά τίς φανταστικές “θαυματουργές” εικόνες τών άγίων; Πού πάμε;

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πανταχοῦ παρών καί θαυματουργεῖ: **“Διότι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι ἐγὼ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.”** (Ματ.18:20). Εἶναι ὁ μόνος πού μᾶς ἀκούει καί μᾶς βλέπει καί ὁ μόνος δυνάμενος νά σώζη! Οἱ ἅγιοι εἶναι ψυχαί ζῶσαι ἐν τῷ οὐρανῷ ἀλλά δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά λαμβάνωμε τήν τιμήν καί τήν δόξαν ἀπό τόν Χριστόν καί νά τήν ἀποδίδωμεν εἰς αὐτούς, ἔστω καί ἂν εἶναι ἡ Μαριάμ, ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, ὅσον ἅγια καί ἂν ὑπῆρξε καί ὅσον κι’ ἂν ἐτιμήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ, διά τήν εὐσέβειάν της. Δέν ἔγινε ποτέ Θεός οὔτε ἀντικαθιστᾶ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ! Ὑπῆρξε πολύτιμον σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ διά τήν ἐνανθρώπισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἡ προσκύνησις καί ἡ λατρεία μας ὅμως πρός αὐτήν ἀποτελοῦν ὑβίστην παράβασιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ/Λόγου, διά τοῦ Ὁποίου ἔγειναν τά πάντα (Ἰωάν.1:3), ὁ Ὁποῖος ἐνεσαρκώθη καί ἀπέθανε διά τὰς ἀμαρτίας μας καί ἀνέστη διά τήν δικαίωσίν μας.

Ἡ Θεοτόκος Μαρία παραμένει μακαριζομένη εἰς ὅλον τόν κόσμον, ὅπως ἡ ἴδια προεφήτευσε διά Πνεύματος Ἁγίου, ἀλλά ὄχι ὅπωςδήποτε μέσω προσκυνήσεως “θαυματουργῶν” εἰκόνων της, ὅπως οἱ ἀνθρώπινες ἀντιγραφικές παραδόσεις μας ὡς καί ἡ πνευματική μας ἄγνοια ἢ ἡ ψυχολογική μας ἀδυναμία ἢ καί ἡ ἔλλειψις διακρίσεως τό ἔχουν υἰοθετήσει. Ἄς ξυπνήσωμε! Τέλος, ἄς μή ξεχνοῦμε ὅτι ὁ Χριστός οὔτε δόγμα ἔχει οὔτε εἰκόνες τιμᾶ. Ὁ Χριστός τιμᾶ ὅσους Τόν ὑπακούουν καί Τόν ἐμπιστεύονται καί Τόν λατρεύουν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ. Ὁ Χριστός εἶναι: **“... ἡ ὁδός καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι’ ἐμοῦ.”** (Ἰωάν.14:6). Εἶναι ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καί τιμᾶ ὅλους τούς ἀγαπώντας Αὐτόν! Εἰσακούει τὰς προσευχάς των ἀπ’ εὐθείας καί ὄχι μέσω εἰκόνων καί ἁγίων. Αὐτά μᾶς διδάσκει μέ τό **“Πάτερ ἡμῶν...”**. Ἄς ξεπεράσωμε τὰ αἰσθήματα μειονεκτικότητος καί ἄς προσευχόμεθα ἀπ’εὐθείας καί μετά παρρησίας εἰς Αὐτόν: **“καὶ ὃ, τι ἂν ζητήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλω κάμει τοῦτο, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Πατήρ ἐν τῷ Υἱῷ. Ἐὰν ζητήσητέ τι ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ θέλω κάμει αὐτό. Ἐὰν μὲ ἀγαπάτε, τὰς ἐντολὰς μου φυλάξατε.”** (Ἰωάν.14:13-15).

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Ἐπαντήσεις πρὸς τοὺς κ.κ. Α καὶ Β. εἰς ἔκφρασθείσας ἀντιρρήσεις των)

Δεδομένου ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς εἰκονολατρείας ἀμφοτέρων τῶν προαναφερθέντων ἐν ἐπικεφαλίδι ἀξιότιμων κυρίων συμπίπτουν εἰς τὰ περισσότερα σημεῖα των, προσεπάθησα, πρὸς οἰκονομίαν χώρου καὶ χρόνου, νά ἀπαντήσω διὰ μιᾶς ἀπαντήσεώς μου εἰς ἀμφοτέρους, χωρὶς βεβαίως νά σημαίνῃ ὅτι παραλείπω νά καλύψω καὶ τὰ ἰδιαίτερα σημεῖα πού θίγει εἷς ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνωτέρω κυρίων.

Ἴδου τί ἔχω νά παρατηρήσω εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐπιχειρήματά τους:

Α) Ἐγώ οὔτε τὴν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας διαστρεβλώνω ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας οὔτε διαβάζω τὴν Ἁγίαν Γραφήν ὅπως μέ συμφέρει οὔτε τὴν ἐρμηνεύω κατὰ τὸ δοκοῦν, ὡς μέ κατηγοροῦν. Καὶ τοῦτο διότι δέν δίδω ἰδικάς μου ἐρμηνείας ἀλλὰ **ἐπαναλαμβάνω πιστῶς** ὅ,τι λέγει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ “φρεσκάρω” εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀναγνωστῶν τὰς σχετικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἱστορικὰς ἐξελίξεις. Δέν ἔχει παρά πᾶς εἰλικρινῶς ἐνδιαφερόμενος νά ξαναδιαβάσῃ προσεκτικὰ τὸ ἐν λόγω ἄρθρον μου. Ἐπίσης, δέν ἐπικαλοῦμαι ἀνθρώπινες παραδόσεις οὔτε καὶ θέσεις καὶ ἀντιθέσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ παραδόσεων. Ἐπικαλοῦμαι τὴν Ἁγίαν Γραφήν πού εἶναι ἡ μόνη πού δίδει τὴν ἀπάντησιν καὶ θέτει τέρμα εἰς πᾶσαν ἀντιλογίαν καὶ ἀμφισβήτησιν!

Ἡ Ἁγία Γραφή ἐννοεῖ αὐτό πού λέγει καὶ λέγει αὐτό πού ἐννοεῖ:

- **“Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω...”** (Δευτ.ε:7-9), καὶ
- **“Διότι γνωρίσαντες τὸν Θεόν, δὲν ἐδόξασαν ὡς Θεὸν οὐδὲ εὐχαρίστησαν, ἀλλ’ ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία· λέγοντες ὅτι εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἠλλάξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα ἐκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου ... Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν μᾶλλον παρά τὸν κτίσαντα, ὅστις εἶναι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.”** (Ρωμ.α:21-25).

Ἡ εἰκὼν τοῦ “Α” ἀγίου εἰς τὸν τόπον τάδε δέν κάμνει θαύματα ἢ δὲ εἰκὼν “Β” τοῦ αὐτοῦ ἀγίου εἰς κάποιον ἄλλον τόπον κάμνει θαύματα! Πῶς μπορεῖ τοῦτο νά ἐξηγηθῇ καὶ τί σημαίνει; Δέν ἀποδίδεται μιὰ **“ἰδιαίτερα θαυματουργικὴ ιδιότης”** εἰς τὴν “Β”, τὴν ὁποίαν δέν ἔχει ἡ “Α”; Ἐχομεν, συνεπῶς, θαυματουργὰς εἰκόνας καὶ μὴ θαυματουργὰς εἰκόνας! Τὸ θαῦμα, λοιπόν, ὀφείλεται εἰς τὴν συγκεκριμένην εἰκόνα! Συνεπῶς, ἡ προσοχὴ τοῦ πιστοῦ --καὶ δὴ τοῦ ἀγνοοῦντος τὴν Ἁγίαν Γραφήν λαοῦ-- ἐλκύεται καὶ ἐπικεντροῦται εἰς τὴν “Β” εἰκόνα καὶ ὄχι εἰς τὴν “Α”. Εἰς τὴν “Β” συρρέει ὁ λαός, τὴν **“προσκυνᾷ”** καὶ τὴν **“φιλεῖ”**. Ἡ προσοχὴ καὶ ἡ τιμὴ ἀποδίδεται εἰς τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον ἢ εἰς τὴν συγκεκριμένην εἰκόνα; Ἀλλὰ καὶ τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον δέν ἀνήκει εἰς τὴν “κτίσιν”;

Σήμερα ἐφθάσαμε εἰς σημεῖον νά διερωτώμεθα ἐάν ἔχωμε Χριστολατρείαν ἢ Μαρριολατρείαν ἢ ἀγιολατρείαν! Πόσες καὶ πόσες εἰκόνας τῆς Θεοτόκου μέ διαφόρους ἐπωνυμίας καὶ τοπωνυμίας! Καὶ ἄλλαι μὲν φανταστικαὶ εἰκόνας αὐτῆς κάμνουν θαύματα καὶ ἄλλες δέν κάμνουν! Καὶ τί νά εἰποῦμε διὰ τὰς φανταστικὰς “θαυματουργὰς” εἰκόνας τῶν ἁγίων; Πού πάμε; Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος πού εἶναι πανταχοῦ παρὼν, καὶ ὄχι ὁ ἅγιος Νικόλαος, πχ., τὸν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται τόσον ὁ ναυτικός πού κινδυνεύει σὲ φουρτούνα στό Αἰγαῖο Πέλαγος ὅσον καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ Ἴονιο... Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νά

τούς εισακούσει και να τους σώσει. Μόνον ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, ο Όποιος ένεσαρκώθη και απέθανε διά τας άμαρτίας μας και άνέστη διά τήν δικαίωσίν μας.

Β) Δέν βασιζομαι εις τά προτεσταντικά πρότυπα τής άνυπαρξίας ρητής έντολής του Θεού περί τής προσκυνήσεως τών άγιών εικόνων κλπ (κ.Α). Βασιζομαι εις τόν άψευδή και πάσης άποδοχής άξιον λόγον του Θεού. “**Εάν τις νομίζει ότι είναι προφήτης ή πνευματικός, ας μάθη εκείνα τα όποια γράφω (λέγει ο Παύλος) προς έσάς, ότι είναι έντολαί του Κυρίου· άλλ’ εάν τις άγνοή, ας άγνοή.**” (Α΄Κορ.ιδ:37-38).

Δέν άντιλαμβάνομαι δέ διατί μου ζητά να αναφέρω που ο Θεός άπαγορεύει τήν προσκύνησιν τών ιερών εικόνων. Δέν έδιάβασε τά έδάφια που αναφέρω εις τό άρθρον μου; Έάν δέν του είναι άρκετά τόν παραπέμπω και εις τά έξής (μερικά) συμπληρωματικά: Έσ.μδ:9-19 και μς:5-8. Καλόν είναι δέ να ένθυμούμεθα πάντοτε ότι, τά όσα έγράφησαν ως διαμαρτυρία του Θεού κατά του Ίσραήλ, δέν έγράφησαν προς ειδωλολατρικόν λαόν άλλά προς αυτόν τουτον τόν λαόν ο όποιος έλαβε τας δέκα έντολάς, μία τών οποίων ήτο “**Μη έχης άλλους θεούς, πλην έμου. Μη κάμης εις σεαυτόν ειδωλον, μηδє όμοίωμα τινός, όσα είναι έν τώ ουρανώ άνω, ή όσα είναι έν τή γή κάτω, ή όσα είναι έν τοίς ύδασιν ύποκάτω τής γής μη προσκυνήσης αυτά μηδє λατρεύσης αυτά· διότι έγώ Κύριος ο Θεός σου είμαι Θεός ζηλότυπος, ...**” (Δευτ.ε:7-9) και ο όποιος λαός άπανελημμένως παρεδρόμησε...

Και κάτι άλλο: “Ας μάς αναφέρουν οι διαφωνούντες που και ποτε ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός ή οι άπόστολοι μάς υπέδειξαν ότι πρέπει ή δυνάμεθα να Τόν προσκυνούμε και να Τόν λατρεύωμε μέσω εικόνων, πολύ δέ περισσότερον τούς άγίους Του!

Γ) Τά χωρία που έπικαλείται “Εξ.κε’17-20· λ’1· Δαν.ε’2· Πράξ.ιθ’11-12 ουδεμίαν σχέσιν έχουν με τό υπό έξέτασιν θέμα και δη τά πρώτα τρία: Τά χερουβείμ τής κιβωτού, τό θυσιαστήριον, και τά σκεύη του Ναού δέν ήσαν παρά μόνον άντικείμενα προεικονίζοντα τά μέλλοντα και ουράνια, δέν άπετέλουν δέ άντικείμενα προσκυνήσεως: “**Ανάγκη λοιπόν ήτο οι μєν τύποι τών έπουρανίων να καθαρίζονται δια τούτων, αυτά όμως τα έπουράνια με θυσίας άνωτέρας παρά ταύτας. Διότι ο Χριστός δέν εισήλθεν εις χειροποίητα άγια, άντίτυπα τών άλλθινών, άλλ’ εις αυτόν τόν ουρανόν, δια να έμφανισθή τώρα ένώπιον του Θεού υπєр ήμών**” (Έβρ.θ:23-24). “Οσον άφορā δє τό τέταρτον από τας Πράξεις τών Άποστόλων (ιθ:11-12), αι θεραπείαι τών άσθενών δέν έγινοντο από τά μανδήλια ή περιζώματα του Πέτρου άλλά από τό “Αγιον Πνεύμα με τό όποιον ειχεν έμπλησθει ο Πέτρος και τήν πίστιν τών προσερχομένων δια θεραπείαν. Συνεπώς, εις τήν πραγματικότητα δέν ήταν ο άπόστολος Πέτρος που θαυματουργούσε άλλά ο Θεός δια τής δυνάμεως του Πνεύματος του Άγίου. Ίδου και ή Βιβλική άπόδειξις: “**Ο δє Πέτρος ειπεν· Άργύριον και χρυσίον έγώ δєν έχω· άλλ’ ο, τι έχω, τουτο σοι δίδω· έν τώ όνόματι του Ίησου Χριστου του Ναζωραίου σηκώθητι και περιπάτει...**” Άνδρες Ίσραηλίται, τί θαυμάζετε δια τουτο, ή τί άτενίζετε εις ήμάς, ως εάν έκάμομεν από ιδίας ήμών δυνάμεως ή εύσεβείας να περιπατή αυτός;... Και δια τής εις τό όνομα αυτού πίστεως τουτον, τόν όποιον θεωρείτε και γνωρίζετε, τό όνομα αυτού έστερέωσε, και ή πίστις ή δι’ αυτού έδωκεν εις αυτόν τήν τελείαν ταύτην ύγειαν ένώπιον πάντων ύμών.” (Πράξ.γ:6-16). Η τιμή, ή δόξα, ή προσκύνησις και ή λατρεία, λοιπόν, άνήκουν εις τόν Θεόν. Μόνον εις τόν Θεόν!

Δ) “Οσον άφορā δє τό έπιχείρημα ότι ο “Άγιος Ίωάννης ο Θεολόγος προσκυνάει δύο φορές τόν άγγελο (Ί Αποκάλυψις Ίωάννου), όμολογώ ότι δέν δύναμαι να παρακολουθήσω τόν γράφοντα: Ίδου τί λέγει ή Άγία Γραφή και εις τας δύο περιπτώσεις:

- α) «Καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ, διὰ νὰ προσκυνήσω αὐτόν. Καὶ λέγει μοι· *Πρόσεχε μὴ κάμῃς τοῦτο· ἐγὼ εἶμαι σύνδουλός σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου, οἵτινες ἔχουσι τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· τὸν Θεὸν προσκύνησον·* διότι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.» (Ἀποκ.ιθ:10).
- β) Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶμαι ὁ ἰδὼν ταῦτα καὶ ἀκούσας. Καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ εἶδον, ἔπεσα νὰ προσκυνήσω ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντος εἰς ἐμὲ ταῦτα. Καὶ λέγει πρὸς ἐμέ· *Πρόσεχε μὴ κάμῃς τοῦτο·* διότι ἐγὼ εἶμαι σύνδουλός σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν φυλαττόντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· *τὸν Θεὸν προσκύνησον.*» (Ἀποκ.κβ:8-9).

Δέν ἐννοεῖ ὁ κ. Α. τί λέγει ἡ Γραφή; Δέν βλέπει ὅτι ὁ ἄγγελος ἀπαγορεύει εἰς τὸν Ἰωάννην νὰ τὸν προσκυνήσῃ; Τί εἶδους ἐπιχειρηματολογία εἶναι αὐτὴ πού χρησιμοποιεῖ; Δέν ἐνόησε ὅτι τὰ ἐδάφια πού ἐπικαλεῖται στρέφονται ἐναντίον τοῦ “πιστεῦω” του;

Ε) Τό συμπέρασμα εἰς τό ὁποῖο καταλήγει(ουν), ὅτι ὁ Θεός ἐπέτρεψε τὴν κατασκευὴν ἱερῶν ἀντικειμένων, δεδομένου ὅτι γίνονται ἀγωγοὶ τῆς θείας χάριτος διὰ τὴν ἴασιν ἀσθενειῶν, δέν ἔχει καμίαν ὑποστήριξιν ἐκ μέρους τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ἀποτελεῖ αὐθαιρέτως καὶ ἀβασίμως ἐξαγόμενον συμπέρασμα. Ἐάν τὰ πράγματα ἔχουν ὅπως ἰσχυρίζεται, τότε διατί νὰ μὴ κάνουμε καὶ μίαν εἰκόνα πχ. τοῦ πηλοῦ τὸν ὁποῖον ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς μέ τὸν σιέλόν Του προκειμένου νὰ θεραπεύσῃ τὸν τυφλόν; Ὁμολογῶ ὅτι εἶναι πολὺ ἀκράϊον τό παράδειγμα ἀλλὰ ἐμπίπτει εἰς τὰ πλαίσια τοῦ “ἀγωγού” τῆς θείας χάριτος διὰ τὴν ἴασιν τοῦ τυφλοῦ... Διατί ὄχι καὶ τό σουδάριον τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (ιθ:11-12) ἢ τὴν ράβδον τοῦ Μωϋσῆ κλπ., κλπ; Ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς καλεῖ νὰ φυλάττωμε τὴν “κάραν” κάποιου ἀγίου ἢ νὰ προσκυνοῦμε τὴν εἰκόνα του προκειμένου νὰ τὸν “τιμῶμε”; Ἡ καλύτερα τιμὴ πού θὰ μπορούσαμε νὰ τοῦ προσφέρωμε θὰ ἦταν νὰ τὸν μιμηθοῦμε εἰς τὴν πίστιν του, τὴν ἀφιέρωσίν του καὶ τὴν εὐσεβῆ ζωὴν του. Ἄς ἐνθυμηθοῦμε τί μᾶς προέτρεψεν ὁ Παῦλος νὰ κάνωμε: **“Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ.”** (Α΄Κορ.ια:1). Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμως μᾶς καλεῖ σαφέστατα καὶ ἐμφαντικώτατα νὰ τηροῦμε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ: **“Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, τὰς ἐντολάς μου φυλάξατε.”** (Ἰωάν.ιδ:15).

Ὅταν παρασταθοῦμε ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ κριθοῦμε, τί θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ὁ Κύριος; Ἐάν ἐσεβάσθημεν τοὺς ἀγίους Του μέσω τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων των ἢ Ἐκεῖνον καὶ ἐάν ἐτηρήσαμε τὰς ἐντολάς Του; Δέν θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ δηλαδή, ἐάν ἐτιμήσαμε τὸν Θεόν διὰ τῆς πίστεως εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις Του, ἐάν ἐπενθήσαμε διὰ τὰς ἀμαρτίας μας, ἐάν ἀντεστάθημεν μέχρις αἵματος κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ ἐάν ἀγαπήσαμε τὸν πλησίον μας ὅπως τὸν ἑαυτὸν μας; Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δέν ἰσχύει **ἄλλο τι**. **“Διότι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ ἔχει ἰσχὺν τινα, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι’ ἀγάπης ἐνεργουμένη.”** (Γαλ.ε:6).

ΣΤ) Ὅσον ἀφορᾶ τὴν Ζ’ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τὴν ὁποῖαν ἐπικαλεῖται πού κατεδίκασεν τὴν εἰκονομαχία, ρίπτοντας τό Ἀνάθεμα εἰς τοὺς εἰκονομάχους, τὰ μόνον πού ἔχω νὰ παρατηρήσω, ---διότι πολλὰ, παρά πολλὰ δύνανται νὰ λεχθοῦν--- εἶναι τὰ ἑξῆς:

- Εἶναι πέραν πάσης ἀμφισβητήσεως βέβαιον, ὅτι οἱ εἰκόνες δέν ἦταν μόνον ἀντικείμενον προσκυνήματος ἀλλὰ καὶ λατρείας. Αὐτό προῆλθε ἀπὸ τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν ἀμάθειαν τῶν καλογήρων πού παρακινούσαν τὸν λαόν εἰς ἀκρότητας καὶ βιαιότητας, πρᾶγμα πού τό παραδέχονται τόσο οἱ εἰκονολάτραι ὅσον καὶ οἱ εἰκονοκλάσται.
- Οἱ αὐτοκράτορες Λέων Γ’ ὁ Ἰσαυρος, ὁ υἱὸς του Κωνσταντῖνος, ὁ Λέων ὁ Δ’ ὁ Ἰσαυρος, ὁ Μιχαὴλ Ραγκαβέ, ὁ Μιχαὴλ Β’ καὶ ὁ Θεόφιλος ὄλοι τοὺς ἀνεξαιρέτως ἦσαν κατὰ τῆς

προσκυνήσεως καί λατρείας τῶν εἰκόνων. *EAN* δέν παρενέβαιναν **δύο γυναῖκες**, (α) ἡ Εἰρήνη ἢ Ἐθναία, σύζυγος τοῦ Λέοντος Δ', ἡ **ὅποια προεκάλεσε καί συνεκάλεσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο** (τό ἔτος 787) ---καί ἡ ὅποια μέ ὑποστήριξιν τῶν μοναχῶν καί μέ δολοπλοκίας μέ ἐπισκόπους καί αὐλικούς κατῴρθωσε νά συλλάβῃ τόν υἱόν της καί νά τόν τυφλώσῃ--- καί (β) ἡ Θεοδώρα, χήρα τοῦ Θεοφίλου καί ἐπιτροπεύουσα τόν ἀνήλικον υἱόν της Μιχαήλ Γ', καί ἡ ὅποια, οὐχὶ δι'Οἰκουμενικῆς ἀλλὰ διὰ συγκλήσεως ἐκ μέρους της τοπικῆς Συνόδου, ἔθεσε εἰς ἐφαρμογὴν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Καί, *EAN*, ἐπαναλαμβάνω, οἱ δύο αὐτές γυναῖκες δέν εἶχαν ἀναμιχθεῖ, δέν θά ὑπῆρχε σήμερον τό καθεστῶς τῆς εἰκονολατρείας καί τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων. **Βλέπετε, οἱ αὐτοκράτορες ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐπεκύρωναν τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πού ἔτσι ἐθεωροῦντο νόμοι τοῦ Κράτους!** Ἄκουσον, ἄκουσον! **Νόμοι τοῦ Κράτους!!!**

Σημειωθῆτω ὅτι ἐνῶ ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (μαζὶ μέ τὴν Β') μᾶς ἔδωσε τό ἀριστούργημα τοῦ **“Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν...”**, τὸναντίον ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος μᾶς ἔδωσε ἓνα τερατούργημα μέ τὴν ἐπαναφορὰν τῶν εἰκόνων εἰς τὰς ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς **“τιμητικῆς προσκύνησεως τῶν”**. Εὐρήκε **“κόλπο”** ὁ ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς μας νά ἐξαπατήσῃ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Δέν ἀγνοοῦμεν τὰ διανοήματά του. Ὅμως ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ γκρεμίζει ὅλα τὰ ὄχυρά του! Ὅλοι, λοιπόν, ἐκεῖνοι πού ὑπεραμύνονται τῆς εἰκονολατρείας βασιζόμενοι εἰς τὴν λεγομένην **“τιμητικὴν προσκύνησιν τῶν”**. Ἐρωτῶ ὁμως: Πῶς δύναται νά στηριχθῇ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς ὅταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ **ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ** ὄχι μόνον τὴν λατρείαν ἀλλὰ καὶ **αὐτὴν τὴν ταύτην τὴν προσκύνησιν**. Ἴδου **μερικαὶ** συμπληρωματικαὶ ἀποδείξεις ἐπὶ πλέον τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθεισῶν:

- **«Πλὴν ἔρχεται ὥρα, καὶ ἤδη εἶναι, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται θέλουσι προσκυνήσῃ τὸν Πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ** διότι ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, καὶ οἱ προσκυνούντες αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ προσκυνῶσι.» (Ἰωάν.δ:23-24).
- **«Ὅταν δὲ ἄλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ ἅς προσκυνήσωσιν εἰς αὐτόν πάντες οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.»** (Ἐβρ.α:6).

Καί τώρα ἅς μᾶς ἀναφέρουν οἱ ἀντιφρονούντες πού ὑπάρχει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν λόγος περὶ προσκύνησεως εἰκόνος ἢ ἀγάλματος ἢ σουδαρίου ἦ, ἦ, ἦ.

Ζ') Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἰσχυρισμὸν περὶ τοῦ ἀλανθάστου τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὀδηγούμενης ὑπὸ τοῦ Παρακλήτου, καὶ ὅτι ἂν πλανηθῇ τό σῶμα πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τότε θά ἔχει πλανηθεῖ ἡ κεφαλὴ πού ὀδηγεῖ τό σῶμα, δηλαδή ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός, φαίνεται ὅτι ὁ κ. Β. δέν ἔχει ἀκόμη προσγειωθεῖ...

Καλόν θά εἶναι πᾶς ἀντιφρονῶν:

- Νά μελετήσῃ προσεκτικὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν, τόσον τῆς Ὁρθοδόξου ὅσον καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας διὰ νά διαπιστώσῃ ἀπὸ ποίας διακυμάνσεις καὶ ἀντιφάσεις καὶ διαμάχας, κλπ., κλπ. διήλθε, διέρχεται καὶ πιθανότατα θά διέλθῃ!
- Νά συγκρίνῃ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τό τελετουργικόν τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἄμφια τοῦ κλήρου, τὴν ἐπίκλησιν τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας καί τὴν μεσιτικὴν ἐπίκλησιν τῶν ἁγίων κλπ., κλπ., μέ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ νά ἀντιληφθῇ ἕαν καὶ κατὰ πόσον ἡ Ἐκκλησία ὀρθοτομῇ πάντοτε καὶ κατὰ πάντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ! Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν μεσιτικὴν ἐπίκλησιν τῶν ἁγίων, τὸν προτρέπω νά σταθῇ καὶ νά προσέξῃ τό ἐδάφιον: **“Διότι εἶναι εἰς Θεός, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός,”** (Α'Τιμ.β:5).

- Νά έρευνήση διά νά διαπιστώση εάν ποτέ οί απόστολοι ή οί χριστιανοί τών πρώτων μετά Χριστόν αιώνων είχαν εικονολατρεία ή άνεφέροντο εις εικόνας; Ή εικονολατρεία δέν ήρχισε νά λαμβάνη σάρκα καί όστά μετά από αιώνας;
- Ξας προσέξουν δέ καί τό έξής σημείον: Ήάν ό Θεός θά μάς κρίνη, όπως είναι γραμμένο καί δι'ένα άργόν λόγον πόσον μάλλον θά μάς κρίνη διότι προσκυνήσαμε ό,τι ήτο άπηγορευμένο, διότι μονοπωλήσαμε τόν Θεόν διά τήν Ήκκλησίαν “μας”, καί άντικαταστήσαμε τόν ένα Μεσίτην Κύριον Ήησούν Χριστόν μέ στρατιά μεσολαβητών παρά τώ Θεώ...
- Νά φροντίση νά μάθη ποιά είναι ή πραγματική Ήκκλησία του Θεού!

Μήπως φαντάζονται ότι ή Ήκκλησία του Χριστού άποτελείται μόνον από τούς όρθοδόξους πραγματικούς ή κατ'όνομα χριστιανούς; Τό έναμισυ καί πλέον δισεκατομμύριον χριστιανών που υπάρχουν εις όλον τόν κόσμο δέν υπάρχουν διά τόν Θεόν; Δέν ανήκουν εις τήν Ήκκλησίαν του Θεού; Ή Χριστός έχει δόγμα ή άνήκει κατ' άποκλειστικότητα σέ κάποιο δόγμα (Ήορθοδοξία, Καθολικισμός, Προτεστάντισμός); Ξας μάθουν ότι ή πραγματική παγκόσμια Ήκκλησία του Θεού δέν άποτελείται από τούς κατ'όνομα χριστιανούς πολλοί τών όποιων λέγουν “Κύριε, Κύριε...” αλλά δέν πράττουν τό θέλημά Του (Ματ.ζ:20-21) αλλά άποτελείται από όλους εκείνους οί όποιοι, άνεξαρτήτως δόγματος καί άποχρώσεως, άλλ'έν μετανοία καί πίστει έπεκαλέσθησαν τόν Σωτήρα Χριστόν καί έζήτησαν τήν συγχώρησιν τών άμαρτιών των, εκείνοι που άπεφάσισαν νά Τόν ακολουθήσουν πιστώσ καί νά τόν άναγνωρίσουν όχι μόνον Σωτήρα αλλά καί Κύριον τής ζωής των, καθώς μάς λέγει ό απόστολος Παύλος: “**Ότι εάν όμολογήσης δια του στόματός σου τόν Κύριον Ήησούν, καί πιστεύσης έν τή καρδιά σου ότι ό Θεός άνέστησεν αυτόν εκ νεκρών, θέλεις σωθή· διότι μέ τήν καρδίαν πιστεύει τις πρός δικαιοσύνην, καί μέ τό στόμα γίνεται όμολογία πρός σωτηρίαν.**” (Ρωμ.ι:19-10). Ή δέ Κύριος Ήησούς είπε: “**Άληθώς άληθώς, σας λέγω, Ή πιστεύων εις έμέ έχει ζωήν αιώνιον.**” (Ήωάν.ς:47) καί “**... Ήγώ είμαι ή όδός καί ή άλήθεια καί ή ζωή· ούδεις έρχεται πρός τόν Πατέρα, ειμή δι' έμού.**” (Ήωάν.ιδ:6).

Ξας μή λησμονούν ότι ό Θεός άναγνωρίζει ως τέκνα Του όλους εκείνους που Τόν έπικαλούνται έν άληθεία καί ειλικρινεία καί δίδει τό Πνεύμα Του μόνον εις τούς πειθαρχούντας εις Αυτόν (Πράξ.ε:32) καί όχι εις άνθρώπους διεπομένους από άρτιοσκληρωτικούς φανατισμούς... “**Καί δέν υπάρχει δι' ούδενός άλλου ή σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο είναι υπό τόν ούρανόν δεδομένο μεταξύ τών άνθρώπων, δια του όποιου πρέπει νά σωθώμεν.**” (Πράξ.δ:12).

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ
('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Γ.)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Γ. εἰς τὸ ἄρθρον μου τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τὴν , μέ ἀναγκάζει νά ἐπανέλθω εἰς τὸ ἐπίμαχον θέμα τῆς εἰκονολατρείας ἢ εἰκονομαχίας διὰ δύο βασικῶς λόγους:

Πρῶτον, διότι, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νά προσθέσῃ “ἓνα λιθαράκι” εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν προαναφερθέντων ἐν ἐπικεφαλίδι κ.κ. Α. καὶ Β. ἐπικαλεῖται γνώμες καὶ θέσεις πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας πλήρως υἰοθετεῖ, χωρὶς νά κάνῃ οὐδεμίαν ἀναφορὰν ἢ μάλλον παραπομπὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἢ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ πρέπει νά ἀποτελῇ τὴν βάσιν πάσης συζητήσεως, διότι εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ μόνη **ΑΠΟΛΥΤΗ** πηγὴ ἀληθείας τῆς ὁποίας ἰσχύουν ἀκόμη καὶ τὰ “ἰῶτα”, καὶ ἡ ὁποία μένει εἰς τὸν αἰῶνα καὶ πού τίποτε ἄλλο δέν μπορεῖ νά συγκριθῇ μαζί της! “**Ὁλη ἡ γραφή εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ ᾗναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.**” (Α΄ Τιμ.γ:16-17).

Δεύτερον, διότι δέν ἔλαβε ὑπ’ ὄψιν του τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τοὺς κ.κ. Α. καὶ Β., δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ φύλλον τῆς , σελ..... Τὸν παραπέμπω, συνεπῶς, εἰς τὴν ἐν λόγω ἀπάντησίν μου πρὸς διαφώτισίν του.

Πρὶν εἰσελθῶ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπιχειρημάτων του κρίνω χρησίμον νά ἀναφέρω ἀπλῶς, χωρὶς νά ἐπιμείνω βεβαίως, **τὸ πνεῦμα** μέ τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τοὺς σκωπτικούς λόγους τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη διὰ τοὺς “**εὐρώπαζοντας, τοὺς δυτικίζοντας καὶ ἀληθωρίζοντας**”. Ταιριάζουν τοιοῦτου εἴδους λοιδορίες εἰς ἀνθρώπους πού ὑποτίθεται εἶναι θεοσεβεῖς καὶ πού ἀπευθύνονται εἰς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δέν γνωρίζουν ποῖοι εἶναι εἰς τὴν προσωπικὴν των ζωὴν;

Καὶ τώρα εἰς τὴν οὐσίαν:

1. Δέν ἔχω καμίαν ἀντίρρησιν διὰ φωτογραφίας καὶ εἰκόνας ἀγαπητῶν καὶ σεβαστῶν προσώπων --ὄχι βέβαια φανταστικῶν..., προϊόν τῆς φαντασίας τῶν ἀνά τοὺς αἰῶνας ἀγιογράφων-- ἀλλὰ ἔχω ἀπολύτως ἀντίθετον θέσιν, **ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Βιβλικῶν κειμένων**, ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ὠρισμένα πρόσωπα πρέπει νά “**μακαρίζονται καὶ νὰ προσκυνούνται**”!!! . Ποῦ καὶ πότε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἢ οἱ ἀπόστολοι μᾶς ὑπέδειξαν ὅτι πρέπει νά Τόν προσκυνῶμε καὶ νά Τόν λατρεύωμε μέσω εἰκόνων, πολὺ δέ περισσότερον τοὺς ἁγίους Του; Ποῦ ἡ Βίβλος μᾶς καλεῖ νά φυλάττωμε τὴν “κάραν” κάποιου ἁγίου ἢ νά προσκυνῶμε τὴν εἰκόνα του προκειμένου νά τὸν “τιμήσωμε”;

2. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς εὐρίσκεται γραμμένον ὅτι “**οφείλομε εμεῖς νὰ ζωγραφίζουμε τις ἁγίες εἰκόνες με τα παθήματα αὐτῶν που ἔχρσαν το αἷμα τους για την ἀγάπη του Χριστοῦ**”; Τούναντίον, εἰς πλείστα ὅσα μέρη συναντοῦμε τὴν **ΕΝΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** νά μὴ κάνωμε εἰκόνας καὶ πολὺ περισσότερον **νά μὴ τὰς προσκυνῶμε** καὶ νά μὴ τὰς ἀσπαζόμεθα! Παρέλκει ἐνταῦθα ἡ ἀναφορὰ ὄλων τῶν σχετικῶν παραπομπῶν τῆς Βίβλου, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀναφερθεῖ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα μου. Ἐρωτῶ: Τὸ ἐκάστοτε εἰκονιζόμενον πρόσωπον δέν ἀνήκει εἰς τὴν “κτίσιν” τὴν ὁποίαν καλοῦμεθα οὔτε νά προσκυνῶμε οὔτε νά λατρεύωμε παρά μόνον τὸν κτίσαντα αὐτήν; (Ρωμ.α:21-25). Δέν εἶναι ἡ τοιαύτη προσκύνησις **ἀπηγορευμένη**; Καὶ μέ ποῖον δικαίωμα ἀντικαταστήσαμε τὸν ἓνα Μεσίτην Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν μέ στρατιάν ἐκλιπόντων μεσολαβητῶν, ἐνῶ καὶ αὐτοὶ ὅταν ζοῦσαν ἦσαν ἁμαρτωλοὶ

καί εἶχαν ἀνάγκην βοήθειας καί σωτηρίας; Τώρα ζητοῦμε, χωρίς Γραφικὴν ὑποστήριξιν, τὰς παρὰ τῷ Θεῷ πρεσβείας των μέσω τῶν εἰκόνων των! Ἅγιοι ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καί θά ὑπάρχουν! Καί εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού εἶναι πλυμένοι μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐπεκαλέσθησαν Αὐτόν ἐν μετανοίᾳ καί πίστει. Μία ὅμως εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τό πρόβλημα μας! Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: **“Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, ἐμὴ δι’ ἐμοῦ.”** (Ἰωάν.1δ:6).

3. Ὁ “λογογράφος” δέν κάμνει οὔτε ζωγραφίαν οὔτε γλυπτόν πού ἐνδέχεται νά μετατραπῆ εἰς ἀντικείμενον ἀσπασμῶν, προσκυνήσεως καί λατρείας. Πολλές φορές διερωτῶμαι τί θά μπορούσε νά γίνῃ εἰς τὴν πατρίδα μας μέ τὴν τάσιν τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων ὅταν ὁ Ἄντιχριστος θά κάμνῃ τὰ “θαύματά” του καί θά κάμνῃ καὶ τὴν εἰκόνα του νά λαλῆ! Ποιὸς μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι μέ τό πνεῦμα τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων δέν ὀδηγοῦμεθα μοιραίως εἰς τὴν προσκύνῃσιν καὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἄντιχριστοῦ; (Ἀποκ.ιγ:15).

4. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς συνήντησε ὁ κ. Γ. ρητὴν ἐντολήν ἢ προτροπὴν **“τὴν Βίβλον νὰ τὴν προσκυνάτε”**; Ἐχομε χρέος νά τὴν προσκυνοῦμε ἢ νά τὴν μελετοῦμε καί νά τὴν ὑπακοῦμε; Καί ποιὸς εἶπε εἰς τὸν κ. Γ. ὅτι οἱ μὴ πιστεύοντες καί μὴ θέλοντες νά φιλοῦν καί νά προσκυνοῦν τὰς εἰκόνας τὰς **“φτύνουν”**; Πολύ μακρὰ δέν **“τραβάει τό σχοινί”**;

5. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ὄνειδισμόν περὶ τῆς **“αγνωσίας”** τῶν μὴ δεχομένων τὴν πίστιν περὶ προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, τό μόνον πού θά ἤθελα νά εἰπῶ καί νά τονίσω εἶναι, ὅτι θεωρῶ ἐμαυτὴν μακαρίαν ὅτι ἀγνοῶ ἢ μᾶλλον δέν ἄφησα τό πνεῦμα μου νά ἐπηρεασθῆ ἀπὸ ἀνθρωπίνας παραδόσεις ἀλλὰ ἐξέλεξα ἐν ἐπιγνώσει καὶ πεποιθήσει νά ἐμποτισθῆ ἀπὸ τὴν **γνώσιν** τοῦ μόνου ἀψευδοῦς καὶ κατὰ πάντα ἀξίου ἀποδοχῆς λόγου τοῦ Θεοῦ. Δέν ἠθέλησα, ἐν ἐπιγνώσει, οὔτε θέλω νά περιπέσω εἰς πεπλανημένας παραδόσεις καί εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ Διαβόλου καί νά ἀκούσω καὶ ἐγώ, κάποια ἡμέρα, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια: **“ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεώς σας, τὴν ὁποίαν παρεδώκατε· καὶ κάμνετε παρόμοια τοιαῦτα πολλά.”** (Μάρκ.ζ:13). Ὁχι! Ἀπεφάσισα, ἐν πλήρῃ ἐπιγνώσει, νά μὴ ἐγκαταλείψω τὰ δροσερὰ ἐκρέοντα ὕδατα διὰ τὰ μακρόθεν ἐρχόμενα (Ἰερ.ιη:14). Μόνον ἡ Βίβλος ἀποτελεῖ **“τὰ δροσερὰ ἐκρέοντα ὕδατα”**. Τὰ μάτια μου ἄνοιξαν ἀπὸ τότε πού ἔμαθα τὰ διατάγματα τῆς Γραφῆς! Μόνον ἡ Βίβλος εἶναι **ἐξ ὀλοκλήρου** θεόπνευστος καὶ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν. Ἡ φανέρωσις τῶν λόγων Του φωτίζει· συντερίζει τοὺς ἀπλοῦς (Ψαλ.119:130). Ὁ κ. Γ. καὶ οἱ μετ’αὐτοῦ συμφωνοῦντες ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἐπίγνωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ πνεῦμα ταπεινό πού θέλει ν’ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθειαν περισσότερον ἀπὸ πεπλανημένας πατροπαράδοτους δογματικὰς θέσεις!

6. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι, ἅς τὴν ἐπαναλάβω: **“... Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τῇ γῆ κάτω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς μὴ προσκυνήσης αὐτὰ μηδὲ λατρεύσης αὐτά...”** (Δευτ.ε:7-9). Ναί ἢ οὐ; Τό πλειότερον εἶναι ἐκ τοῦ Πονηροῦ! (Ματ.ε:38). Ὅποιος, λοιπόν, ὑπακούει εἰς τὴν σαφὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ἐξυβρίζει τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα;

Πάντες **“... ἡμαρτον καὶ ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ”** (Ρωμ.γ:23), καὶ **“...Εἰς πολλά πταίομεν ἅπαντες.”** (Ἰάκ.γ:2). Ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος φέρει τὴ φύση τῆς ἀμαρτίας. Καί αὐτοὶ πού λέγονται ἅγιοι δέν τό ὀφείλουν εἰς τὰ ἔργα των ἀλλὰ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὸν Χριστόν, πού εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ μόνος ἀναμάρτητος καὶ ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἀμαρτίας μας καὶ ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσίν μας.

Καί κάτι άλλο: Ποίος “ἅγιος” ἐσταυρώθη διά τὰς ἁμαρτίας μας; Ποίος “ἅγιος” εἶναι εἰς τὰ δεξιά τοῦ Πατρὸς καὶ μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν; Δέν εἶναι “... εἷς Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός;” (Α’ Τιμ.β:5). Δέν ἐδιαβάσατε ποτέ ὅτι “... δὲν ὑπάρχει δι’ οὐδενὸς ἄλλου ἢ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν.”; (Πράξ.δ:12).

7. Ὅποιος ἔλαβε τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του καὶ ἐσώθη ἀπὸ τὴν κόλασιν δέν τοῦ χρειάζονται νὰ βλέπη εἰκόνας διὰ νὰ “δακρῦση”. Δακρῦζει καθημερινῶς ἀπὸ εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν ἄπειρον ἀγάπην καὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ μέ τὴν ὁποίαν ἔλαβε, καίτοι ἀνάξιος, τὸ “δικαίωμα” νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ ληστής ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ὁ ὁποῖος ἠλεήθη παρ’ ἀξίαν! Πῶς ἐσώθη ὁ ληστής; Μέσω εἰκόνων ἢ μέσω μετανοίας καὶ ἐπικλήσεως τοῦ ἐλέους τοῦ Χριστοῦ; Δέν ἐμάθατε τί λέγει ἡ Γραφή, ὅτι “... Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον.”; (Ἰωάν.ς:47).

8. Ἄξιον ἀπορίας εἶναι πῶς ὁ κ. Γ. χρησιμοποιεῖ τὸ ἐδάφιον ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἰακώβου “... Σὺ ἔχεις πίστιν, καὶ ἐγὼ ἔχω ἔργα· δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου, καὶ ἐγὼ θέλω σοὶ δεῖξει ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου.” (Ἰακ.β:18). Ποῖαν σχέσιν ἔχουν τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐννοεῖ ἡ Ἁγία Γραφή, δηλαδὴ τὸν καρπὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τὴν ζωὴν τῶν πιστῶν, μέ τὴν ἐπίδειξιν εἰκόνας τινός ὑπὸ πιστοῦ εἰς ἄπιστον, ὅταν μάλιστα συμβαίη τὰ ἔργα τοῦ ὑποτιθεμένου πιστοῦ --εἴτε κληρικός εἴτε λαϊκός εἶναι αὐτός-- νὰ εἶναι τόσον ἁμαρτωλά, τόσον ὑποκριτικά καὶ Θεομπαικτικά, ὥστε ἡ “βροντὴ” τους νὰ καλύπτει τὸν ἦχον τῶν λόγων, ὑποδείξεων καὶ προτροπῶν του; Μέ τὰς εἰκόνας θὰ βοηθήσωμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ σωθοῦν ἢ μέ τὴν γνώσιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς; Τί λέγει ἡ Γραφή; “ἐπειδὴ ἀνεγεννήθητε οὐχὶ ἐκ φθορῶν σπέρματος, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα.” (Α’ Πέτ.α:23). Ἀλήθεια, τί εἰδους ἐρμηνευτικὴ εἶναι αὕτη; Εἰς τοιοῦτου εἰδους ἔργα ἀναφέρεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Δέν ἐπρόσεξεν ὁ κ. Γ. τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: “Ἄρα ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν θέλετε γνωρίσει αὐτούς. Δέν θέλει εἰσελθεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν πᾶς ὁ λέγων πρὸς ἐμὲ, Κύριε, Κύριε, ἀλλ’ ὁ πράττων τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.” (Ματ.ς:20-21); Ἐξ ἄλλου, “ἐξ ἔργων νόμου” οὐδεὶς θέλει δικαιοθῆ! “Διότι κατὰ χάριν εἰσθε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ σᾶς, Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐχὶ ἐξ ἔργων, διὰ νὰ μὴ καυχηθῆ τις.” (Ἐφ.β:8-9).

9. Εἴθε νὰ συνεχίσωμε, ὅπως λέγει ὁ κ. Γ., τὴν Ἐκκλησίαν “ὅπως βρήκαμε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ἐλευση τοῦ Χριστοῦ”. Εἴθε! Ὅμως ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ οἱ ἀπόστολοι δέν μᾶς παρέδωσαν τὴν Ἐκκλησίαν μέ εἰκόνας --ἢ προσκύνησις καὶ λατρεία τῶν ὁποίων παρεισέφρυσεν μετὰ ἀπὸ αἰῶνες-- ἀλλὰ μᾶς ὑπέδειξεν νὰ Τον προσκυνοῦμε “ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ”! (Ἰωάν.δ:23-24). Πῶς μᾶς ἐδίδαξε ὁ Χριστός νὰ μαθητεύσωμε τὰ ἔθνη (Ματ.κη:19-20); Μέσω εἰκόνων; Οἱ ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ εἰκόνας ἐχρησιμοποιοῦν, προκειμένου νὰ ὀδηγήσουν τοὺς ἐθνικούς εἰς τὸν Χριστόν; Τέλος,

10. Περαινοῦντας, θὰ ἤθελα ἕνα πρᾶγμα νὰ προσθέσω: “Ὅστις ἔχει τὸν Υἱὸν ἔχει τὴν ζωὴν· ὅστις δὲν ἔχει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν δὲν ἔχει.” (Α’ Ἰωάν.ε:12). Ὁ ἄνθρωπος δέν σώζεται μέ τὴν προσκύνησιν τῶν “θαυματουργῶν” εἰκόνων, πού εἰς τὴν πραγματικότητα δέν ὑπάρχουν. Ἰδοὺ πῶς σώζεται: “...ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου καὶ πιστεύων εἰς τὸν πέμψαντά με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν δὲν ἔρχεται, ἀλλὰ μετέβη ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.”! (Ἰωάν.ε:24). Τὸ μόνον πού ἀπαιτεῖ ὁ Θεός ἀπὸ ἐμᾶς εἶναι ἡ εἰλικρινής

μετάνοια διά τας ἀμαρτίας μας καί ἡ πίστις μας εἰς τόν Χριστόν! Ἡ Βίβλος λέγει: “...Πᾶς ὅστις ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῆ.”; Καί “Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς διὰ τοῦ στόματός σου τόν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῆ· διότι μὲ τὴν καρδίαν πιστεύει τις πρὸς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα γίνεται ὁμολογία πρὸς σωτηρίαν.”; (Ρωμ.ι:9-10).

Εἴθε ὁ λαὸς μας, ὁ ὁποῖος ἔχει ζῆλον πολὺν ἀλλ’ οὐχὶ κατ’ ἐπίγνωσιν, νά ἀφυπνισθῆ, νά στραφῆ εἰς τὴν μελέτην τῶν Γραφῶν, νά προσκολληθῆ εἰς τόν Κύριον καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν καὶ νά παύσῃ νά προσκυνᾷ καὶ νά ἀσπάζεται τας εἰκόνας πού δέν ἔχουν πνοήν ζωῆς καὶ πού δέν ἔχουν καμίαν σχέσιν μὲ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ!

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ
('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Β. (*“Μία ἀκόμα ἀπάντησις στὴν κ. Μπαλτατζή*) εἰς τὸ ἄρθρον μου τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τὴν ἐπὶ τῆς εἰκονολατρείας, με ἀναγκάζει, **δυστυχῶς**, νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ἐπίμαχον τοῦτο θέμα, δεδομένου, ὅτι, ἐκτός τῶν ἀντιρρήσεών του, μοῦ θέτει καὶ ὠρισμένας ἐρωτήσεις.

Πρώτον: Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Β., ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰς πεποιθήσεις του περὶ τῆς εἰκονολατρείας, οὔτε ἐπρόσεξε οὔτε ἀντελήφθη τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν λόγων μου περὶ τῶν ὑποτιθεμένων θαυματουργῶν εἰκόνων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι *“...το γεγονός ὅτι μερικές εικόνες δεν θαυματουργήσαν μέχρι τώρα δεν αποκλείει το να θαυματουργήσουν στο μέλλον”!!!*, ὡς ἐάν ἐγὼ ἤθελα νὰ με πληροφορήσῃ διατὶ ὠρισμένες εἰκόνες δὲν θαυματουργοῦν! Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ “φρεσκάρω” τὴν μνήμην του με μερικά μικρά ἀποσπάσματα τῶν ἄρθρων μου:

A) *«“Ποῦ καὶ πότε ἡ Βίβλος ὁμιλεῖ διὰ θαύματα εἰκόνων; Οἱ εἰκόνες εἶναι εἰκόνες· δὲν ἔχουν πνοήν, δὲν λαλοῦν, δὲν περιπατοῦν, δὲν κακοποιοῦν, δὲν ἀγαθοποιοῦν καὶ δὲν εἰκονίζουσι παρά φανταστικά πρόσωπα κατὰ τὴν φαντασίαν τῶν τεχνιτῶν, οἱ δὲ πιστοὶ σκύβουσι καὶ τίς προσκυνοῦσι καὶ τίς φιλοῦσι με εὐλάβεια!..... Οἱ εἰκόνες ἀποκλείονται ἀπὸ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.”»*

B) *«“Σήμερα ἐφθάσαμε εἰς σημεῖον νὰ διερωτώμεθα ἐάν ἔχουμε Χριστολατρείαν ἢ Μαρριολατρείαν ἢ ἀγιολατρείαν! Πόσες καὶ πόσες εἰκόνες τῆς Θεοτόκου με διαφόρους ἐπωνυμίας καὶ τοπωνυμίας! Καὶ ἄλλαι μὲν φανταστικαὶ εἰκόνες αὐτῆς κάμνουσι θαύματα καὶ ἄλλες δὲν κάμνουσι! Καὶ τί νὰ εἰποῦμε διὰ τὰς φανταστικὰς “θαυματουργὰς” εἰκόνες τῶν ἁγίων; Ποῦ πάμε;”»*

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι: *“... Μὴ κάμης εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ... μὴ προσκυνήσῃς αὐτὰ μηδὲ λατρεύσῃς αὐτά...”* (Δευτ.ε:7-9). Ναὶ ἢ οὐ; Τὸ πλεῖστον περὶ ΤΙΜΗΤΙΚΗΣ προσκυνήσεως εἶναι ἐκ τοῦ Πονηροῦ! (Ματ.ε:38). Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι οἱ **ἐκλιπόντες ἅγιοι** κάμνουσι ἢ θὰ κάμνουσι θαύματα μέσω τῶν εἰκόνων τῶν ἢ θὰ ἀναλάβουσι ρόλον μεσίτου μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων;

Δεύτερον: Ποίαν σχέσιν εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Β. περὶ τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίᾳ ἐν ζωῇ ὡς πρὸς τὸν Γιεζὶ με ὑποτιθεμένην θαυματουργικὴν ἰκανότητα καὶ δράσιν τῶν ἀποθανόντων ἁγίων; Ὁ Ἐλισσαίᾳ ἦτο προφήτης τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Θεὸς τοῦ ἔδωκε τὴν προφητικὴν ἔμπνευσιν νὰ ἐννοήσῃ τὴν πονηρὰν πράξιν τοῦ ὑπηρέτου του. Μήπως ἡ εἰδικὴ προφητικὴ αὐτῆ ἔμπνευσις σημαίνει πανταχοῦ παρουσίαν ἢ σημαίνει κατοχὴν δυνατότητος καὶ ἰκανότητος τῶν ἀποθανόντων ἁγίων νὰ ἀκούουσι, νὰ εἰσακούουσι καὶ νὰ ἐνεργοῦν ἀναλόγως τῶν αἰτημάτων τῶν αἰτούντων πιστῶν; Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει ὅτι ἐάν ζητοῦμεν τι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ ἀκούει ἡμᾶς! *“Ἐὰν ζητήσητέ τι ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ θέλω κάμει αὐτό.”* (Ἰωάν.ιδ:14). Δὲν λέγει ἐάν ζητῶμεν τι ἐν τῷ ὀνόματι κάποιου ἁγίου καὶ δὴ μέσω τῆς εἰκόνος του... Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς καλεῖ νὰ προσευχόμεθα ὑπὲρ ἀλλήλων καὶ νὰ εὐχόμεθα ὅπως ἰαθῶμεν (Ἰάκ.ε:16). Ποῦ ὅμως εἶναι γραμμένο εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ὅτι δυνάμεθα ἢ πρέπει νὰ ζητοῦμε τὴν μεσολάβησιν τῶν κοιμηθέντων ἁγίων διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν αἰτημάτων μας παρά τῷ Θεῷ; Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς ἀναφέρει περιπτώσεις καὶ παραδείγματα θαυμάτων ποῦ ἔκαμε ὁ ἀπόστολος Πέτρος καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι. Ὅμως, εἰς ποῖον μέρος

τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν του ἔκαμε θαύματα μέσω τῶν εἰκόνων του; Ἦς διακρίνει ὁ κ. Β. τὰ διαφέροντα!

Τρίτον: Ὁ κ. Β. θέτει σειράν ἐρωτήσεων ἐπὶ δογματικῶν θεμάτων. Τὸ θέμα μας εἶναι ἡ “εἰκονολατρεία” καὶ δέν πρέπει νὰ ἐκτραποῦμε ἀπὸ αὐτό. Παρέλκει, ἐν προκειμένῳ, νὰ ἀναφερθῶ ἐν λεπτομερείᾳ εἰς θέματα δογματικά (φιλιόκβε, τριαδικότης τοῦ Θεοῦ κλπ.), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶμαι πρόθυμη νὰ τό κάμω, ἀφοῦ ὁμως προηγουμένως κλείσωμε τὸ ἀνοιχτὸ ἀκόμη τοῦτο θέμα τῆς εἰκονολατρείας.

Θα περιορισθῶ μόνον εἰς μίαν ἐρώτησιν. Τὰ ἑκατομύρια τῶν πιστῶν Χριστιανῶν πού πιστεύουν, **παραδείγματος χάριν**, εἰς τὸ “φιλιόκβε”, δέν εἶναι Χριστιανοὶ ἐπειδὴ δέν πιστεύουν ὅπως ἐμεῖς; Δέν ἀναγνωρίζουν τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν Σωτῆρα καὶ Κύριον τους; Μήπως τὸ “φιλιόκβε” ἀποτελεῖ **πλάνην ἀπώλειας**; (Ὁμιλοῦμε, ἐν προκειμένῳ, διὰ πραγματικούς Χριστιανούς, καὶ ὄχι διὰ ἀπλῶς ὀνομαζομένους Χριστιανούς, ὅπως ὑπάρχουν δυστυχῶς πλείστοι ὅσοι Ὁρθόδοξοι, Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρόμενοι!!! Καὶ ὀμιλοῦμε ἐπίσης διὰ διαφορετικὰς ἐρμηνείας **ἐπὶ δογμάτων πού δέν ὀδηγοῦν εἰς ἀπώλειαν**). Πόσοι καὶ πόσοι ἐξ αὐτῶν, μέ μόνον γνώμονα τῆς ζωῆς των τὴν Ἁγίαν Γραφήν, δέν ἔδωσαν τὴν ζωὴν τους διὰ τὸν Χριστόν εἰς τὸν ἱεραποστολικὸν ἀγρόν καὶ ἔφεραν ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐθνικῶν καὶ εἰδωλολατρῶν εἰς τὴν σῶζουσαν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν; Ὅλοι αὐτοὶ οἱ “αἰρετικοὶ” εἶναι χωρὶς Χριστόν καὶ χωρὶς σωτηρίαν ἐπειδὴ πιστεύουν εἰς τὸ “φιλιόκβε” συνειδητῶς ἢ ἐκ παραδόσεως; Πολλές ἐκπλήξεις μᾶς ἀναμένουν εἰς τὸν οὐρανόν! Ὅλοι αὐτοὶ δέν ὑπάρχουν διὰ τὸν Θεόν;; Μήπως φαντάζεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖται μόνον ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους πραγματικούς ἢ κατ’ὄνομα χριστιανούς; Τί νὰ εἰπῶ διὰ τὴν στενόκαρδον ἀρτηριωτισκοκληρωτικὴν νοοτροπίαν τοῦ κ. Β.; Ὁ Χριστός ἀνήκει μόνον, ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους!!! Ἄκουσον ἄκουσον! Ἴδου τί λέγει ὁ κ. Β.: *“Ὁ Θεὸς θέλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ σωθοῦν. Αὐτό, ὁμως, δὲν σημαίνει ὅτι ἀποδέχεται τὰς ἀπόψεις των Αἰρετικῶν πού ισχυρίζονται μέσα στην πλάνη τους ὅτι εἶναι Χριστιανοί.”* (τὰ μαῦρα γράμματα δικά μου) Μάλιστα! *“... πού ισχυρίζονται μέσα στην πλάνη τους ὅτι εἶναι Χριστιανοί.”*!!! Ἐπειδὴ λοιπὸν πιστεύουν εἰς τὴν “πλάνην τοῦ φιλιόκβε” νομίζουν ὅτι εἶναι Χριστιανοὶ ἐνῶ δέν εἶναι Χριστιανοὶ!

Ἐάν, λοιπὸν, οἱ καθολικοὶ πού πιστεύουν τὸ “φιλιόκβε” εἶναι παραβάται καὶ αἰρετικοὶ πόσον μᾶλλον ἐμεῖς εἴμεθα παραβάται πού ἔχομε καθιερώσει τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων! Αὐτό διὰ τὸ ὁποῖον διερωτᾶται ὁ κ. Β. καταδικάζει ἐμᾶς πολὺ περισσότερο παρά τοὺς Καθολικούς, οἱ ὅποιοι μέ τὸ “φιλιόκβε”, ἔστω καὶ ἂν κάμνουν λάθος, τιμοῦν τὸν Σωτῆρα μας Χριστόν. Δέν ἐδιάβασε ποτέ τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **“Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα τέλειοι, τοῦτο ἄς φρονώμεν· καὶ ἐὰν φρονήτῃ τι ἄλλως πως, καὶ τοῦτο θέλει ἀποκαλύψει εἰς ἐσᾶς ὁ Θεός. Πλὴν εἰς ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν, ἄς περιπατῶμεν κατὰ τὸν αὐτὸν κανόνα, ἄς φρονώμεν τὸ αὐτό.”** (Φιλιπ.γ:15-16).

Ἦς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ἐπαναλάβω ὅτι ἡ πραγματικὴ παγκόσμια Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δέν ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς κατ’ὄνομα χριστιανούς πολλοὶ τῶν ὁποίων λέγουν **“Κύριε, Κύριε”** ἀλλὰ δέν πράττουν τὸ θέλημά Του (Ματ.ζ:20-21) ἀλλὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἐν μετανοίᾳ καὶ πίστει ἐπεκαλέσθησαν τὸν Σωτῆρα Χριστόν καὶ ἐζήτησαν τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, ἐκεῖνοι πού ἀπεφάσισαν νὰ Τὸν ἀκολουθήσουν πιστῶς καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὄχι μόνον Σωτῆρα ἀλλὰ καὶ Κύριον τῆς ζωῆς των καθὼς μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **“Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς διὰ τοῦ στόματός σου τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῆ· διότι με**

τὴν καρδίαν πιστεύει τις πρὸς δικαιοσύνην, καὶ μετὰ τὸ στόμα γίνεται ὁμολογία πρὸς σωτηρίαν.” (Ρωμ.ι:19-10). Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς εἶπε: “Ἀληθῶς ἀληθῶς, σὰς λέγω, Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον.” (Ἰωάν.ς:47) καὶ “... Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι’ ἐμοῦ.” (Ἰωάν.ιδ:6).

Ἐτάρτον: Ὁ κ. Β. ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ ἄγγελος ἀρνήθηκε, “*ἀπέκρουσε τὴν προσκύνηση αὐτή* (τοῦ ἀποστόλου Ἰωάννου) *καθαρά γὰρ λόγους ταπεινοφροσύνης καὶ μόνο*”! Ἀπὸ ταπεινοφροσύνη ἢ ἀπὸ σαφὴ ρητὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ; Ἄν εἶναι ἔτσι ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β., τότε ὁ ἄγγελος δὲν ἤξευρε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐπίθετον ἢ ὁ προσδιορισμὸς ἢ ὁ χαρακτηρισμὸς “*ἀργόστροφος*”, **σύμφωνα μετὰ τὸν κ. Β.**, δὲν ταιριάζει εἰς τὸν Ἰωάννην ἀλλὰ εἰς τὸν ἄγγελον (ἅς μοῦ συγχωρηθῆ ἢ ἔκφρασις αὐτή)! Ἐκεῖνος, δηλ. ὁ ἄγγελος, φαίνεται ἀγνοοῦσε τὴν σαφὴ ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ μέσα εἰς τὸν ζῆλον τοῦ εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν ἐντολὴν μετὰ τὸν ἰδικὸν τοῦ τύπον ταπεινοφροσύνης!!! Ὁ ἄγγελος, ὡς **κτίσμα** τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα μετὰ ἀποστολὴν νὰ ὑπηρετῆ τοὺς ἀνθρώπους πού κληρονομοῦν σωτηρίαν ἤξευρε καὶ ἔπραξε ἀπλῶς τὸ καθήκον του: “... **Καὶ ἅς προσκυνήσωσιν εἰς αὐτὸν (τὸν Χριστόν) πάντες οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.... Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα... Δὲν εἶναι πάντες λειτουργικὰ πνεύματα εἰς ὑπηρεσίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ κληρονομήσωσι σωτηρίαν**”; (Ἐβρ.α:6-7) Ἀπὸ ταπεινοφροσύνη ἢ ἀπὸ ἐπίγνωσιν τῆς εὐθύνης τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δὲν ἐδέχθη τὴν προσκύνησιν, ἢ ὁποῖα ἀπλῶς δὲν τοῦ ἤρμοξε; Αὐτὸ πού εἶπε εἶναι ἐκεῖνο πού ἔπρεπε νὰ εἰπῆ. Εἰς οἰανδήποτε ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἦτο παραβάτης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Διότι οἱ ἄγγελοι δὲν εἶναι θεοὶ οὔτε ἰσοβάθμιοι μετὰ τὸν Χριστόν ἀλλὰ **δημιουργήματα** τοῦ Θεοῦ ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἅς μὴ εἶναι ἁμαρτωλοὶ ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ἀποστολὴ τοὺς ὡς λειτουργικὰ πνεύματα τοὺς διαχωρίζει ἀπὸ τὸν Χριστόν πού εἶναι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ! Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι γνῶμες τοῦ κ. Β....

Ἐνα ἔχω νὰ τοῦ εἰπῶ, καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: “... **εἰς τίνα λοιπὸν θέλω ἐπιβλέψει; εἰς τὸν πτωχὸν καὶ συντετριμμένον τὸ πνεῦμα καὶ τρέμοντα τὸν λόγον μου**.” (Ἡσ.66:2). Ὁ τρόπος πού χειρίζεται τὰς σοβαροτάτας αὐτὰς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ φανερώσιν ὅτι δὲν τρέμει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, γι’αὐτὸ καὶ δὲν ταπεινοῦται νὰ παραδεχθῆ τὴν ἀλήθειαν. Ἐάν συνεχίσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὰς προσωπικὰς τοῦ ἐρμηνείας καὶ τὰς παραδόσεις περισσότερο ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου τὸ μόνον πού θὰ ἐπιτύχῃ θὰ εἶναι νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Κύριον νὰ ἐπιβλέψῃ εἰς αὐτόν καὶ νὰ τὸν εὐλογῆσῃ. Ἐφευρίσκει ἐρμηνείας καὶ ἐξηγήσεις ἄσχετες μετὰ τὸν μόνον κατὰ πάντα ἄξιον πάσης ἀποδοχῆς λόγον τοῦ Θεοῦ! Ἄς μάθῃ ὁ κ. Β. ὅτι ὅταν παραδεχθῆ καὶ τιμῆσῃ τὴν Ἀλήθειαν, ἢ Ἀλήθεια ὅχι μόνον θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν τιμῆσῃ καὶ θὰ τὸν ὑψώσῃ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων! “**Ὅταν ταπεινωθῆ τις, τότε θέλεις εἰπεῖ, Εἶναι ὑψοσις· διότι θέλει σώσει τὸν κεκυφῶτα τοὺς ὀφθαλμούς.**” (Ἰωβ κβ:29). Καὶ “**Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ φόβου τοῦ Κυρίου εἶναι πλοῦτος καὶ δόξα καὶ ζωὴ.**” (Παρ.κβ:4).

Καὶ κάτι ἄλλο φοβερὸν! Ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β. ὅτι ὁ Ἰακώβ “*προσκύνησε μίαν Ῥάβδον*”!!! Φαίνεται δὲν διάβασε τί λέγει ἡ Γραφή! Ἴδου τί λέγει εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον: “**Πίστει Ἰακώβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσήφ εὐλόγησεν καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς Ῥάβδου αὐτοῦ.**” Ὁ δὲ Ἀρχιμανδρίτης Βάμβας ὀρθότατα τὸ ἀποδίδει: “**Διὰ πίστεως ὁ Ἰακώβ ἀποθνήσκων εὐλόγησεν ἕκαστον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰωσήφ καὶ προσεκύνησεν [ἐπιστηριζόμενος] ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς Ῥάβδου αὐτοῦ.**”; (Ἐβρ.ια:21). Προσεκύνησε τὴν Ῥάβδον ἢ “προσεκύνησεν [ἐπιστηριζόμενος] ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς Ῥάβδου αὐτοῦ”; Καὶ ὀλίγη κοινὴ λογικὴ! Ὁ κ. Β., ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν προσέχει αὐτὰ πού γράφω, ἀλλὰ

τό χειρότερον είναι ότι δεν προσέχει ούτε αυτά που λέγει ή 'Αγία Γραφή! Διά δευτέραν φοράν αλλοιώνει τούς λόγους του Θεού, μέ εϋθύνη του, που, εάν δεν προσέξει, θά τον οδηγήσει εις κρίσιν ενώπιον του Θεού: **“Διότι μαρτύρομαι εις πάντα ακούοντα τούς λόγους τής προφητείας του βιβλίου τούτου· Ἐὰν τις ἐπιθέσῃ εις ταῦτα, ὁ Θεὸς θέλει ἐπιθέσει εις αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἐὰν τις ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν λόγων του βιβλίου τής προφητείας ταύτης, ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ του βιβλίου τής ζωῆς καὶ ἀπὸ τής πόλεως τής ἁγίας καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.”** (Ἀποκ.κβ:18-19).

Πέμπτον: Ὅσον ἀφορᾶ τὰς τελευταίας ἐρωτήσεις που μου θέτει ὁ κ. Β. ἔχω νά του εἰπῶ τό ἐξῆς: Τό θέμα μας εἶναι ἡ εἰκονολατρεία καὶ ὄχι ἡ ἀπό μέρους μου ἀνάλυσις καὶ κριτικὴ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ νά μάθῃ ὁ κ. Β. τί φρονῶ περὶ αὐτῶν ἢ ἀπό πόσα καὶ ποῖα βιβλία ἀποτελεῖται ἡ Ἁγία Γραφή. Ἐάν ἀνεφέρθῃν εις τό θέμα τής ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦτο διότι ἐκεῖνος πρῶτος ἀνεφέρθη καὶ διότι ἡ ἀνάγκη τό καλοῦσε... Ἐπίσης, τό θέμα μας δέν εἶναι ἡ ἱερωσύνη ὑπὸ τήν ἔννοιαν του μυστηρίου καὶ τής ἀποστολικῆς διαδοχῆς ὡς ἀπαραίτητης προϋπόθεσις εις τήν ὑπαρξιν κανονικῆς ἱερωσύνης... Δέν ἀντιλαμβάνομαι διατί **ἀλλάζει θέμα.** Ἐντεπίθεσιν κάμνει ἐπὶ ἄλλων θεμάτων; Ποῖος ὁ σκοπός του; Τό θέμα μας εἶναι, ἐπαναλαμβάνω: **(α)** ἂν ἐπιτρέπεται ἢ ὄχι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων, τῶν λειψάνων κλπ., **(β)** ἂν οἱ ἅγιοι εἶναι πανταχοῦ παρόντες καὶ ἂν ἔχουν τήν δυνατότητα καὶ ἰκανότητα νά θαυματοουργοῦν μέσω τῶν εἰκόνων των καὶ **(γ)** ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ μεσίτες μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἢ ἓνας μόνον μεσίτης ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός! (Α' Τιμ.β:5· Ἐβρ.η:6 καὶ θ:15). Μήπως φαντάζεται ὅτι δέν ἔχω ἀπαντήσεις νά του δώσω ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτήσεων του; Οὔτε τό θέμα μας εἶναι αὐτό οὔτε ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν τῶν θεμάτων μπορεῖ νά γίνῃ μέσα εις τόν περιορισμένον χώρον τῶν στηλῶν που **τόσον εὐγενῶς** μᾶς παραχωρεῖ ἡ ἔγκριτος Ἐφημερίς

Πάντως, κλείνοντας θά ἤθελα νά παραθέσω δύο βραχείας περικοπὰς ἀπό τόν λόγον του Θεοῦ: α) ἀπό τήν πρώτην καθολικὴν ἐπιστολὴν του ἀποστόλου Πέτρου (β:4-5). **“Εἰς τὸν ὁποῖον (Χριστόν) προσερχόμενοι, ὡς εἰς λίθον ζῶντα, ὑπὸ μὲν τῶν ἀνθρώπων ἀποδοδοκιμασμένον, παρὰ δὲ τῷ Θεῷ ἐκλεκτόν, ἔντιμον, καὶ σεῖς, ὡς λίθοι ζῶντες, οἰκοδομεῖσθε οἶκος πνευματικός, ἱεράτευμα ἅγιον, διὰ νά προσφέρητε πνευματικὰς θυσίας εὐπροσδέκτους εἰς τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ,”** καὶ β) ἀπό τήν Ἀποκάλυψιν του ἀποστόλου Ἰωάννου (α:4-6): **“Ὁ Ἰωάννης πρὸς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ:.... Εἰς τὸν ἀγαπήσαντα ἡμᾶς καὶ λούσαντα ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν μετὰ τὸ αἷμα αὐτοῦ, καὶ ὅστις ἔκαμεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα αὐτοῦ, εἰς αὐτὸν εἶη ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.”** (Ἰωάν.α:4-6). Ὁ νοῶν νοεῖτω...

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθείας ἀντιρρήσεις του)

Ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β. ὅτι ἐκεῖνα πού ἀνέφερα εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον μου τὸν ἀναγκάζουν νά ἐπανέλθῃ μὲ νέα σχόλια. Φοβοῦμαι πολὺ ὅτι ἐκεῖνο πού ἀναγκάζει εἰς τοῦτο τὸν κ. Β. δέν εἶναι τὰ ὑπ' ἐμοῦ ἀναφερθέντα ἀλλ' εἶναι ἡ ἔλλειψις γνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης! Ἐάν κάμνω λάθος καὶ τὸν ἀδικῶ, τότε ἡ αἰτία ἐνδέχεται νά εὑρίσκειται εἰς κάτι πολὺ χειρότερον δηλ. εἰς τὸ "οὐ μὲ πείσεις κ' ἂν μὲ πείσης"! Θά ἤθελα, λοιπόν, νά ἀναφέρω τὰ ἐξῆς:

A) Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον μου συμπεριέλαβα τόσον τὸ ἀρχαῖον ἐπίσημον κείμενον ὡς ἐπίσης καὶ τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βάμβρα πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως. Ὁ κ. Β. ἐρμηνεύει τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀρχαίου κριτικοῦ κειμένου "**καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ**" ὅτι ὁ Ἰακώβ "*προσκύνησε μία Ράβδο*" ἢ κατ' ἄλλην ἔκφρασιν του "*Ἐδῶ καθαρὰ φαίνεται ὅτι ὁ Ἰακώβ προσκυνεῖ τὴν ράβδον.*" Τί νά εἶπω; Ἰσχύει ἐν προκειμένῳ ὅ,τι προανέφερα. Θά ἤθελα ὅμως νά προσθέσω ὅτι ὅλες οἱ ἀνά τὸν κόσμον ἀναγνωρισμέναι μεταφράσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀποδίδουν τὸ ἐδάφιον αὐτὸ καθὼς καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βάμβρας! Ἄς ρίξῃ μιὰ ματιὰ εἰς τὰς Ἀγγλικὰς μεταφράσεις (AV, DBY, LIT, MKJV, NIV, NKJV), τὰς Γαλλικὰς (LSG καὶ CERF-Jer), τὴν Γερμανικὴν LUT, τὴν Ἰταλικὴν DIODATI κλπ., κλπ. Πάντως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐπιχειρήματος τούτου, μὲ τὸ ὅποιον καταρρίπτεται ἀφ' ἐνός τὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Β. καὶ ἐπιβεβαιοῦται ἀφ' ἑτέρου ἡ ὀρθότης τῆς ἀποδόσεως ὄλων τῶν μεταφράσεων τοῦ κόσμου καὶ τῆς ὀρθῆς ἐρμηνείας τοῦ ἐν λόγῳ χωρίου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Βάμβρα, ἔχομε, ἐν προκειμένῳ, καὶ ἓνα ἄλλο πρόβλημα: Μήπως ὁ εὐφυέστατος εὐσεβὴς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ ἦτο στερημένος κρίσεως, ὥστε νά προσκυνῆσιν τὴν ράβδον του; Πρὸς Θεοῦ! Θεὸς ἦταν ἡ ράβδος του; Βασιλεὺς ἦταν ἡ ράβδος του; Θαύματα εἶχε κάμει ἡ ράβδος του; Μήπως προσεκύνησε κανεὶς τὴν ράβδον τοῦ Μωϋσῆ μὲ τὴν ὁποίαν εἶχαν γίνεαι τόσα καὶ τόσα θαύματα; Ἄς σταθῇ ὁ κ. Β. καὶ ἄς σκεφθῇ!

B) Τί σχέσιν ἔχει ἢ μπορεῖ νά ἔχη ἡ προσκύνησις τοῦ προφήτου Νάθαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαβὶδ μὲ τὴν προσκύνησιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Θεόν, δηλαδή ἡ **κατὰ κόσμον ἱεραχικὴ τάξις** μὲ τὸ πνεῦμα τῆς λατρείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν; Καλὸν θά εἶναι --διὰ τὸ καλὸν του-- νά παύσῃ νά σαλπάρῃ ὁ κ. Β. ἀπὸ τὸ ἓνα θέμα εἰς τὸ ἄλλο καὶ νά ἀναζητήσῃ σαφεῖς καὶ κατηγορηματικὰς ρήσεις τῆς Βίβλου καὶ ὄχι συμπεράσματα πού τὰ ἐξάγει αὐθαιρέτως διὰ τῶν ἐρωτήσεων πού θέτει καὶ ἐκθέτει τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς κρίσιν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Γ) Τὸ θέμα τῆς μεσιτείας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου του, τὸ ἔχομε **ἤδη ἐξαντλήσει**, ἂν καὶ δέν ἀπετέλει οὔτε καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεώς μας ἀλλὰ ἡ εἰκονολατρεία ἢ ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων. Περιττὸν νά ἐπανέλθωμεν ἐπ' αὐτοῦ, δεδομένου ὅτι καὶ ἐδῶ ἰδικὰ του πάλιν συμπεράσματα χρησιμοποιοεῖ ὁ κ. Β. ἀλλὰ οὐδέν σαφές ἐδάφιον τῆς Γραφῆς. **Ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι ἡ βάση πάσης συζητήσεως. Βάσις πάσης συζητήσεως, ὄχι βάσει ἐπινοουμένων συμπερασμάτων ἀλλὰ σαφῶν ρήσεων αὐτῆς.** Ἐφ' ὅσον δέν ἐπικαλεῖται σαφεῖς λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἐπιχειρημάτων του, **κάθε περαιτέρω συζήτησις περιττεύει.** Προκειμένου ὅμως νά βάλωμε τελείαν καὶ παύλαν εἰς τὸ θέμα τοῦτο θά ἤθελα νά προσθέσω ὅτι ἡ προσευχὴ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ κάθε πιστοῦ πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα ἀποτελεῖ ἐντολὴν, χρέος ἀγάπης καὶ ἀνάγκην

του ανθρώπου εις τόν άγώνα τής ζωής και δή κατά τών δυνάμεων του σκότους. Διά τουτο και ο Χριστός ενετέλλετο **“άγρυπνείτε και προσεύχεσθε, δια να μη εισέλθητε εις πειρασμόν...”** (Ματ.26:41). Η προσευχή υπέρ τών άλλων είναι χρέος αγάπης, υποχρέωσις καθήκοντος να προσευχόμεθα υπέρ πάντων ακόμη και υπέρ τών έξουσιών και τών όντων εν αξιώμασι (1Τιμ.2:2), και πού έστω και αν είναι ένα είδος μεσιτείας, τουτο πρέπει να γίνεται **υπό τήν προϋπόθεσιν** τής απ’ευθείας επικλήσεως του Θεού εν τώ όνόματι του ένός και μόνου μεσίτου Κυρίου Ίησου Χριστού! **ΟΥΔΑΜΟΥ** τής Γραφής αναφέρεται ότι ή προσευχή του ένός υπέρ του άλλου γίνεται ή μπορεί να γίνη ή πρέπει να γίνεται εν τώ όνόματι κάποιου άλλου ανθρώπου μεσολαβητού **και δή μέσω τής είκόνος του αλλά απ’ευθείας** εις τόν Θεόν Πατέρα διά του Χριστού **“Διότι είναι εις Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ίησους Χριστός,”** (Α΄Τιμ.2:5): **“και ο, τι αν ζητήσητε εν τώ όνόματί μου, θέλω κάμει τουτο, δια να δοξασθή ο Πατήρ εν τώ Υίω.”** (Ίωάν.14:13) ως επίσης **“...ώστε, ο, τι αν ζητήσητε παρὰ του Πατρός εν τώ όνόματί μου, να σας δώση αυτό.”** (Ίωάν.15:16). Δέν χρειάζονται μεσολαβητά, δέν επιτρέπονται μεσολαβητά. Και ο χειρότερος άμαρτωλός δύναται να προσεύχεται απ’ευθείας εις τόν Θεόν διά του Χριστού, διότι και δι’αυτόν έσταυρώθη ο Χριστός. Πάς όστις επικαλεσθή απ’ευθείας τό όνομα του Κυρίου θέλει σωθή (Ρωμ.10:13), όπως ακριβώς έσώθη ο ένας από τους δύο συσταυρωθέντας μετά του Χριστού ληστιάς! Έξ άλλου αυτός είναι και ο λόγος διά τόν όποιον ο Χριστός μάς έδίδαξε τό **“Πάτερ ήμών”**. Ο Θεός, του οποίου είμεθα πλάσματα, όταν γίνη και Πατέρας μας, διά τής μετανοίας και τής πίστεως μας εις Αυτόν, μάς άκούει και μάς είσακούει ως **παιδιά Του!** Δέν χρειάζονται άλλοι ενδιάμεσοι! Πάσα άλλη προσευχή εν τώ όνόματι κάποιου αγίου είναι **ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ** και δέν φθάνει ούτε μέχρι τήν όροφή του δωματίου μας!!!... Εις ποιόν μέρος τής Άγίας Γραφής αναφέρεται ότι οι άποθανόντες άγιοι έχουν άποστολήν να μεσιτεύουν υπέρ ήμών ή ότι πρέπει να επικαλούμεθα τόν Θεόν μέσω αυτών, ως να μη υπήρξαν και αυτοί άμαρτωλοί πλυθέντες μέ τό πολύτιμον αίμα του Χριστού ή ως να είναι άνωτεροι τών ζώντων πιστών, ώστε να έχη ιδιαίτερα ισχύν ή προσευχή μας μέσω αυτών και μέσω τών εικόνων των; Δέν έδιάβασε ο κ. Β. ότι τους ζώντας πιστούς όλων τών Έκκλησιών, προς τους όποιους οι Άπόστολοι άπηύθυναν τάς έπιστολάς των τους απέκάλουν **“άγιους”**; Τούναντίον ο λόγος του Θεού μάς λέγει ρητώς ότι:

- (Ρωμ.8:34): **“τίς θέλει είσθαι ο κατακρίνων; Χριστός ο άποθανών, μάλλον δε και άναστάς, όστις και είναι εν τή δεξιᾷ του Θεού, όστις και μεσιτεύει υπέρ ήμών.”**
- (Έβρ.7:25) **“... (Ο Χριστός) δύναται και να σώζη έντελώς τους προσερχομένους εις τόν Θεόν δι’ αυτού, ζών πάντοτε δια να μεσιτεύση υπέρ αυτών.”** Δέν είναι άρκετή ή μεσιτεία Του; Η άπειρη αγάπη Του διά τόν άμαρτωλόν, τήν όποιαν απέδειξε μέ τήν σταυρικήν Του θυσίαν υπέρ ήμών δέν είναι άρκετά ένώπιον του Θεού Πατρός;

Δ) Όσον άφορά τό εάν ο Άρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας προσεκύνη τάς εικόνας ή όχι ή εάν έδέχετο τήν ειδικήν ιερωσύνην δέν γνωρίζω τάς άπόψεις του. Άλλά ένα πράγμα τό γνωρίζω καλώς, και τουτο είναι ότι ή μετάφρασις του έχει αναγνωρισθή έπισήμως υπό του Έλληνικού Κράτους (Ύπουργείον Παιδείας και Θρησκευμάτων), υπό τής Έκκλησίας και υπό τών Βιβλικών Έταιριών. Δέν δύναμαι δε να πιστεύσω ότι ο Άρχιμανδρίτης Βάμβας πού μετέφρασε τήν Βίβλον εις τήν νεοελληνικήν τής έποχής του δέν τήν έγνώριζε καλώς και δέν τήν είχε κατανοήσει! Η μήπως ή μετάφρασις/έρμηνεία του εν λόγω χωρίου υπό του κ. Β. είναι όρθοτέρα, ώστε να άθετή τήν μετάφρασιν του εν λόγω Άρχιμανδρίτου και τήν έγκρισιν τής μεταφράσεως του Άρχιμανδρίτου Βάμβα υπό τής Έκκλησίας και του Κράτους; Καλόν θά είναι να λάβη υπ’όψιν του ότι υπήρχε και κάποιος άλλος, ο όποιος δέν ήτο άπλώς Άρχιμανδρίτης αλλά Πατριάρχης, όνόματι Κύριλλος Λούκαρις, ο όποιος δέν συμφωνούσε

καθόλου μέ την εικονολατρείαν! Ἐπειδή δέ ὁ κ. Β. θέτει ἐν ἀμφιβόλῳ τήν ὀρθότητα τῆς μεταφράσεως/ἐρμηνείας τοῦ ἑδαφίου τούτου θά ἤθελα νά τόν ἐρωτήσω μήπως ὁ Ν. Βάμβας, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μέλος τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς “Κιβωτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης”, ὁ ὁποῖος συνέγραψεν τήν “Συντακτικὴν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης”, καί ἄλλα πολλά δέν ἤξευρε τί ἔγραφε; Καί ξεύρει ὁ κ. Β., δι’ ὃ καί καλούμεθα τώρα νά δεχθούμε τήν μετάφρασιν/ἐρμηνείαν του ὅτι ὁ **Ἰακώβ προσεκύνησε τήν ράβδον του;**

Αὐτά μέχρις ἐδῶ. Μέχρις ἐδῶ καί μή παρέκει. Δέν προτίθεμαι νά συνεχίσω ἕναν ἀντίλογον πού δέν γίνεται ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀλλά πού γίνεται ἐπὶ τῆ βάσει αὐθαρέτων καί παραλόγων ἀνθρωπίνων συμπερασμάτων καί ἀντιγραφικῶν παραδόσεων. Ὑπάρχουν παραδόσεις Βιβλικαί βασιζόμεναι εἰς σαφεῖς καί συγκεκριμένους λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί πού εἶναι συνεπῶς ἀποδεκταί καί σεβασταί. Ὅχι ὅμως σάν αὐτές πού μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Β., πού δέν εἶναι παρά ἀποκυήματα φαντασίας καί ἀλλοιώσεως τοῦ ἀπλοῦ καί σαφοῦς νοήματος καί μηνύματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς: Δύο παραδείγματα:

- 1) Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς λέγει ὅτι ὁ ἄγγελος εἶπε εἰς τόν Ἰωάννην νά μή τόν προσκυνήσῃ καί ὅτι ἡ προσκύνησις ἀνήκει μόνον εἰς τόν Θεόν, ὁ δέ κ. Β. μᾶς λέγει τά ἀντίθετα.
- 2) Ἡ Ἁγία γραφή μᾶς λέγει νά μή προσκυνούμε κανένα ἀντικείμενο (εἰκόνα, ὁμοίωμα κλπ.) ἢ πρόσωπο ἐκτός τοῦ Θεοῦ ὁ δέ κ. Β. μᾶς λέγει τά ἀντίθετα καί φθάνει μέχρι σημείου νά λέγῃ ὅτι ὁ Ἰακώβ δέν προσεκύνησε **“ἐπὶ τῆς ράβδου”** του ἀλλά **“τὴν ράβδον”** του!!!... Ἐπικαλεῖται δέ ἐπὶ πλέον τήν προσκύνησιν τοῦ Νάθαν πρὸς τόν Δαβὶδ διὰ νά μᾶς δικαιολογήσῃ τήν προσκύνησιν ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον καί ἀνθρώπου πρὸς ἄγγελον!!!...

Καί τό χειρότερον ὅλων, ἐν προκειμένῳ, εἶναι ὅτι οὐδέν ἐκ τῶν Βιβλικῶν ἐπιχειρημάτων μου ἀντέκρουσε μέ σαφεῖς Βιβλικὰς ρήσεις ἀλλά κάθε φορά πού ἀντιλέγει ξεφεύγει ἀπὸ τὰ σημεῖα πού δέν δύναται νά ἀντιμετωπίσῃ καί ἐπὶ τῶν ὁποίων νά ἐπιχειρηματολογήσῃ Βιβλικῶς ἀλλά ὁλονέν εἰς νέας ἀτραπούς στρέφει τήν συζήτησιν... Ἄς κρατήσῃ τὰς πεποιθήσεις του. Δικαίωμα του, μόνον πού ἄς μή ξεχνᾶ ὅτι κάποιαν ἡμέραν θά κληθῆ νά δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ βήματος, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος εἶναι πῦρ καταναλίσκον! Ὅταν ἐμένα μοῦ ζητήσῃ λόγον διὰ τὰς πεποιθήσεις μου θά δώσω τήν ἐξῆς ἀπάντησιν: “Τά βρήκα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καί τά εἶπα καί τά ἔγραψα ὅπως εἶναι γραμμένα εἰς αὐτήν.” Νά ἰδοῦμε μόνον τί ἐπιχειρήματα θά ἐπικαλεσθῆ ὁ κ. Β.! Ἴσως, ὅμως ὁ κ. Β. νά προτιμᾶ νά ἀνήκῃ εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι **“... γνωρίσαντες τὸν Θεόν, δὲν ἐδόξασαν ὡς Θεὸν οὐδὲ εὐχαρίστησαν, ἀλλ’ ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδιά· λέγοντες ὅτι εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν, καὶ ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ εἰς ὁμοίωμα εἰκόνας φθαρτοῦ ἀνθρώπου ... Οἵτινες μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν μᾶλλον παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅστις εἶναι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.”** (Ρωμ.α:21-25). Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω... Εἶθε ὁ κ. Β. νά προλάβῃ τόν ἑαυτόν του ἀπὸ τοιαῦτα ὀλισθήματα καί συνεπειάς καί νά παύσῃ νά προβάλῃ τὴν εικονολατρείαν ὡς θέλημα Θεοῦ, διότι **“... οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουσι προσκυνήσῃ τὸν Πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· διότι ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν.”** (Ἰωάν.4:23).

Τό εὐχομαὶ ὀλόγησα!

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

(**΄Απάντησις πρὸς τὸν κ. Δ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του**)

1. **“Δέν εἶναι ορθόδοξη ἡ κ. Μπαλτατζή!”** Ἔτσι ἀρχίζει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ὁ κ. Δ.!
 Ἡ κ. Μπαλτατζή ἀπαντᾷ: Ἡ κ. Μπαλτατζή δέν ἔχει δόγμα καὶ δέν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ δόγματα. Τὸ δόγμα τῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὁ λόγος του, καὶ τοῦτο διότι κανεὶς ἄνθρωπος δέν θά εἰσέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν ὀνόματι τοῦ δόγματός του ἢ ἐπειδὴ γράφει ὅτι εἶναι ὀρθόδοξος εἰς τὴν ταυτότητά του. Ὁ ληστής ὁ συσταυρωθεὶς μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν πρῶτος μετὰ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Παράδεισον, δέν εἰσῆλθε οὔτε μέσω κάποιου δόγματος οὔτε μέσω τῶν καλῶν του ἔργων ἀλλὰ διότι ἀνέλαβε τὰς εὐθύνας τῆς ἀμαρτίας του, μετενόησε, ἐπίστευσε εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεός Του. Αὐτὸ καλεῖται νὰ κάνῃ καὶ ὁ κάθε ἄνθρωπος!
 Ἡ κ. Μπαλτατζή πιστεύει εἰς ὅ,τι εἶναι Βιβλικῶς ὀρθόν καὶ **δόγμα δέν ἔχει** ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν τῆς δογματικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δόγμα τῆς εἶναι ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, τὸ δόγμα τῆς εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ ὁποῖος ἦλθε διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός! Ἐπίσης, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δέν ἀνήκει εἰς καμίαν Ἐκκλησίαν Ὀρθόδοξον, Καθολικὴν ἢ Διαμαρτυρομένην! Τούναντίον, ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία ἀνήκει εἰς ΑΥΤΟΝ, δηλαδή αὐτὴ πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅσους μετενόησαν εἰλικρινῶς διὰ τὴν ἀμαρτίαν τους, κάμνουν ἔργα ἄξια μετανοίας καὶ ἐμπιστεύθησαν τὴν ζωὴν τους εἰς ΑΥΤΟΝ, ἀνεξαρτήτως δόγματος καὶ ἀποχρώσεως.
2. Ὁ κ. Δ., εἰρωνευόμενος με ἐρωτᾷ ἐάν θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου *“καλὴ χριστιανή, ἐνὸς εμεῖς που προσκυνούμε την κτίσιν, τας ιεράς εικόνας, ἡμαστέ ειδωλολάτρεις;”* Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι: *“Σὺ εἶπας.”*
3. Εἰς τὰ πλαίσια τῆς προσπαθείας του νὰ ὑπεραμυνθῇ τοῦ πιστεύω του περὶ προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων λέγει ὅτι *“Ὁ Θεὸς παρουσιάσθη στον Αβραάμ με τη μορφή τριῶν ἀνδρῶν”*. Καὶ ἐρωτῶ: Ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξύ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ὑπὸ μορφήν τῶν τριῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν Ἀβραάμ καὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων; Καλόν εἶναι ὁ κ. Δ. νὰ ξαναδιαβάσῃ τὰ χωρία Γέν.ιη':2-5).
4. Καὶ πάλιν δέν καταλαβαίνω τί σχέσιν ἔχουν ὁ χάλκινος ὄφιν τὸν ὁποῖον κατεσκεύασεν ὁ Μωϋσῆς κατ'ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ χερουβεὶμ τὰ ὁποῖα πάλιν κατ'ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ κατεσκεύασεν ὁ Σολομών καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν κάποιον συγκεκριμένον νόημα καὶ σκοπόν. Εἰς τὴν περίπτωσιν πχ. τοῦ χαλκίνου ὄφεως, ὅστις **ἐνέβλεπε** εἰς τὸν χάλκινον ὄφιν, κατ'ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἐσώζετο ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῶν φιδιῶν. Τοῦτο προεικόνιζε συγχρόνως τὸν Χριστὸν καὶ τὴν θυσίαν Του πού σώζει τοὺς πιστεύοντας ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῆς ἀμαρτίας. Αὐτὸ μᾶς τὸ ἐβεβαίωσεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός πού εἶπε: **“Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτω πρέπει νὰ ὑψωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.”** (Ἰωάν.3:14-15).

Ἐπίσης, δέν καταλαβαίνω καὶ τὴν προσπάθειαν τοῦ κ. Δ. νὰ μέ κατηγορήσῃ ὅτι τάχα ἐμμέσως ἢ ἀμέσως συγκαταλέγω τὸν Θεὸν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν εἰκονολατρῶν!!! Καλύτερα νὰ μὴ χαρακτηρίσω τὸ πνεῦμα του, τὴν λογικὴν του καὶ τὰ συμπεράσματά του. Ἄς ἀφήσω τὸ ἀναγνωστικόν κοινόν νὰ ἐξάξῃ τὰ συμπεράσματά του. Ὅσον ἀφορᾷ δέ τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θά ἤθελα νὰ διαβεβαιώσω ὅτι τρέφω τὸν πλέον βαθύν σεβασμὸν

εις τό πρόσωπόν της, πρᾶγμα πού τό ἔχω ἤδη γράψει καί εις προηγουμένην ἐπιστολήν μου, καί τήν μακαρίζω διά τήν ὑψίστην τιμήν πού τῆς ἔκαμε ὁ Θεός, ὡς σκευὸς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ, διά νά φέρῃ εις τόν κόσμον τόν Σωτήρα ἡμῶν!

5. Ὁ κ. Δ. ἐνῶ φαίνεται ὅτι συμφωνεῖ ὅτι ἡ **λατρεία** τῶν εἰκόνων δέν ἐπιτρέπεται, συγχρόνως ἰσχυρίζεται ὅτι δέν μπορούμε ἐμεῖς ὅλοι (ποῖοι ἐμεῖς;) νά ξεχωρίσωμε τή λατρευτική προσκύνηση ἀπό τήν τιμητική προσκύνηση γι'αὐτό καί *συκοφαντοῦμε τοὺς ὀρθοδόξους οἱ ὅποιοι ποτέ δέν ἐλάτρευσαν τοὺς ἁγίους...* Ποτέ; Ποτέ; Κανείς; Τά πιστεύει αὐτά πού λέγει;

6. Γράφει ὁ κ. Δ. ὅτι οἱ “*Ἅγιοι ΖΟΥΝ... καί με τα χαρίσματα που τους έχει δώσει ο Θεός να κάνουν θαύματα εις τα πέρατα της Γης, γιατί δοξάζεται ο ίδιος ο Θεός, δείχνοντας ταυτοχρόνως την απανταχοῦ παρουσία του.*” Τήν ἀπανταχοῦ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ τίς δύναται νά ἀμφισβητήσῃ ἀλλά ἡ ἀπανταχοῦ παρουσία ἐνός ἁγίου ἐκλιπόντος ἀμφισβητεῖται διότι δέν ἐπιβεβαιούται ἀπό τήν Ἁγίαν Γραφήν μέ λόγους ρητούς καί σαφεῖς. Δηλαδή, κατά τόν κ. Δ., οἱ ἅγιοι ὡς νεκροί εἶναι πανταχοῦ παρόντες ὅπως ὁ Θεός, ἐνῶ οἱ ἅγιοι ὡς ζῶντες ἦσαν περιορισμένοι ἐν τῷ χώρῳ; Σημειωθῆτω ὅτι καί οἱ πραγματικοί πιστοί πού εἶναι ἐν ζωῇ ὀνομάζονται ἅγιοι. Γεννάται ἐπίσης τό ἐρώτημα: Πῶς συμβαίνει ὠρισμένοι ἐκ τῶν ἁγίων οἱ ὅποιοι δέν ἔκαμαν ποτέ θαύματα ἐν ὅσῳ ἦσαν ζῶντες τώρα νά κάμνουν θαύματα ἐξ οὐρανοῦ; Ὑπάρχει κανείς σαφῆς λόγος τῆς Γραφῆς πού νά μᾶς ἐπιβεβαιώσῃ τοιοῦτον τι περί τῶν ἁγίων νεκρῶν, ἀκόμη καί περί τῶν ἀποστόλων; Θά ἤθελα πολύ νά τόν μάθω.

7. Γράφει ὁ κ. Δ.: “*Πρώτη μου φορά ακούω από εσάς εκλιπόντας Αγίους, να έχουν ανάγκη βοήθειάς και σωτηρίας!..*”

Ὁ κ. Δ. ἔπεσε καί αὐτός εις τό αὐτό λάθος ὅπως ὁ κ. Β. καί ἄλλοι νά μή διαβάσουν μέ τή δέουσα προσοχή αὐτά πού γράφω. Ἐν τῇ προσπάθειά του νά ἀντικρούσῃ τά Βιβλικά μου ἐπιχειρήματα δέν βλέπει ὠρισμένας λέξεις πού ἔχω γράψει καί πού ἐκεῖνος μάλιστα **τάς ἀντιγράφει ὀρθῶς**: Ἴδου ἡ ἀπόδειξις: “*Αντικαθιστούμε τον Ιησού Χριστό με στρατιάν εκλιπόντων μεσολαβητών, ἐνῶ καὶ αυτοί ὅταν ζούσαν ἦσαν ἀμαρτωλοί καὶ εἶχαν ἀνάγκη βοήθειάς καὶ σωτηρίας!..*” Διατί δέν ἐπρόσεξε δυό λεξούλες “**ΟΤΑΝ ΖΟΥΣΑΝ**” πού διευκρινίζουν τό νόημα τῆς φράσεώς μου; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί τοῦ Θεοῦ ἐσώθησαν διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἐσώθησαν διά τῆς πίστεως εις τήν θυσίαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τινές μάλιστα ἐξ αὐτῶν τῶν Ἁγίων ὑπῆρξαν σφόδρα ἀμαρτωλοί πρὶν μετανοήσουν καί μεταβληθῆ ἡ ζωὴ των διά τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μέ κατηγορεῖ ὅτι λαιδορῶ ὅταν δέν μπορῶ νά ἀντεπεξέλθω εις τά ἐπιχειρήματα τῶν ἀντιπρονοούντων! Μά σοβαρά πιστεύει αὐτά πού λέγει; Μπορεῖ νά μοῦ ἀναφέρῃ τάς “*λοιδορίας*”; Τά ἀκλόνητα Γραφικά ἐπιχειρήματά μου καί αἱ σχετικαὶ ἀποδείξεις εἶναι λαιδορία;

8. Ἰσχυρίζεται ὁ κ. Δ. ὅτι τά γραπτά μου εἶναι ἴδια μέ αὐτά τῶν προτεσταντῶν καί παραθέτει τάς πεποιθήσεις τῶν προτεσταντῶν (διαμαρτυρομένων). Βλέπω ὅτι καί ὁ κ. Δ. ἀλλάζει τήν συζήτησιν καί ἀντὶ τῆς “*εἰκονολατρείας*” στρέφει αὐτήν εις ἄλλα θέματα, ὅπως καί ὁ κ. Β. τόν ὅποιον ὑπερασπίζεται! Διατί ἄραγε; Ἐάν αὐτά τά ὅποια λέγω ἀνταποκρίνονται κατά γράμμα καί κατά πνεῦμα εις ὅ,τι λέγει ἡ Ἁγία Γραφή διατί ἀνακατεύει τοὺς προτεστάντας; Ποῖος ὁ λόγος πού στρέφει ἄλλοῦ τήν συζήτησιν;

A) Τό πρώτο θέμα πού θίγει ό κ. Δ. έν σχέσει μέ τούς προτεστάντες: “Ότι τα έργα δεν είναι αναγκαία διά την σωτηρίαν του ανθρώπου ως επαρκούσης μόνης της καθαρής πίστεως”.

Άπαντώ: Τό τί ίσχυρίζονται οί διαμαρτυρόμενοι, αλλά και τά άλλα δόγματα, τό λαμβάνω ύπ’ όνιν μου, τό έξετάζω και τό συζητώ αλλά τόν λόγον του Θεού δεν τόν συζητώ. Τόν δέχομαι όπως είναι και τόν ύπακούω! Θά πληροφορήσω τόν κ. Δ. και τούς άναγνώστας τί έννόησα από την Άγία Γραφήν, την όποιαν μελετώ προσωπικώς έκ νεότητός μου και όχι μέσω έρμηνευτών κάποιου δόγματος. Θά άπαντήσω μέσω έλαχιστοτάτου δείγματος έδαφίων από τά πάμπολλα σχετικά της Άγίας Γραφής και άς κρίνουν οί άναγνώστες:

- “... Τούτο είναι τó έργον του Θεού, να πιστεύσητε εις τούτον, τόν όποιον εκείνος απέστειλε.” (Ίωάν.6:29).
- “Διότι τόσον ήγάπησεν ό Θεός τόν κόσμον, ώστε έδωκε τόν Υιόν αυτού τόν μονογενή, διά να μη άπολεσθή πäs ό πιστεύων εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον.” (Ίωάν.3:16).
- “Όστις πιστεύει εις τόν Υιόν έχη ζωήν αιώνιον· όστις όμως άπειθεί εις τόν Υιόν δεν θέλει ιδεί ζωήν, άλλ’ ή όργή του Θεού μένει επάνω αυτού.” (Ίωάν.3:36).
- “... Ό πιστεύων εις έμέ έχη ζωήν αιώνιον.” (Ίωάν.6:47).
- “... ό πιστεύων εις έμέ, και άν άποθάνη, θέλει ζήσει.” (Ίωάν.11:25).
- “... Ό δέ δίκαιος θέλει ζήσει έκ πίστεως.” (Ρωμ.1:17).
- “διότι έξ έργων νόμου δεν θέλει δικαιωθή ούδεμία σάρξ ένώπιον αυτού· επειδή διά του νόμου γίνεται ή γνώρισις της άμαρτίας” (Ρωμ.3:20).
- “Συμπεραίνομεν λοιπόν ότι ό άνθρωπος δικαιούται διά της πίστεως χωρίς των έργων του νόμου.” (Ρωμ.3:28).
- “Ότι εάν όμολογήσης διά του στόματός σου τόν Κύριον Ίησουν, και πιστεύσης έν τή καρδιά σου ότι ό Θεός άνέστησεν αυτόν έκ νεκρών, θέλεις σωθή.” (Ρωμ.10:9).
- “Έάν δέ κατά χάριν, δεν είναι πλέον έξ έργων...” (Ρωμ.11:6).
- “έξεύροντες ότι δεν δικαιούται άνθρωπος έξ έργων νόμου είμη διά πίστεως Ίησου Χριστού, και ήμείς έπιστεύσαμεν εις τόν Ίησουν Χριστόν, διά να δικαιωθώμεν έκ πίστεως Χριστού και ούχι έξ έργων νόμου, διότι δεν θέλει δικαιωθή έξ έργων νόμου ούδεις άνθρωπος.” (Γαλ.2:16).
- “Διότι όσοι είναι έξ έργων νόμου, υπό κατάραν είναι...” (Γαλ.3:10).
- “Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας, Θεού τó δώρον· ούχι έξ έργων, διά να μη καυχηθή τις. Διότι αυτού ποίημα είμεθα, κτισθέντες έν Χριστώ Ίησου προς έργα καλά, τά όποια προητοίμασεν ό Θεός διά να περιπατήσωμεν έν αυτοίς.” (Έφ.2:8-10).
- “Άλλ’ ότε έφανέρωθη ή χρηστότης και ή φιλανθρωπία του Σωτήρος ήμών Θεού, ούχι έξ έργων δικαιοσύνης τά όποια επράξαμεν ήμείς, αλλά κατά τó έλεος αυτού έσωσεν ήμάς διά Ίησου Χριστού του Σωτήρος ήμών, ίνα δικαιωθέντες διά της χάριτος εκείνου, γείνωμεν κληρονόμοι κατά την έλπίδα της αιώνιου ζωής... (Τιτ.3:4-7).
- “Όύτω και ή πίστις, εάν δεν έχη έργα, νεκρά είναι καθ’ έαυτήν.” (Ίάκ.2:17).
- “Πäs όστις πιστεύει ότι ό Ίησους είναι ό Χριστός, έκ του Θεού έγεννήθη...” (1Ίωάν.5:1).

Ίδού λοιπόν τί έννόησα:

(α) Ότι ό άνθρωπος σώζεται διά της πίστεως εις τόν Χριστόν κατά χάριν και όχι μέ τά έργα του. Έάν μπορούσαμε να σωθούμε μέ τά έργα μας, τότε διατί να άποθάνη ό Χριστός;

Ὁ Χριστός ἀπέθανε διὰ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον. Τό εἰσιτήριόν μας διὰ τὸν οὐρανὸν εἶναι ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος **“Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἁμαρτίας καὶ καθαρῶς ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.”** (Α΄ Ἰωάν.1:9).

(β) Ἡ σωτηρία του εἶναι κατὰ χάριν καὶ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ὁποῖον οὐδεὶς μπορεῖ νὰ καυχήθῃ. **“... Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ πιστεῦσῃτε εἰς τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπέστειλε.”** (Ἰωάν.6:29). Ὁ οὐρανὸς δὲν ἀγοράζεται μὲ τὰ ἔργα μας.

(γ) Ὁ Θεὸς μᾶς σώζει δωρεάν μὲ τὴν χάριν Του ἀλλὰ μᾶς καλεῖ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ περιπατήσωμε εἰς νέαν ζωὴν πρὸς ἔργα καλὰ. Τὰ καλὰ ἔργα ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας μας καὶ καρπὸν τῆς σωτηρίας μας. Ἄνθρωπος πού δὲν καρποφορεῖ εἰς ἔργα καλὰ, ἡ πίστις του δὲν εἶναι καθαρὰ καὶ εἰλικρινής, εἶναι **νεκρά**, διότι δὲν κάμνει καρπὸς ἀξίους μετανοίας. (Ματ.3:8).

Β) Τὸ δεύτερον θέμα πού θίγεται ὁ κ. Δ.: **“Λέγουν ὅτι εἶναι αρκετὴ ἡ Γραφὴ μόνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ αἱ δεὺ ὑπὸ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐρμηνεῖαι αὐτῆς εἶναι ἀνωφελεῖς”.**

Ἀπαντῶ: Ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πολλὰ συγγράμματα Χριστιανικῆς Θεολογίας καὶ Χριστιανικῆς φιλολογίας. Ὅμως, μόνον ὅσα συμφωνοῦν μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρέπει νὰ γίνωνται δεκτά. Ἡ Γραφὴ εἶναι ἡ λυδία λίθος. Ἡ Ἁγία Γραφὴ λέγει περὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: **“Ὅλη ἡ γραφὴ εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης”** (2Τιμ.3:16). Συνεπῶς, δὲν τῆς λείπει τίποτε, εἶναι τὸ τέλειον βιβλίον τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ὑποστηρίγματα ἢ συμπληρώματα. Ὅποιος στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπαναπαύεται εἰς τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά εὐοδοῦται, θά φέρεται μετὰ συνέσεως καὶ σοφίας (Ἰησ.τ.Ναυῆ 1:8· Ψαλ.19:7), δὲν θά κινδυνεύει νὰ πλανηθῇ καὶ τέλος θά σωθῇ. Ὁ Θεὸς ἐμεγάλυνε τὸν λόγον Του ὑπὲρ πᾶσαν τὴν φήμην Του (Ψαλ.138:2).

Ὁ δὲ Ἡσαΐας λέγει: **“...Ὁ λαὸς δὲν θέλει ἐρωτήσῃ τὸν Θεὸν αὐτοῦ; θέλει προστρέξῃ εἰς τοὺς νεκροὺς περὶ τῶν ζώντων; Εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν μαρτυρίαν· ἐὰν δὲν λαλῶσι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, βεβαίως δὲν εἶναι φῶς ἐν αὐτοῖς.”** (Ἡσ.8:19-20).

Γ) Τὸ τρίτον θέμα πού θίγεται ὁ κ. Δ.: **“Λέγουν ὅτι ὁ Λουθηρὸς ἐκαθάρισε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ πολλῶν σφαλμάτων, τα ὁποῖα αὐτὴ δῆθεν ἐδέξατο”.**

Ἀπαντῶ: Δὲν προτίθεμαι νὰ ἀνοίξω διάλογον ὅσον ἀφορᾷ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λουθήρου, ἄν καὶ πρώτη φορά ἀκούω τοιαύτας κατηγορίας ἐναντίον μιᾶς τοιαύτης πνευματικῆς προσωπικότητος παραδεδεγμένης διεθνῶς. Ἐνα πράγμα ὅμως θά τὸ κάμω καὶ τοῦτο εἶναι νὰ δηλώσω δημοσίως ὅτι πράγματι **–ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΗΘΕΝ–** ἐβοήθησε τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἀρκετὰς γάγγραινας, ὡς πχ. τὰ συγχωροχάρτια, τὸ πουργκατόριον, τὴν Ἱεράν Ἐξέτασιν, τὴν ἀπαγόρευσιν ἀναγνώσεως τῆς Γραφῆς ἀπὸ τὸν λαὸν κλπ., κλπ. Ἄς ξαναδιαβάσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς Καθολικῆς διὰ νὰ διαπιστώσῃ ἀπὸ τί τὴν ἀπήλλαξε... Λυποῦμαι βαθύτατα ὅταν ἀκούω ἕναν “ὀρθόδοξον” νὰ ὑπεραπίζει τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ σκοτάδι μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε βυθίσει τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἐπὶ αἰῶνας! Λυποῦμαι, ὅμως, ἐπίσης, βαθύτατα νὰ ἀκούω ἄνθρωπον νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι εἶμαι ἐναντίον τῶν Ἁγίων Γραφῶν καὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τῶν θαυμάτων των. Τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καὶ τῶν θαυμάτων των ἀναμφισβητήτως ΝΑΙ, ἀλλὰ ΟΧΙ καὶ τῶν Γραφῶν!!! Ποῦ τὰ βρῆκε αὐτὰ πού λέγει; Τὸ ἐάν ἔφθασα εἰς σημεῖον νὰ διερωτῶμαι ἐάν ἔχωμε Χριστολατρείαν ἢ Μαρριολατρείαν ἢ Ἀγιολατρείαν καλῶς ἔφθασα. Ὅταν υψηλὰ Ἰστάμενο Πρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας ἀπεκάλεσε τὴν Παναγίαν “ὑπέρθου”, ἀκόμη καὶ φανατικοὶ

ὀρθόδοξοι διεμαρτυρήθησαν διά τό ὀλίστημα αὐτό πού τήν ἔκαμε τό “τέταρτο” μέλος τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Τί νά εἰποῦμε;

9. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Ἦς μάθη ὁ κ. Δ. ὅτι πιστεύω ἀκραδάντως εἰς τά θαύματα, εἰς τά χαρίσματα ἱαμάτων πού δίδει ὁ Θεός καί μάλιστα πάνω ἀπ’ ὅλα πιστεύω εἰς Θεόν θαυμάτων ἀλλά δέν πιστεύω εἰς θαύματα μέσω τῶν εἰκόνων τῶν Ἁγίων. Τό λέγω καί τό ἐννοῶ!

Δεδομένου, προσέτι, ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νά συμφωνήσω μέ τήν δήλωσίν του ὅτι “*ἡ ἀρνήσις τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων αὐτοῦ εἶναι καί ἀρνήσις στον ἴδιον το Χριστόν*”, τοῦ ἀπαντῶ εἰς τήν γλῶσσαν πού μέ ἐρώτησε: “*Νούκου-γκέγκε*”!

10. ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ κ. Δ. δέν καταλάβει τίποτε, **ἀπολύτως τίποτε**, περί τῆς πίστεώς μου ὅταν λέγη ὅτι δέν πιστεύω “*στον Χριστό καί τήν ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ του καί τήν ΠΑΝΣΟΦΙΑ του ΘΕΟΥ*.” Προσπαθεῖ, λοιπόν, μέ ψευδεῖς, φανταστικές καί ἀντιφατικές κατηγορίες νά ἐντυπωσιάσῃ τό ἀναγνωστικόν κοινόν ὅτι δήθεν δέν ἀκολουθῶ ἀκριβῶς τούς λόγους τῆς Γραφῆς. Τό μόνον πού ἐπιτυγχάνει εἶναι τό **τελείως ἀντίθετο πρακτικόν ἀποτέλεσμα!** Ἐκθέτει ἀπλῶς τόν ἑαυτόν του ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων... Τελεῖα καί παῦλα.-

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ
('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Ε. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Μέ ἀπορίαν καί ἐκπληξιν ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ε. σχετικά μέ τά ἄρθρα μου ἐπί τῆς “ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑΣ”, ἔχω δέ νά παρατηρήσω τά ἐξῆς:

1. Τὴν κ. Μπαλατζῆ δέν τὴν κατέλαβε ποτέ εἰκονομαχικὸν μένος! Ἡ ψυχὴ τῆς ἀπλῶς ἔχει καταληφθεῖ ἀπὸ βαθύ πόνον ὅταν βλέπη τοὺς συμπατριώτας τῆς νά πλανῶνται: Νά ἔχουν μέν ζῆλον ἀλλ’ οὐχί κατ’ ἐπίγνωσιν, νά προσκυνοῦν καί νά φιλοῦν τὰς εἰκόνας, νά ἀποδίδουν εἰς αὐτάς θαυματουργικὰς ιδιότητας καί νά ἐπικαλοῦνται τοὺς ἀγίους μέσω τῶν εἰκόνων των διὰ νά τοὺς βοηθοῦν εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀνάγκης των! Ἡ τιμὴ, ἡ προσκύνησις καί ἡ λατρεία ἀνήκουν μόνον εἰς τὸν Χριστόν: “...τὸν Θεὸν προσκύνησον...” λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ('Αποκ.19:10 καί 22:9). “...’Εγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· ΟΥΔΕΙΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΕΙΜΗ ΔΙ’ ΕΜΟΥ.” ('Ιάν.14:6), εἶπεν ὁ Χριστός! Ἡ τιμὴ, ἡ προσκύνησις καί ἡ λατρεία ἀνήκουν μόνον εἰς τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι καί ὁ μόνος δυνάμενος νά βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους! “Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον νά συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλλὰ πειρασθέντα κατὰ πάντα καθ’ ὁμοιότητα ἡμῶν χωρὶς ἁμαρτίας. Ἄς πλησιάζωμεν λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά εὕρωμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας.” ('Εβρ. 4:15-16).

2. Εἶναι πράγματι ἀληθές, ὅπως γράφει ὁ κ. Ε., ὅτι ἡ κ. Μπαλατζῆ ἀντλεῖ ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά τῆς ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἀλλὰ ὄχι καθὼς οἱ “Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά“. Δέν ἔχει καμίαν σχέσιν μέ τοὺς “Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά“, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς ἔχουν πεπλανημένας διδασκαλίαις παρά τὴν ἀγάπην των διὰ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ καί τὸν ζῆλον των μέχρι μάλιστα θανάτου. Δέν ἀντλοῦν, δυστυχῶς τὰ ἐπιχειρήματά τους ἀπὸ προσωπικὴν μελέτην τῶν Ἁγίων Γραφῶν ἀλλὰ ἀπὸ μελέτας καί ὁδηγίας κάποιων δῆθεν “πιστῶν καί φρονίμων δούλων”, οἱ ὁποῖοι δυστυχῶς τοὺς τηλεκατευθύνουν...

3. Μέσα εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ε. ὑπάρχουν ὠρισμένα πράγματα πού δέν μπόρεσα νά καταλάβω:

- Τί σχέσιν ἔχουν ἢ μποροῦν νά ἔχουν ἡ προσευχὴ τοῦ “*ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπέρχεται ΘΕΟΥΡΓΙΚΩΣ τὸ Ἅγιον φῶς*” ὡς καί “*τὸ Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων καὶ Η ΑΦΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ*” μέ τὴν εἰκονολατρείαν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον των συζητήσεων μας! Καί,
- Ποίαν σχέσιν ἔχουν τὰ ἐδάφια “*Ζαχαρίας θ:13-15*”, τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ὁ κ. Ε., μέ τὴν εἰκονολατρείαν! Ἄμφιβάλλω πολὺ δέ ἐάν ὁ κ. Ε. ἔχει ὀρθῶς ἐννοήσῃ καί ἐρμηνεύσῃ τὰ ἐν λόγῳ ἐδάφια... Ἴδου λοιπὸν τὰ ἐδάφια καί ὁ ἀναγινώσκων ἄς ἐννοῇ: “*Διότι ἐνέτεινα τὸν Ἰουδαν δι’ ἑμαυτὸν ὡς τόξον· ἰσχυρῶς ἐνέτεινα τὸν Ἐφραῖμ καὶ ἐξήγειρα τὰ τέκνα σου, Σιών, κατὰ τῶν τέκνων σου, Ἑλλάς· καὶ σὲ ἔκαμον ὡς ῥομφαίαν μαχητοῦ. Καὶ ὁ Κύριος θέλει φανῆ ἐπ’ αὐτοὺς καὶ τὸ βέλος αὐτοῦ θέλει ἐξέλθει ὡς ἀστραπή· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς θέλει σαλπίζειν ἐν σάλπιγγι καὶ θέλει κινηθῆ μέ ἀνεμοστροβίλους τοῦ νότου. Ὁ Κύριος τῶν δυνάμεων θέλει ὑπερασπίζεσθαι αὐτοὺς καὶ θέλουσι καταναλώσει τοὺς ἐναντίους καὶ καταβάλει μέ λίθους σφενδόνης καὶ θέλουσι πῖει καὶ θορυβήσῃ ὡς ἀπὸ οἴνου· καὶ θέλουσιν ἐμπλησθῆ ὡς φιάλη καὶ ὡς αἱ γωνίαι τοῦ θυσιαστηρίου.*”

4. Ὁ κ. Ε. πλανᾶται σφόδρα ἐάν πιστεύῃ ὅτι μόνον οἱ κατοικοεδρεύοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὀρθόδοξοι εἶναι Ἕλληνες! Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν μοῦ δίδει ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον περαίνει τὴν ἐπιστολὴν του: *“...ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, δηλαδή, φέρουσα τὰ φῶτα (ποῖα;) φῶτα τῆς ... Ἑσπερίας εἰς τὴν “Ἀνατολὴν τῶν ἀνατολῶν” τῶν φῶτων· Παναγία μου!”* ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπογράφει: *“... Ἕλλην Ὀρθόδοξος Χριστιανός”!!!*

Ἄς μάθῃ ὁ κ. Ε.:

A) Ὅτι ἡ κ. Μπαλτατζῆ ἔχει ὀρθόδοξη πίστιν μέχρι μυελοῦ ὀστέων διότι πιστεύει ὀρθῶς εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ὁποῖον εἶναι σταθερῶς προσκεκολλημένη, καὶ ὅτι ἀποδέχεται κατὰ πάντα τὸ **“ΠΙΣΤΕΥΩ”** τῆς Ἐκκλησίας σύμφωνα μὲ τὸ σύμβολον πίστεως τῆς Νικαίας· ὅτι εἶναι **καθολικὴ** εἰς τὸ πνεῦμα διότι πιστεύει εἰς **“μίαν ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν”**, πού περιλαμβάνει ὅλους τοὺς ἀληθεῖς πιστοὺς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι εἶναι καὶ **διαμαρτυρομένη** εἰς τὴν συνείδησιν διότι διαμαρτύρεται κατὰ τῆς ἁμαρτίας, τῆς πλάνης καὶ τῆς ἀδιαφορίας.

Συμπέρασμα: Πιστεύει εἰς ὅ,τι εἶναι Βιβλικῶς ὀρθὸν καὶ **δόγμα δέν ἔχει** ὑπὸ τὴν στενὴν ἔννοιαν τῆς δογματικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ δόγμα τῆς εἶναι ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ, τὸ δόγμα τῆς εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ ὁποῖος ἦλθε διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός! Ἐπίσης, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός δέν ἔχει δόγμα καὶ δέν “προσωποληπτεῖ” ὑπὲρ οὐδενός δόγματος ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀνήκει εἰς καμίαν Ἐκκλησίαν Ὀρθόδοξον, Καθολικὴν ἢ Διαμαρτυρομένην. Τούναντίον, ἡ πραγματικὴ Ἐκκλησία ἀνήκει εἰς ΑΥΤΟΝ, δηλαδή αὐτὴ πού ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅσους μετενόησαν εἰλικρινῶς διὰ τὴν ἁμαρτίαν τους, κάμνουν ἔργα ἄξια μετανοίας καὶ ἐμπιστεύθηκαν τὴν ζωὴν τους εἰς ΑΥΤΟΝ, ἀνεξαρτήτως δόγματος καὶ ἀποχρώσεως.

B) Ὅτι *“τὰ φῶτα”* μου τὰ ἔλαβα εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὶν ἢ ὑπηρεσιακὴ ἀπόσπασις τοῦ συζύγου μου μὲ φέρῃ εἰς τὴν Ἑσπερίαν! *Τὰ “φῶτα” μου, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του, μοῦ τὰ ἔδωσε ὁ Θεὸς διὰ τῆς μελέτης τοῦ θεοπνεύστου ἀλανθάστου λόγου Του, καὶ τῆς ὁδηγίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅταν δι’ αὐτοῦ μὲ ἀνεγέννησεν εἰς ἐλπίδα ζῶσαν!...* *“Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις κατὰ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ ἀνεγέννησεν ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, πεφυλαγμένην ἐν τοῖς οὐρανοῖς δι’ ἡμᾶς,”* (1Πέτ.1:3-4). Αὐτὰ τὰ φῶτα μεταδίδω μὲ πιστότητα καὶ εἰς τὴν Ἑσπερίαν. Εἶναι φῶτα πού δέν μοῦ τὰ ἔδωσε καμία παράδοσις ἢ κανένα ἀνθρώπινο βιβλίον, διότι, τὰ ἀνθρώπινα βιβλία, περιέχουν συνήθως καὶ πλάνας. Δέν ἀγνοοῦμε τὰ διανοήματα τοῦ Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος μὲ βάσιν τὴν ἄγνοιαν τῆς Βίβλου πλανᾶ τοὺς ἀνθρώπους (Μάρκ.12:24), προκειμένου νὰ τοὺς αἰχμαλωτίσῃ, καταστρέψῃ καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν! Ὁ Θεὸς ἐντέλλεται: *“Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἄς κατοικῇ ἐν ὑμῖν πλουσίως μετὰ πάσης σοφίας...”* (Κολ.3:16), ὥστε ὁ κάθε πιστός νὰ εἶναι προσκεκολλημένος *“...εἰς τὸν πιστὸν λόγον τῆς διδασκαλίας, διὰ νὰ ἦναι δυνατὸς καὶ νὰ προτρέπῃ διὰ τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας καὶ νὰ ἐξελέγῃ τοὺς ἀντιλέγοντας. Διότι ὑπάρχουσι πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι ματαιολόγοι καὶ φρενοπλάνοι...”* (Τίτ.1:9-10). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ *“μάχαιρα τοῦ Πνεύματος”* (Ἐφεσ.6:17). Ἄς μὴ λησμονῆ δέ ὁ κ. Ε. ὅτι *“Ὁλη ἡ γραφὴ εἶναι θεοπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ ἦναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἠτοιμασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.”* (2Τιμ.3:16-17). Τίποτε καὶ κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἁγίαν Γραφήν! Εἶναι τὸ μόνον ἅγιον καὶ τέλειον βιβλίον τοῦ Θεοῦ πού φωτίζει, ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν σώζει!

“Ἐξεύρομεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ εἴμεθα, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται. Ἐξεύρομεν δὲ ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε καὶ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς νόησιν, διὰ νὰ γνωρίζωμεν

τὸν ἀληθινόν· καὶ εἴμεθα ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ Υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτος εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.” (Ἰωάν.5:19-20).

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Με αἰσθήματα βαθυτάτης λύπης διὰ λογαριασμόν τοῦ κ. Β. ἐδιάβασα τὰ τελευταῖα του σχόλια διότι διεπίστωσα ὅτι “συνωμίλουν” ἐπὶ τόσον καιρόν με ἄνθρωπον ἀνήκοντα εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων περὶ τῶν ὁποίων ἐλάλησεν ὁ Ἡσαΐας λέγων: “**Ὑπαγε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ εἶπέ· Μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει καὶ δὲν θέλετε ἐννοήσει, καὶ βλέποντες θέλετε ἰδεῖ καὶ δὲν θέλετε καταλάβει· διότι ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ μετὰ τὰ ὦτα βαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔκλεισαν, μήποτε ἴδωσι μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀκούσωσι μετὰ τὰ ὦτα καὶ νοήσωσι μετὰ τὴν καρδίαν καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰατρεύσω αὐτούς.**” (Πράξ.28:26-27). Πρὶν συνεχίσω τὴν παρούσα ἀπάντησίν μου θὰ ἤθελα νὰ **ΑΝΤΙΠΡΑΨΩ** διὰ λόγους τάξεως αὐτὰ πού ἔγραψα εἰς τὴν ἀπό ἀπάντησίν μου ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς:

““**Πέμπτον:** Ὅσον ἀφορᾷ τὰς τελευταίας ἐρωτήσεις πού μοῦ θέτει ὁ κ. Β. ἔχω νὰ τοῦ εἰπῶ τό ἑξῆς: Τό θέμα μας εἶναι ἡ εἰκονολατρεία καὶ ὄχι ἡ ἀπό μέρους μου ἀνάλυσις καὶ κριτικὴ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, διὰ νὰ μάθῃ ὁ κ. Β. τί φρονῶ περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπό πόσα καὶ ποῖα βιβλία ἀποτελεῖται ἡ Ἁγία Γραφή. Ἄν ἀνεφέρθῃν εἰς τό θέμα τῆς ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἦτο διότι ἐκεῖνος πρῶτος ἀνεφέρθη καὶ διότι ἡ ἀνάγκη τό καλοῦσε... Ἐπίσης, τό θέμα μας δὲν εἶναι ἡ ἱερωσύνη ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ μυστηρίου καὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ὡς ἀπαραίτητης προϋπόθεσις εἰς τὴν ὑπαρξίν κανονικῆς ἱερωσύνης... Δέν ἀντιλαμβάνομαι διατί **ἀλλάζει θέμα.** Ἄντεπίθεσιν κάμνει ἐπὶ ἄλλων θεμάτων; Ποῖος ὁ σκοπός του; Τό θέμα μας εἶναι, ἐπαναλαμβάνω: (α) ἂν ἐπιτρέπεται ἢ ὄχι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων, τῶν λειψάνων κλπ., (β) ἂν οἱ ἅγιοι εἶναι πανταχοῦ παρόντες καὶ ἂν ἔχουν τὴν δυνατότητα καὶ ἰκανότητα νὰ θαυματοουργοῦν μέσω τῶν εἰκόνων των καὶ (γ) ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ μεσίτες μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἢ ἕνας μόνον μεσίτης ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός! (Α' Τιμ.β:5· Ἐβρ.η:6 καὶ θ:15). Μήπως φαντάζεται ὅτι δὲν ἔχω ἀπαντήσεις νὰ τοῦ δώσω ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτήσεών του; Οὔτε τό θέμα μας εἶναι αὐτό οὔτε ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν τῶν θεμάτων μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσα εἰς τὸν περιορισμένον χώρον τῶν στηλῶν πού **τόσον εὐγενῶς** μάς παραχωρεῖ ἡ ἔγκριτος Ἐφημερίς ” ” ”

Συμπέρασμα: Δέν φυγομαχῶ! Περιορίζομαι ἀπλῶς εἰς τό θέμα μου.

Εἰδικώτερα, θὰ ἤθελα νὰ διατυπώσω καὶ ἐγὼ διὰ τελευταίαν φοράν μερικὰς παρατηρήσεις:

1. Δέν ἀντιλαμβάνομαι πῶς συμβιβάζεται αὐτό πού ἐπικαλεῖται εἰς τὴν ἐπιστολὴν του “μετὰ πρώτη καὶ δευτέρα νοθεσία Αἰρετικῶν ἀνθρώπων νὰ παραιτούμαστε”, νὰ με ἀποκαλῆ “κακόδοξο”, ὅτι σκοπίμως ---ἂν μὴ ἀνειλικρινῶς--- παρασιωπῶ καὶ δὲν δίδω ἀπαντήσεις εἰς ὠρισμένας ἐρωτήσεις του, ὅτι ἔχω **κακόδοξα καὶ ἀντιχριστιανικά φρονήματα** καὶ συγχρόνως νὰ λέγῃ ὅτι μετὰ τὸν Ὀκτώβριον θὰ εἶναι “**πάλι στην διάθεση τῆς κυρίας Μπαλτατζή**”.

Διατί δὲν παραιτεῖται καὶ θέλει νὰ συνεχίσῃ; Δέν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του ἀπερίσπαστος καὶ νὰ παύσῃ νὰ θέλῃ νὰ καταπέσῃ με τὴν ἐπιμονὴν μιᾶν κακόδοξην καὶ αἰρετικὴν;

2. Ἡ ἀγάπη, οἱ λοιδορίες καὶ οἱ ἀπαξιωτικὲς φράσεις με τίς ὁποῖες ἠθέλησε νὰ νοθετήσῃ τὴν κ. Μπαλτατζή, ὅπως γράφει, εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα. Ἡ ἀγάπη δὲν συνδυάζεται οὔτε συμβιβάζεται με λοιδορίες καὶ ἀπαξιωτικὲς φράσεις. Τό σκοτάδι δὲν δύναται νὰ συνυπάρξῃ μετὰ τὸ φῶς...

3. Τό εάν καί κατά πόσον ή κάποια κατεστημένη 'Εκκλησία 'Ορθόδοξος, Καθολική ή Διαμαρτυρόμενη έχει οδηγηθεί είς πάσαν τήν αλήθειαν τούτο δύναται νά διαπιστωθή μόνον διά τής συγκρίσεως του βίου καί τής πολιτείας της μέ τάς γραπτάς απαιτήσεις τής 'Αγίας Γραφής, υπό τήν προϋπόθεσιν βεβαίως ότι ό έρευνών γνωρίζει αυτήν όχι "άπ' έξω κι' άνακατωτά" αλλά "άπό μέσα"!

4. 'Ισχυρίζεται ό κ. Β. ότι "Οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί είναι οι μόνοι γνήσιοι Χριστιανοί. Όλοι οι άλλοι είναι εκτός Εκκλησίας." Μπράβο! Διέγραψε μέ μιά μονοκονδυλιά ένα δισεκατομμύριον καί πλέον χριστιανούς μή όρθοδόξους (καθολικούς καί διαμαρτυρομένους) ανά τόν κόσμον! Συμμερίζεται άραγε ό Θεός τάς πεποιθήσεις του κ. Β.; 'Ο Θεός κατά τήν γνώμην του κ. Β., όπως τά διατυπώνει, έγινε προσωπολήπτης υπέρ των 'Ορθοδόξων κι' άς έχουν παραδόσεις αντιγραφικές όπως είναι ή εικονολατρεία. Φαίνεται δέ ότι μεταξύ των γνησίων χριστιανών συμπεριλαμβάνει καί τούς έγκλειστους των φυλακών μας διά παντός είδους κακουργήματα φόνους, κλοπές, βιασμούς κλπ., άρκεί ότι είναι όρθόδοξοι χριστιανοί σύμφωνα μέ τά στοιχειά τής ταυτότητός των... 'Η δήλωσις, λοιπόν, του κ. Β. ότι "Οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί είναι οι μόνοι γνήσιοι Χριστιανοί. Όλοι οι άλλοι είναι εκτός Εκκλησίας" δέν άποτελεί άπλώς παραλογισμόν, θράσος καί μωρίαν άλλ' άποτελεί προϊόν τυφλού άρτηριοσκληρωτικού δογματικού φανατισμού, **βδέλυγμα ένώπιον Θεού καί άνθρώπων!!!**

5. "Όσον άφορά τόν ίσχυρισμόν του ότι ή φράσις "**Καί προσεκύνησεν επί τώ άκρον τής ράβδου αυτού**" σημαίνει ότι "προσκύνησε το άκρο της ράβδου δηλαδή την ράβδο" τό μόνον πού θά ήθελα νά είπώ διά τελευταίαν τελευταίαν φοράν είναι νά του συστήσω νά συμβουλευθή κάποιο συντακτικό τής 'Ελληνικής γλώσσης ή κάποιον καθηγητήν φιλόλογον. 'Επίσης, του έπαναλαμβάνω ό,τι έγραψα είς προηγούμενην έπιστολήν μου:

""α) Είς τό έν λόγω άρθρον μου συμπεριέλαβα τόσον τό άρχαίον επίσημον κείμενον άς επίσης καί τήν μετάφρασιν του 'Αρχιμανδρίτου Βάμβας. Λοιπόν, ό κ. Β. έρμηνεύει τήν έκφρασιν του άρχαίου κριτικοϋ κειμένου "**καί προσεκύνησεν επί τώ άκρον τής ράβδου αυτού**" ότι ό 'Ιακώβ "προσκύνησε μία Ράβδο" ή κατ' άλλην έκφρασίν του "Εδώ καθαρά φαίνεται ότι ο Ιακώβ προσκυνεί τη ράβδο." Τί νά είπω; 'Ισχύει έν προκειμένω ό,τι προανέφερα. Θα ήθελα όμως νά προσθέσω ότι όλες οι ανά τόν κόσμον άναγνωρισμένες μεταφράσεις τής 'Αγίας Γραφής άποδίδουν τό εδάφιον αυτό καθώς καί ό 'Αρχιμανδρίτης Βάμβας. "Άς ρίξη μιά ματιά είς τάς 'Αγγλικάς μεταφράσεις (AV, DBY, LIT, MKJV, NIV, NKJV), τήν Γαλλικήν (LSG, (CERF-Jer), τήν Γερμανικήν LUT, τήν 'Ιταλικήν DIODATI κλπ., κλπ. Πάντως, άνεξαρτήτως του έπιχειρήματος τούτου, μέ τό όποίον καταρρίπτεται τό έπιχείρημα του κ. Β. καί έπιβεβαιούται ή όρθότης τής άποδόσεως όλων των μεταφράσεων του κόσμου καί τής όρθής έρμηνείας του έν λόγω χωρίου, έχομε έν προκειμένω καί ένα άλλο πρόβλημα: Μήπως ό εύσεβής άνθρωπος του Θεου 'Ιακώβ ήτο στερημένος κρίσεως, άστε νά προσκυνήση τήν ράβδον του; Πρός Θεού! Θεός ήταν ή ράβδος του; Βασιλεύς ήταν ή ράβδος του; Θαύματα είχε κάμει ή ράβδος του; Μήπως προσεκύνησε κανείς τήν ράβδον του Μωϋσή μέ τήν όποίαν είχαν γίνει τόσα καί τόσα θαύματα; "Άς σταθή ό κ. Β. καί άς σκεφθή!"""

Φαίνεται, κατά τόν κ. Β., ότι καί ό 'Αρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας δέν έγνωρίζε καλώς τήν 'Ελληνικήν γλώσσαν!!!

6. Μή έχουσα πλέον διάθεσιν νά συνεχίσω άνάπτυξιν έπιχειρημάτων είς ότα μή άκούοντος κρίνω σκόπιμον, έν κατακλείδι νά δηλώσω τό έξής: 'Αποτελεί άναφαίρετον δικαίωμα του κ. Β. νά προσκυνά, καθώς γράφει, τίς ιερές Είκόνες καί τά "Αγια λείψανα.

Ὅμως οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ συμμορφώνονται μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς ἐντολῆς τῆς Ἁγίας Γραφῆς. “... **Μή κάμης εἰς σεαυτὸν εἰδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ... μὴ προσκυνήσης αὐτὰ μηδὲ λατρεύσης αὐτά· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος,...**” (Δευτ.ε:7-9) ---**μὴ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ** αὐτὰ μηδὲ λατρεύσης αὐτά--- νά μή πλανηθοῦμε προσκυνούντες καί λατρεύοντες εἰκόνας καί λείψανα. Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι, Ναί ἢ Οὐ. Τό πλειότερον περί ΤΙΜΗΤΙΚΗΣ προσκυνήσεως εἶναι ἀπλῶς ἐκ τοῦ Πονηροῦ! (Ματ.ε:38). Ἐπαναλαμβάνω: Ὅχι ἀπλῶς νά μή λατρεύωμε τὰς εἰκόνας καί τὰ λείψανα ἀλλά **ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΑΣ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕ!** Ἐπίσης, δικαίωμά του εἶναι νά **ΑΚΥΡΩΝΗ** τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεώς του, τὴν ὁποίαν τοῦ παρέδωσαν... (Ματ.7:13), καθὼς ἔκαμαν οἱ γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι (Ματ.15:2-9). Αἰρετική δέν εἶμαι, λοιπόν, ἐγὼ ἀλλὰ αἰρετικός εἶναι πᾶς ὅστις δέν ὑπακούει εἰς τὸν **νόμον** τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος μᾶς **ἀπαγορεύει νά προσκυνοῦμε εἰκόνας καί λείψανα ἀκόμη καί ἀγγέλους ἀλλὰ μόνον τὸν Θεόν καί δὴ ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ!** (Ἀποκ.19:10 καί 22:9, καί Ἰωάν.4:23).

Κλείνοντας, τοῦ εὐχομαι νά μετανοήσῃ εἰλικρινῶς ἐγκαίρως διὰ τὴν ἁμαρτίαν πού διαπράττει παραβαίνων τὸν **νόμον τοῦ Θεοῦ** μήποτε πέσῃ ὑπὸ φοβερὰν κρίσιν διὰ τό αἰρετικὸν του πνεῦμα, “**Διότι ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι πῦρ καταναλίσκον.**” (Ἐβρ.12:29). Τότε ὁ Θεὸς θά τὸν εὐλογήσῃ μέ τό φῶς Του καί θά ἐπισκεφθῇ τὴν ψυχὴν του καί τὴν ζωὴν του μέ τὰς εὐλογίας Του.

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Δ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Δ. μοῦ ἐδημιούργησε δύο τρεῖς ἀπορίες τίς ὁποῖες θά ἤθελα νὰ διατυπώσω λίαν περιληπτικῶς: Πῶς εἶναι δυνατόν, διερωτήθην, ὅταν ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολὴν του, νὰ ἀποδίδῃ τόσον πιστά πολλά ἐκ τῶν ὅσων ἔγραψα εἰς τὸ σχετικόν ἄρθρον μου ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑΣ καὶ νὰ βάζῃ συγχρόνως εἰς “τὸ στόμα μου” πράγματα πού ἐγὼ δέν ἔγραψα καὶ τὰ ὅποια **ἐκεῖνος** ἔγραψε: Ἴδου οἱ ἀποδείξεις:

1) Εἰς ποῖον σημεῖον ἔγραψα ὅτι οἱ ἐρμηνεῖες τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνωφελεῖς; Ἴδου τί ἔγραψα εἰς προηγουμένην ἐπιστολὴν μου:

““(B) Τὸ δευτέρον θέμα πού θίγει ὁ κ. Δ.: **“Λέγουν ὅτι εἶναι ἀρκετὴ ἡ Γραφή μόνη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ αἱ δεὺνὸν τῶν ἁγίων Πατέρων ἐρμηνεῖαι αὐτῆς εἶναι ἀνωφελεῖς”**. Ἀπαντῶ: Ἐπάρχουν εἰς τὸν κόσμον πολλά συγγράμματα Χριστιανικῆς Θεολογίας καὶ Χριστιανικῆς φιλολογίας. Ὅμως μόνον ὅσα συμφωνοῦν μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρέπει νὰ γίνωνται δεκτά. Ἡ Γραφή εἶναι ἡ λυδία λίθος. Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει περὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: **“Ὅλη ἡ γραφή εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης”** (2Τιμ.3:16). Συνεπῶς, δέν τῆς λείπει τίποτε, εἶναι τὸ τέλειον βιβλίον τοῦ Θεοῦ καὶ δέν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ὑποστηρίγματα ἢ συμπληρώματα. Ὅποιος στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἐπαναπαύεται εἰς τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θά εὐδοῦται, θά φέρεται μετὰ συνέσεως καὶ σοφίας (Ἰησ.τ.Ναυῆ 1:8· Ψαλ.19:7), δέν θά κινδυνεύει νὰ πλανηθῇ καὶ τέλος θά σωθῇ. Ὁ Θεὸς ἐμεγάλυνε τὸν λόγον Του ὑπὲρ πᾶσαν τὴν φήμην Του (Ψαλ.138:2). Ὁ δὲ Ἡσαΐας λέγει: **“... Ὁ λαὸς δέν θέλει ἐρωτήσῃ τὸν Θεὸν αὐτοῦ; θέλει προστρέξῃ εἰς τοὺς νεκροὺς περὶ τῶν ζώντων; Εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τὴν μαρτυρίαν· ἐὰν δέν λαλῶσι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον, βεβαίως δέν εἶναι φῶς ἐν αὐτοῖς.”** (Ἡσ.8:19-20).””” **Συμπέρασμα:** Μόνον ὅσα ἐρμηνεῖαι τῶν ἁγίων Πατέρων συμφωνοῦν μὲ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρέπει νὰ γίνωνται δεκτά. Μία τοιαύτη ἔρευνα καὶ σύγκρισις τῶν παραδόσεων μὲ τὰς Γραφάς ἀπαιτεῖ γνῶσιν καὶ ἐπίγνωσιν τῶν Γραφῶν!

2) Εἰς ποῖον σημεῖον ἔγραψα ὅτι ἀμφισβητῶ τὴν πανσοφίαν, τὴν παντοδυναμίαν καὶ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ; Ἴδου τί ἔγραψα: **“““Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ κ. Δ. δέν καταλάβει τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, περὶ τῆς πίστεώς μου ὅταν λέγῃ ὅτι δέν πιστεύω “στον Χριστό καὶ τὴν ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΙΑ του καὶ τὴν ΠΑΝΣΟΦΙΑ του ΘΕΟΥ.” Προσπαθεῖ, λοιπόν, μὲ ψευδεῖς, φανταστικὲς καὶ ἀντιφατικὲς κατηγορίες νὰ ἐντυπωσιάσῃ τὸ ἀναγνωστικόν κοινόν ὅτι δῆθεν δέν ἀκολουθῶ ἀκριβῶς τοὺς λόγους τῆς Γραφῆς. Τὸ μόνον πού ἐπιτυγχάνει εἶναι τὸ **τελείως ἀντίθετο πρακτικόν ἀποτέλεσμα!** Ἐκθέτει ἀπλῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων... Τελεία καὶ παύλα.”””**

Τέλος, δέν δύναμαι νὰ ἀντιληφθῶ ποῖαν σχέσιν ἔχουν τὰ ἐδάφια πού ἐπικαλεῖται (ἀγιότης σώματος καὶ πνεύματος) μὲ τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ὅποιον καταλήγει ὅτι ἡ κ. Μπαλατζῆ λέγει “μωρολογίες”. Ἴδου τί ἔγραψα:

““(α) Ὅτι ὁ ἄνθρωπος σώζεται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστὸν κατὰ χάριν καὶ ὄχι μὲ τὰ ἔργα του. Ἐὰν μπορούσαμε νὰ σωθοῦμε μὲ τὰ ἔργα μας, τότε διατί νὰ ἀποθάνῃ ὁ Χριστός; Ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον. Τὸ εἰσιτήριόν μας διὰ τὸν οὐρανὸν εἶναι ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος **“Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἁμαρτίας καὶ**

καθαρίση ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.” (Α΄ Ἰωάν.1:9) **(β)** Ἡ σωτηρία του εἶναι κατὰ χάριν καὶ εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ὅποῖον οὐδεὶς μπορεῖ νὰ καυχθῆ. **“... Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, νὰ πιστεύσητε εἰς τοῦτον, τὸν ὅποῖον ἐκεῖνος ἀπέστειλε.”** (Ἰωάν.6:29). Ὁ οὐρανὸς δὲν ἀγοράζεται μὲ τὰ ἔργα μας. **(γ)** Ὁ Θεὸς μᾶς σώζει δωρεάν μὲ τὴν χάριν Του ἀλλὰ μᾶς καλεῖ καὶ ἀπαιτεῖ νὰ περιπατήσωμε εἰς νέαν ζωὴν πρὸς ἔργα καλά. Τὰ καλά ἔργα ἀποτελοῦν ἀπόδειξιν τῆς εὐκρινοῦς μετανοίας μας καὶ καρπὸν τῆς σωτηρίας μας. Ἄνθρωπος πού δὲν καρποφορεῖ εἰς ἔργα καλά, ἡ πίστις του δὲν εἶναι καθαρὰ καὶ εὐκρινῆς, εἶναι νεκρά, διότι δὲν κάμνει καρπὸς ἀξίου μετανοίας. (Ματ.3:8).”““

Μωρολογίες εἶναι αὐτές;

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ
 ('Απάντησις πρὸς τὴν κ. Ζ. εἰς ἐκφρασθείας ἀντιρρήσεις της)

Μετ' ἐκπλήξεως ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολὴν τῆς κ. Ζ., ἀδελφῆς τοῦ κ. Β. καὶ ἀπόρησα διὰ τὴν ἀνάμιξιν της εἰς συζήτησιν μὴ ἀνήκουσαν εἰς αὐτὴν ἐν τῇ προσπαθείᾳ της νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν ἀδελφὸν της. "Ἐστω! Θὰ ἀπαντήσω καὶ εἰς τὴν κυρία Ζ. καὶ συγκεκριμένως εἰς ὅλα τὰ σημεῖα πού ἠθέλησε νὰ θίξῃ:

1. Ἡ ἐκ παραδρομῆς παράλειψις τῆς ἐφημερίδος νὰ συμπεριλάβῃ τὴν λέξιν "χωρίς" κατὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀδελφοῦ της δὲν ἀλλάζει τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος. Καὶ τοῦτο διότι ὁ ἀδελφός της δὲν μέ ἐστόλισε μέ ὀλίγα καλολογικὰ ἐπίθετα καθ' ὅλην τὴν ἀπό μνηῶν διὰ τῆς ἐφημερίδος συζήτησιν μας. Βεβαίως, ἡ ἀδελφή του, μὴ θέλουσα νὰ ὑστερήσῃ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐπανελάβε δύο ἀπὸ τὰ καλολογικὰ ἐπίθετα πού ἐχρησιμοποίησε ὁ ἀδελφός της. "Ἄς εἶναι!

2. Ἀπορίαν μοῦ ἐνεποίησε τὸ γεγονός ὅτι ἡ κυρία Ζ. ἐθίγη ἀπὸ τὸ λογοπαίγνιον πού ἔκαμα μέ τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ της ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ πηδήξῃ ἀπὸ ἓνα θέμα εἰς ἄλλο, ἀλλὰ δὲν ἄφησε τὴν συνειδησίαν της νὰ τὴν ἐλέγξῃ διὰ τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ ἀδελφοῦ της --- ἐνδεχομένως καὶ τὴν ἰδικὴν της--- νὰ ἐκτρέψῃ τὸ θέμα σκοπίμως εἰς ἄλλα σημεῖα, εἰς τὰ ὁποῖα, ὅπως γράφει ἡ κυρία Ζ., θὰ ἔκαναν "τὴν κ. Μπαλτατζὴ νὰ νοιώσῃ περισσότερο ἄβολα μετὰ τὰς ἐρωτήσεις πού σκοπεύουμε νὰ της θέσωμε." Ἡ δῆλωσις της αὐτῆ καὶ δὴ εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀποδεικνύει τὸ κίνητρόν των ... τὸ ὁποῖο εἶχα ὑποθέσει. Ἐξ ἄλλου δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἀντιληφθῶ τὰς προθέσεις των.

3. Ἡ κ. Μπαλτατζὴ δὲν ἀποφεύγει νὰ συζητήσῃ καὶ τὰ ἄλλα θέματα πού τῆς ἐπρότεινε ὁ κ. Β. ἀλλὰ ἀποφεύγει νὰ τοῦ δώσῃ θύραν διαφυγῆς πρὶν παραδεχθῆ τὴν ἀντιβιβλικὴν του τοποθέτησιν περὶ τῆς δῆθεν τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ εἰδικώτερον:

- (α) ἂν ἐπιτρέπεται ἢ ὄχι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων (Δευτ.5:7-9 κλπ.),
- (β) ἂν οἱ ἅγιοι εἶναι πανταχοῦ παρόντες καὶ ἂν ἔχουν τὴν δυνατότητα καὶ ἰκανότητα νὰ θαυματοουργοῦν μέσω τῶν εἰκόνων των ἢ ἂν ὑπάρχουν πράγματι "θαυματοουργές εἰκόνες" (Ἡσ.44:9-19), καὶ
- (γ) ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ μεσίτες μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἢ ἓνας μόνον μεσίτης ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ὅπως μᾶς διαβεβαίωσεν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ χωρία: Α' Ἐπιστολὴ πρὸς Τιμόθεον β:5, Ἐβραίους η:6 καὶ θ:15 ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ.
 Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰ ἄλλα θέματα πού τῆς ἐπρότεινε, ἐπιθυμῶ νὰ τὸν διαβεβαιώσῃ ἢ μᾶλλον νὰ τοῦς διαβεβαιώσῃ, ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι τόσον βέβαιοι ὅτι θὰ φέρουν τὴν κ. Μπαλτατζὴ εἰς δύσκολον θέσιν...

Ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς κ. Ζ. ὅτι τὸ θέμα τῆς εἰκονολατρίας τὸ ἔχομε ἤδη ἐξαντλήσει, πόρῳ ἀπέχει τῆς πραγματικότητος καὶ τοῦτο διότι **οὐδεμίαν** ἐκ τῶν **Βιβλικῶν ρήσεων** πού ἐπεκαλέσθησαν μπόρεσαν πραγματικὰ νὰ ἀντικρούσουν μέ ὀρθοῦς καὶ ἐντὸς τοῦ θέματος ἰσχυρισμοὺς ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸ "**ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...**" εἰκόνας, γλυπτὰ καὶ λοιπὰ ὁμοιώματα, **ἀκόμη καὶ ἀγγέλους** (Δευτ.5:7-9, Ἀποκ.19:10, 22:9 κλπ. κλπ.) μένει καὶ θὰ μένει εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν ἀλλὰ τὸ "**ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...**" θὰ μένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων! Καὶ πολὺ καλὰ θὰ κάμουν τὰ ἀδέλφια Β. νὰ προσέξουν ὅ,τι λέγει ἡ Ἁγία Γραφή.

4. Ὁ ἰσχυρισμός της ὅτι ἀποφεύγω νά ἀπαντήσω **“ποιά ακριβῶς λέξη αποδίδουν οἱ διάφορες μεταφράσεις με τὴ λέξη ἐπισηριζόμενος”** εἶναι τελείως ἀδικαιολόγητος. Φαίνεται ὅτι ἡ πεποιθήσις των ἢ μᾶλλον ἡ προκατάληψις των ὅτι ἰσχυρίζονται τὸ ὀρθόν δέν τοὺς ἄφησε νά διαβάσουν προσεκτικά αὐτά πού ἔγραψα ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεως τῆς κ. Ζ. τῆς θέτω τὴν συγκεκριμένην ἐρώτησιν: Πῶς συντάσσεται τὸ ἄμεσον ἀντικείμενον τοῦ ρήματος “προσκυνῶ”; Μὲ τὴν πρόθεσιν “ἐπὶ”; Προσκυνοῦμε “ἐπὶ” τόν Θεόν ἢ τόν Θεόν; Προσκυνῶ “ἐπὶ” τόν ἄγγελον ἢ τόν ἄγγελον; Ὅλοι οἱ μεταφρασταί ἀνά τόν κόσμον, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ν. Βάμβας **ἀποδίδουν** τὸ νόημα τῆς προθέσεως **“ἐπὶ”** ὡς **“ἐπισηριζόμενος”** δηλαδή ὡς ἀκουμβώντας ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ. Θεός ἦταν ἡ ράβδος του; Βασιλεύς ἦταν ἡ ράβδος του; Θαύματα εἶχε κάμει ἡ ράβδος του, ὥστε νά τὴν προσκυνήσῃ; Ἡ μήπως ὁ Μωσῆς προέβαλε τὴν ράβδον του μέ τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει τόσα θαύματα διὰ νά τὴν προσκυνοῦν; Ἄν τὰ ἀδέλφια Β. ἔχουν κάποια ἄλλη ἀπόδοσιν καλυτέραν τῆς προαναφερθείσης ἅς μᾶς τὴν ἀποδείξουν. Μόνον ἅς μὴ μᾶς ἐπαναλάβουν ὅτι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ρήματος “προσκυνῶ” εἶναι ἡ ράβδος, δηλαδή ὅτι προσεκύνησε τὴν ράβδον...

Διὰ νά βοηθήσω καί τοὺς λοιπούς ἀναγνώστας τῆς παρουσίας συζητήσεως νά ἐνθυμηθῶν τὸ ἀντιλεγόμενον τοῦτο σημεῖον τῆς διαφωνίας παραθέτω τὸ ἀρχαῖον κείμενον καί τὴν μετάφρασιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐδαφίου: Ἴδου τί λέγει εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον: **“Πίστει Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσήφ εὐλόγησεν καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ.”** (Ἐβρ.ια:21). Ὁ δὲ Ἀρχιμανδρίτης Βάμβας ὀρθότατα τὸ ἀποδίδει: **“Διὰ πίστεως ὁ Ἰακὼβ ἀποθνήσκων εὐλόγησεν ἕκαστον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰωσήφ καὶ προσεκύνησεν [ἐπισηριζόμενος] ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ.”**; (Ἐβρ.ια:21). Ὁ λῖαν προβεβηκῶς τὴν ἡλικίαν Ἰακὼβ, ἡλικίας ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἐτῶν, αἰσθανόμενος τὸ τέλος του, ἐζήτησε ἀπὸ τόν υἱόν του Ἰωσήφ νά τοῦ ὀρκισθῆ ὅτι δέν θά τόν ἔθαπτε εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀλλά θά τόν μετεκόμιζε ἐν καιρῷ εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε μεθ’ ὄρκου, τότε ὁ Ἰακὼβ ἔκαμε μιά φυσικὴν κίνησιν καὶ προσεκύνησε ἐπισηριζόμενος δηλαδή ἀκουμπώντας ἐπάνω εἰς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ, προκειμένου νά ὑποβασταχθῆ. Τί τὸ φυσικώτερον δι’ ἕναν τόσον ἡλικιωμένον ἄνθρωπον νά ἐπισηριχθῆ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του ὄχι βεβαίως διὰ νά τὴν προσκυνήσῃ; Ἄς κάνομε χρῆσιν καὶ ὀλίγον τῆς κοινῆς λογικῆς!

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τόν θεολόγον καὶ φιλόλογον κ. Χ., τόν ὁποῖον ἐπικαλεῖται εἰς τὴν ἐπιστολήν της, δέν εἶχα τὴν τιμὴν νά τόν γνωρίσω ἢ νά διαβάσω τὸ βιβλίον του. Πάντως, ἂν ἐκεῖνος τοὺς **“ἐπῆρε στὸν λαιμόν του”** καὶ ἰσχυρίζονται αὐτά πού ἰσχυρίζονται, τὸ μόνον πού ἔχω νά εἰπῶ εἶναι αὐτό πού εἶπε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τοὺς πειράζοντας Αὐτόν: **“... Δέν πλανᾶσθε διὰ τοῦτο, μὴ γνωρίζοντες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;”** (Μάρκ.12:24). Δυστυχῶς πολλοὶ δέν γνωρίζουν τὰς Γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ ἀλλά ἀποδέχονται κατὰ τρόπον ἀνεξέλεγκτον, ἂν μὴ τυφλόν, τὰς παραδόσεις! Δέν ἐξετάζουν ὡς οἱ εὐγενεῖς Βερριοῖς ἐάν καὶ κατὰ πόσον τὰ ὅσα ἄκουγαν ἀπὸ τόν Παῦλον συμφωνοῦσαν μέ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ! (Πράξ.17:11).

5. Διεπίστωσα, ἐπίσης, ὅτι καί ἡ ἀδελφή τοῦ κ. Ζ. διαπνέεται ἀπὸ τὸ ἴδιο πνεῦμα ἐκτροπῆς τῆς συζητήσεως πρὸς ἄλλα θέματα: Τί σχέσιν ἔχουν τὰ θέματα Ἄδης, Σεόλ, Κεμπέρ κλπ. μέ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα; Ἐκτός, ἐάν προσπαθῆ μέ τὰς ἐν λόγω ἀναφορὰς νά ἐξουθενώσῃ ἢ νά ἀχρηστεύσῃ ἢ καὶ νά διαγράψῃ μέ μιά μονοκονδυλιά τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου

Βάμβα πού έχει επίσημως εγκριθῆ ὑπό τῶν Κρατικῶν καί θρησκευτικῶν ἀρχῶν τῆς Πατρίδος μας, προκειμένου νά μᾶς συστήσῃ κάποια ἀλλήν μετάφρασιν ἰδικῆς τῶν προτιμήσεως ὡς καλυτέραν καί ἀπηλλαγμένην ἀπό παντός εἴδους ἐλάττωμα!

Περαίνουσα τήν παρούσαν, ἐπιθυμῶ νά εὐχηθῶ εἰς ἀμφοτέρα τά ἀδέλφια, τά ὅποια ἀναμφισβητήτως ἔχουν ζήλον πολύν ἀλλ'οὐχί κατ'ἐπίγνωσιν, ὁ Θεός νά τά προλάβῃ ἀπό τόν τυφλόν φανατισμόν τῶν καί τήν ἔλλειψιν ἐπιγνώσεως τῶν Γραφῶν πού ἀποδεικνύονται ἀπό τοῦς ἰσχυρισμοῦς τῶν καί τὰς ἀντιρρήσεις τῶν.

Ἐγώ ἔκαμα τό καθήκον μου. Προσεπάθησα νά βοηθήσω τοῦς ἀναγνώστας μου περί τῆς ἀνάγκης ἐπιστροφῆς εἰς τὰς βασικάς Βιβλικάς ἀληθείας καί ἐπί τῆς ἀνάγκης νά φύγουν ἀπό ἀντιβιβλικάς παραδόσεις ὅπως πχ. τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καί τῶν λειψάνων κλπ., καί νά ἐπιστρέψουν εἰς τήν πηγὴν πού εἶναι ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ καί εἰς τόν μόνον μεσίτην μεταξὺ Θεοῦ καί ἀνθρώπων πού εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Δέν ἔχομε τό δικαίωμα νά ἐπικαλούμεθα τήν μεσιτείαν τῶν ἀποθανόντων ἀγίων ἀλλά μόνον τήν μεσιτείαν τοῦ Μόνου Μεσίτου μεταξὺ Θεοῦ καί ἀνθρώπων: **“Διότι εἶναι εἷς Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς,”** (1 Τιμ.2:5-6), **“ὅστις καὶ εἶναι ἐν τῇ δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὅστις καὶ μεσιτεύει ὑπὲρ ἡμῶν.”** (Ρωμ.8:34)... Ἄλλως γίνεται ἀκούσιος σφετερισμός τῆς δόξης πού ἀνήκει μόνον εἰς τόν Χριστόν! Ὁ Χριστός εἶναι: **“... ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, ἐμὴ δι' ἐμοῦ”** διεκήρυξεν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός (Ἰωάν.14:6). Ὁ Μονογενῆς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος τιμᾶ ὅλους τοῦς ἀγαπῶντας Αὐτόν! Εἰσακούει τὰς προσευχὰς τῶν ἀπ' εὐθείας καί ὄχι μέσω εἰκόνων καί ἀγίων. Αὐτά μᾶς διδάσκει μέ τό **“Πάτερ ἡμῶν...”**. Ἄς ξεπεράσωμε λοιπόν τὰ αἰσθήματα μειονεκτικότητος καί ἄς προσευχόμεθα ἀπ'εὐθείας καί μετὰ παρρησίας εἰς Αὐτόν, ὁ ὁποῖος παρεδόθη διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καί ἀνέστη διὰ τὴν δικαιοσύνην μας (Ρωμ.4:25). Δι'αὐτό καί μᾶς ἐδήλωσε: **“καὶ ὅτι ἂν ζητήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλω κάμει τοῦτο, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Πατὴρ ἐν τῷ Υἱῷ. Ἐὰν ζητήσητέ τι ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ θέλω κάμει αὐτό. Ἐὰν μὲ ἀγαπάτε, τὰς ἐντολὰς μου φυλάξατε.”** (Ἰωάν.14:13-15).

Προσεπάθησα νά βοηθήσω καί νά νουθετήσω ὄχι μόνον ἅπαξ καί δὶς ἀλλὰ δεκάκις. Ἡ εὐθύνη τοῦ λοιποῦ εἶναι πλέον δική τῶν...

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Δ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Πάρα πολὺ προβληματίσθηκα ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ δώσω συνέχειαν εἰς τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ κ. Δ., μέσω τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς “εἰκονολατρείας”. Ἡ δυσκολία μου αὐτὴ δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ κ. Δ. ἀλλὰ εἰς τὴν παντελὴ ἔλλειψιν Βιβλικῶν ἐπιχειρημάτων ἀφ’ ἐνός καὶ εἰς τὸ ἄσχετον τῶν ἀπαντήσεων του ἀφ’ ἑτέρου πρὸς τὰς ὑπ’ ἐμοῦ διατυπωθεῖσας θέσεις! Ἐπὶ πλέον, δὲν ἐξηγεῖ ποῖος εἶναι ὁ λόγος ἢ οἱ λόγοι τῆς Ἁγίας Γραφῆς ποῦ ἢ κ. Μπαλτατζῆ δὲν κατανοεῖ... Ἐξηγῶ:

1. Τὴν προηγουμένην φοράν, ὁ κ. Δ. μέ κατηγορήσε διὰ πράγματα ποῦ ἐγὼ δὲν ἔγραψα καὶ τὰ ὁποῖα **ἐκεῖνος** ἔγραψε, διὰ πράγματα ποῦ τὰ ἐφαντάζετο περὶ ἐμοῦ καὶ τέλος ἀνέφερε πράγματα τελείως ἄσχετα ---πραγματικῶς τελείως ἄσχετα--- μέ τὸ θέμα μας.

Τούτη τὴν φοράν διατυπώνει κατηγορίας καὶ χαρακτηρισμούς ὅτι τάχα ξεφεύγω νὰ δώσω ἀπαντήσεις, ὅτι ἔχω αἰρετικὰς πεποιθήσεις, ὅτι δὲν κατανοῶ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά μου εἶναι ἀναξιόπιστα, ὅτι πιστεύω “σε διεφθαρμένα λόγια” καὶ σέ διδασκαλίας ποῦ “περιμάζεψα”!!! Ἐπίσης, ὅτι μέ “ἄτιμο τρόπον προσπαθῶ νὰ ἐκβάλω τὰ τίμια καὶ ἅγια ἀπὸ μέσα ἀπὸ τίς ἐκκλησίες”... Ἄς ἀφήσωμε τὸ ὕφος του, τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ ἐνικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ κλπ., τὰς διηγήσεις του περὶ ὠρισμένων προσώπων τῆς ἱεράς ἢ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὡς καὶ τῶν θέσεων καὶ ἀντιθέσεων των κλπ., κλπ. Λόγια χωρὶς **ΚΑΜΜΙΑ ΒΙΒΛΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ ἢ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ** ἐν σχέσει μέ τὸ θέμα μας... Ἀνθρώπινες ιδέες, γνώμες, ἱστορίες καὶ διηγήσεις θρησκευομένων ἀνθρώπων: Ἐπαφρᾶς, Λέων ὁ Ἀρμένιος, αὐτοκράτωρ Μιχαήλ, Λεκανομάντης, Πατριάρχης Νικηφόρος, ὁ βέβηλος Λέων, Θεόδωρος, ΑΥΓΑΡΟΣ! Δὲν τὸν καταλαβαίνω! Μέ ὀνόματα καὶ θέσεις καὶ ἀντιθέσεις τῶν θέσεων καὶ γνωμῶν των ἐπιχειρεῖ ὁ κ. Δ. νὰ μᾶς πείσῃ περὶ τοῦ νομίμου, τοῦ ἐπιτετραμένου ἢ καὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῆς μεσιτείας τῶν ἁγίων, προκειμένου νὰ ἐπικαλούμεθα τὸν Θεόν; Τί νὰ εἰπῶ;

2. Ἰσχυρίζεται, ἐπίσης, ὅτι γιὰ νὰ πιστεύονται καὶ νὰ τιμῶνται οἱ εἰκόνες καὶ δὴ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ἴδιος ὁ Σωτήρας μας ἐτύπωσε τὴν μορφήν τοῦ προσώπου του καὶ ἀπέδωσε τρόπον τινά “τὴν ΠΡΩΤΗ ΕΙΚΟΝΑ ΣΤΟ ΥΦΑΣΜΑ”... μέ τὸ ὅποῖο σκούπισε τὸν ἰδρώτα του, ἀνεβαίνοντας πρὸς τὸν Γολγοθᾶ” καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν εἰκόνα τὴν ἔστειλε στὸν ΑΥΓΑΡΟ ὁ ὁποῖος τοῦ τὴν ἐζήτησε. Πῶς ἀποδεικνύονται αὐτά; Ποῖος λόγος τοῦ Θεοῦ τὰ ὑποστηρίζει; Πότε καὶ ποῦ τὴν ἐζήτησε ὁ Αὐγαρος τὴν εἰκόνα Του; Πότε ὁ Χριστὸς τοῦ τὴν ἔστειλε; Ἐνῶ ἀκόμη ἀνέβαινε πρὸς τὸν Γολγοθᾶ ἢ μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του; Καὶ ἐάν μετὰ τὴν ἀνάστασίν Του, ποῦ ἦτο φυλαγμένη εἰς τὸ μεσοδιάστημα; Μέσω ποίου τοῦ τὴν ἔστειλε; Λαϊκὸν Συριακὸν **μῦθον ἢ θρύλον** περὶ τοῦ Αὐγαρου ἐπικαλεῖται, γραφέντα τὸν τέταρτον μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, διὰ νὰ ἀπορριφθῆ ὡς πλαστὸς τὸν πέμπτον αἰῶνα; Μόνον τὰ συναξάρια ἐνδέχεται νὰ ὀμιλοῦν διὰ τέτοια πράγματα... Αὐτὸ εἶναι τὸ “**ἱερόν εὐαγγέλιον**”, τὸ ὁποῖον, ὡς ἐδήλωσε εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, θὰ ἐπεκαλεῖτο, προκειμένου νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὴν πλάνην μου; Εἰς ποῖον ἱερόν εὐαγγέλιον ἢ εἰς ποῖαν Ἁγίαν Γραφήν εἶδε γραμμένα αὐτά ποῦ προβάλλει ὡς ἐπιχειρήματα;

3. Εἰς ποῖαν λογικὴν στηρίζεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ νὰ μὴ ἔχη κανεὶς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ σημαίνει: (α) ἀθέτησιν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, (β) ἀθέτησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ (γ) ἀθέτησιν τῆς ἐνανθρωπίσεως Του; Μὰ εἶναι σοβαρὰ αὐτά ποῦ λέγει ὁ κ. Δ.; Ποῖος μπορεῖ

νά σοβαρευθῆ με αὐτά πού λέγει; Δέν ἐδιάβασε ποτέ ὅτι “...οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουσι προσκυνῆσαι τὸν Πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· διότι ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, καὶ οἱ προσκυνούντες αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ προσκυνῶσι.”; (Ἰωάν.4:24).

4. Οὔτε μιά φορά δέν ἐπικαλεῖται **ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ** τὸ **ἱερόν εὐαγγέλιον**, ὅπως ἰσχυρίζεται. Καὶ τὰ ἐδάφια πού ἀναφέρει (Ψαλ.21:23, Ματ.5:15, 25:26-30, Κολ.2:18, Τιμ.6:3, 1:3) οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ τὸ θέμα μας. Ὁμολογῶ ὅτι δέν τὸν καταλαβαίνω! Τί σχέσιν, ἐπίσης, ἔχει τὸ θέμα τῆς ἐγκύρου ἱερωσύνης καὶ τὰ δῆθεν ἄλλα... παραγγέλματα τῆς Γραφῆς, ὅταν μάλιστα οὔτε ἕναν σχετικόν λόγον τῆς Γραφῆς δέν ἐπικαλεῖται διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν δῆθεν πλάνην μου; Τὰ ἐδάφια πού γράφει, ἐπαναλαμβάνω, εἶναι τελείως ἄσχετα. Τὸ μόνον, κάπως σχετικόν, εἶναι τὸ Κολοσσαεῖς 2:18, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δέν τὸ ἀποδίδει ὅπως εἶναι γραμμένον εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἀλλὰ τὸ κατακρεουργεῖ μετὰ μίαν προσωπικὴν ἀπόδοσίν του. Ἀπορῶ δὲ πῶς δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸ ἐδάφιον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς ἐπιστολῆς του ἐνισχύουν τὴν θέσιν μου, τὴν ὀρθότητα τῶν πεποιθήσεων καὶ ἐπιχειρημάτων μου! Ἰδοὺ πῶς ἀποδίδει τὸ ἐδάφιον Κολοσσαεῖς 2:18: *“Δεν χρειάζεσθε μεσάζοντες... Να λατρεύετε ἀπ’εὐθείας τὸν Θεό, τὸν Χριστό... ΟΧΙ ΤΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ, διότι εἶσι υποπίπτετε σὴν θρησκείᾳ τῶν ΑΓΓΕΛΩΝ, σὴν ἀγγελοθρησκείᾳ, σὴν ἀγγελολατρείᾳ, γίνεσθε ΑΓΓΕΛΙΚΟΙ”* κλπ. Ὅμως, ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή εἰς τὰ ἐδάφια Κολοσσαεῖς 2:18 καὶ 19 **“2:18 Ἄς μὴ σᾶς στερήσῃ μηδεὶς τοῦ βραβείου μετὰ προσποιήσιν ταπεινοφροσύνης καὶ μετὰ θρησκείαν τῶν ἀγγέλων, ἐμβατεύων εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα δέν εἶδε, ματαίως φυσιοῦμενος ὑπὸ τοῦ νοῦς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, 2:19 καὶ μὴ κρατῶν τὴν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ὄλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀρμῶν καὶ συνδέσμων διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον αὐξάνει κατὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ Θεοῦ.”**

Ἐπομένως, μετὰ τὸ ἐδάφιον αὐτὸ ἄθελά του ὑποστηρίζει τὴν θέσιν μου...

Ἄν ὁ κ. Δ. ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι κρατοῦσαν τὴν κεφαλὴν, τὸν Χριστόν, δέν θὰ ἠσχολοῦντο μετὰ εἰκόνας καὶ λείψανα καὶ προσκυνήσεις ἀγγέλων... καὶ δέν θὰ ἐμβατεύαν εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα... δέν εἶδαν ματαίως φυσιοῦμενοι ὑπὸ τοῦ νοῦς τῆς σαρκὸς αὐτῶν. Ὅποιος ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια καὶ πιστεύει εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ πηγαίνει ἀπ’εὐθείας εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς ἄλλους μεσάζοντες, διότι **“...εἶναι εἷς Θεός, εἷς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην ἐν ὠρισμένοις καιροῖς”** (1Τιμ.2:5-6). Δέν θὰ ἔτρεχαν εἰς ἀντιγραφικὰς παραδόσεις. Θὰ παρητοῦντο ἄνευ συζητήσεως ἀπὸ μύθους, ὑπακούοντας ἀπλά καὶ ταπεινά εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου: **“Τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραῶδεις μύθους παραιτοῦ καὶ γύμναζε σεαυτὸν εἰς τὴν εὐσέβειαν”** (1 Τιμ.4:7). Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν δέν τρέφεται μετὰ παραδόσεις καὶ διηγήσεις θρησκοθήτων ἢ καὶ μυθομανῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ τρέφεται μετὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπταπλασίως δεδοκιμασμένα.

Μόνον τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ δύνανται νὰ σώζουν, νὰ ἀναγεννοῦν, νὰ ἐπιστρέφουν ψυχὰς, νὰ σοφίζον τὸν ἀπλοῦν, νὰ εὐφραίνον τὴν καρδίαν, νὰ φωτίζον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νοῦς μας. Εἶναι τὰ μόνα πού εἶναι, πάνω ἀπ’ ὅλα, **πνεῦμα καὶ ζωὴ** (Ἰωάν.6:63). Καὶ ὅποιος δέχεται μετὰ ἀγάπην καὶ πίστιν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ λαμβάνει πνεῦμα καὶ ζωὴ! Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι **“...δύναμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα...”** (Ρωμ.1:16), εἶναι **“...ἡ μάχαιρα τοῦ Πνεύματος...”** (Ἐφ.6:17). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ **“...εἶναι ζῶν καὶ ἐνεργὸς καὶ κοπερώτερος ὑπὲρ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν καὶ διέρχεται μέχρι διαιρέσεως ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἀρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ διερευνᾷ τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς ἐννοίας τῆς**

καρδίας“ (Ήβρ.4:12). Είναί ἡ εὐλογία ὅσων τόν σέβονται! Είναί ὁ ἄξιος πάσης ἀποδοχῆς (1 Τιμ.1:15)! Μόνον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλειος καί μένει εἰς τόν αἰῶνα (Ψαλ.119:89· 152· Ήσ.40:8· Ματ.5:18· 24:35· 1 Πέτ.1:25). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐμπνευσμένος ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, τό φῶς πού λάμπει μέσα εἰς τό σκοτάδι. Μόνον “... ἡ γραφή εἶναι θεόπνευστος καί ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης” (2 Τιμ.3:16).

Ποιά ἀνθρωπίνη παράδοσις μπορεῖ νά συγκριθῆ μέ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ;

5. Μόνον μέ λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς καταπολεμεῖται ἡ πλάνη... καί ὄχι μέ γνώμες καί καμώματα θρησκευομένων ἢ θρησκολήπτων ἀνθρώπων. Μόνον μέ λόγους ἐξερχομένους ἀπό τό στόμα τοῦ Θεοῦ πρέπει νά τρέφεται καί νά μάχεται ὁ Χριστιανός! Ὅχι μέ φιλολογίες, ἀοριστολογίες καί ἀνεξέλεγκτες καί ἀναπόδεικτες διηγήσεις θρησκολήπτων ἀνθρώπων ἀγνοοῦντων τὴν Γραφήν.

Ὁ Χριστιανός, ὁ πραγματικός Χριστιανός, ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ περισσότερο ἀπό τὰς ἰδικὰς του ἰδέας καί πεποιθήσεις. Ἀγαπᾷ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τόν λόγον τοῦ Θεοῦ, περισσότερο ἀπό τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας του καί εἶναι προσκεκολλημένος εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ὁποία δέν πρέπει νά “ἀνακρίνεται” βάσει τῶν παραδόσεων! Τούναντίον, πρέπει νά ὑπακούωμε εἰς αὐτήν καί νά ἀνακρίνωμε τὰς παραδόσεις ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἁγίας Γραφῆς!

6. Ἄς μάθῃ ἐπίσης ὁ κ. Δ. ὅτι δέν παριστάνω οὔτε παρουσιάζω τόν ἑαυτόν μου ὡς μεγάλη γνώστην τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἔγραψε: “Ἀδὲν θέλει ἀπομακρυνθῆ τοῦτο τὸ βιβλίον τοῦ νόμου ἀπὸ τοῦ στόματός σου, ἀλλ’ ἐν αὐτῷ θέλεις μελετᾶ ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ προσέχῃς νὰ κάμνης κατὰ πάντα ὅσα εἶναι γεγραμμένα ἐν αὐτῷ· διότι τότε θέλεις εὐδοῦσθαι εἰς τὴν ὁδὸν σου, καὶ τότε θέλεις φέρεσθαι μετὰ συνέσεως.” (Ήσ.τ.Ν.1:8). Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος, διὰ Πνεύματος Ἁγίου, μάς προέτρεψε “Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἅς κατοικῆ ἐν ὑμῖν πλουσίως μετὰ πάσης σοφίας...” (Κολ.3:16). Τοῦτο καί σπουδάζω νὰ κάμνω, ἐν ὑπακοῇ ἀγάπης. Ὁ λόγος Του μέ ἀνεγέννησεν εἰς ἐλπίδα ζωσαν (1 Πέτ.1:3). Τόν λόγον Του ἀγαπῶ, εἰς αὐτόν ἐντρυφῶ, μέ αὐτόν τρέφομαι, μέ αὐτόν παρηγοροῦμαι, μέ αὐτόν μάχομαι. Ἄν ὁ κ. Δ. θέλῃ νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὰς παραδόσεις καί εἰς τόν βίον καί τὴν πολιτείαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰῶνων εἶναι δικαίωμά του.

7. Μετ’ ἐκπλήξεως καί βαθυτάτης λύπης ἐδιάβασα νὰ μοῦ γράφῃ ὅτι κατέφυγα εἰς τόν παλαιόν νόμον, δηλαδή εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην, ἀπὸ ὅπου “περιμάζεψα” αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν, ἂν καί ὁ νόμος αὐτός, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Δ., ἔχει καταργηθεῖ ἀπὸ τότε πού ἦλθε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης, γράφει ὅτι εἶναι τελείως ἀνόητο ἀπὸ μέρους μου νὰ φυλάττω τὴν ἐντολήν “Μὴ προσκυνήσης...” (Δευτ.5:8-9), διότι τότε θά ἔπρεπε νὰ κάνουμε περιτομὴ καί νὰ φυλάττωμε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου καί ὅλα τὰ ἄλλα πού γράφει ὁ Μωσαϊκός νόμος...

Τί κρίμα! Γνώσεις χωρὶς ἐπίγνωσιν! Γνώσεις τῆδε κακεῖσε ἐρριμμένα! Καμμία ταξινόμησις αὐτῶν μέσα εἰς τό πνεῦμα του. Διὰ ποῖον παλαιόν νόμον ὀμιλεῖ; Ποῖος παλαιός νόμος κατηγγήθη; Ναί, “...τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστὸς πρὸς δικαιοσύνην εἰς πάντα τὸν πιστεύοντα” (Ρωμ.10:4). Ἄλλὰ ποῖος νόμος; Ὁ ἠθικός καί ὁ τῆς πίστεως ἢ ὁ τελετουργικός; Δέν ἐδιάβασε ποτέ τί λέγει ὁ Παῦλος “Νόμον λοιπὸν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον συνιστῶμεν.”; (Ρωμ.3:31). Τό “Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεούς, πλὴν ἐμοῦ...” ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῶν δέκα ἐντολῶν, ἡ δὲ συνέχεια “Μὴ κάμνης εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τῇ γῆ κάτω, ἢ

ὅσα εἶναι ἐν τοῖς ὕδασι ὑποκάτω τῆς γῆς μὴ προσκυνήσης αὐτὰ μηδὲ λατρεύσης αὐτά·“ (Δευτ.5:7-9) ἀποτελεῖ ἐπεξηγήσιν τοῦ μή *“Μὴ ἔχῃς ἄλλους Θεούς, πλήν ἐμοῦ”*. Ὅμοίως, αἱ λοιπαὶ ἐντολαὶ πχ. **“Μὴ φονεύσης. Καὶ μὴ μοιχεύσης. Καὶ μὴ κλέψῃς...”** (Δευτ.5:17-19) δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν αὐτὸν ἠθικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ πού περιέχει ὁ δεκάλογος; Καὶ αὐτές ἔχουν καταργηθεῖ; Δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν αὐτὸν δεκάλογον; Ἄκομη καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως τοῦ Σαββάτου πού περιέχεται μέσα εἰς αὐτὸν τὸν δεκάλογον τὴν τηροῦμε, καὶ ὀφείλομε νὰ τὴν τηροῦμε, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἔχει ἀντικατασταθῆ δι’ ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου, τὴν Κυριακὴν!

8. Τέλος, ἅς μᾶς ἀποδείξῃ ὁ κ. Δ. πού εἶναι γραμμένο εἰς τὴν Παλαιάν ἢ καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην ὅτι ἔχομε τὸ δικαίωμα ἢ πρέπει νὰ πλησιάζωμε καὶ νὰ ἐπικαλούμεθα τὴν συγχώρησιν ἢ τὴν βοήθειαν ἢ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μέσω τῶν ἁγίων καὶ τῶν εἰκόνων μέ τὰς ὁποίας ἔχομε στολίσει τὰς ἐκκλησίας; Ὅχι λοιπὸν φιλολογίαις καὶ ἀοριστολογίαις καὶ **ἄλλο εὐαγγέλιον**: Ἴδου ποῖον εἶναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἀπλότητά του *ὡς πρὸς τὸ ἐξεταζόμενον θέμα*: **“Ἐχοντες λοιπὸν ἀρχιερέα μέγαν, ὅστις διήλθε τοὺς οὐρανοὺς, Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἅς κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν. Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον νὰ συμπαθήσῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλλὰ πειρασθέντα κατὰ πάντα καθ’ ὁμοιότητα ἡμῶν χωρὶς ἁμαρτίας.** Ἄς πλησιάζωμεν λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ λάβωμεν ἔλεος καὶ νὰ εὐρώμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας.” (Ἐβρ.4:14-6). Ἐπίσης, **“ὅθεν δύναται καὶ νὰ σώζῃ ἐντελῶς τοὺς προσερχομένους εἰς τὸν Θεὸν δι’ αὐτοῦ, ζῶν πάντοτε διὰ νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν.”** (Ἐβρ.7:25).

Ποῖος λοιπὸν δὲν κατανοεῖ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ποῖος ὁμιλεῖ καὶ ἐπιχειρηματολογεῖ ἄνευ Γραφικῶν ἐπιχειρημάτων ἀλλὰ μέ παραδόσεις ἀνεξελέγκτους καὶ ἀναποδείκτους, **μὴ ἐχούσας τὴν σφραγίδα τῆς ἀξιοπιστίας καὶ τῆς Βιβλικῆς καλύψεως; ΕΠΙΤΑΓΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ!** Αὐτό εἶναι τὸ *“ἱερόν εὐαγγέλιον”* πού ἐπικαλεῖται διὰ νὰ ἀντικρούσῃ τὰ Βιβλικά ἐπιχειρήματά μου;

Ποῖος, λοιπὸν, δὲν κατανοεῖ τὴν Ἁγίαν Γραφήν; Ἄς παραδεχθῆ λοιπὸν τὰς πεπλανημένας πεποιθήσεις του καὶ ἅς τὰς ὁμολογήσῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ: **“Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἁμαρτίας καὶ καθαρῖσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.”** (Α΄ Ἰωάν.1.9).-

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

(' Απάντησις πρὸς τὸν κ. Η. εἰς ἐκφρασθέντα εὐμενῆ σχολία του)

Κατ' ἀρχὴν θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὸν κ. Η. διὰ τὰ σοβαρά, πνευματικά, εὐγενικά καὶ ἐνθαρρυντικά λόγια του καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν εὐχὴν διὰ κάθε εὐλογίαν ἀπὸ Θεοῦ εἰς τὴν ζωὴν του καὶ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας του. Μετὰ ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως ἐδιάβασα τὰς ἐπιστολάς του μέ τὰς ὁποίας σχολιάζει εὐμενῶς καὶ μετὰ παρρησίας τὰ ἄρθρα μου ἐπὶ ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑΣ. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ τὸν διαβεβαιώσω ὅτι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις μου δὲν ὀφείλονται εἰς τὸ ὅ,τι τιμᾶ ἐμὲ προσωπικῶς ἀλλὰ διότι τιμᾶ τὸν Χριστὸν καὶ τὸν λόγον Του τὸν ἅγιον καὶ διότι πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὅτι ἐγὼ δὲν τιμῶ ἀνθρώπινες ἀντιγραφικὲς παραδόσεις ἀλλὰ τιμῶ καὶ ἐξυψώνω τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν πού εἶναι ὁ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος λόγος τοῦ Θεοῦ.

Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἀναφερθῶ εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. Η. ὁ ὁποῖος γράφει: *“Τέλος, θὰ ἤθελα νὰ πω σὲν κ. Μπαλατζή, ὅτι ματαιοπονεῖ προσπαθώντας νὰ δείξει στους ἀνθρώπους αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ζήλον, ἀλλὰ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΓΝΩΣΗ, πού βρίσκεται Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ. Δεν τοὺς αφήνει ὁ φανατισμὸς καὶ τὸ ΔΟΓΜΑ”*.

Ἄν καὶ δὲν διαφωνῶ μέ τὸν κ. Η., διότι πράγματι ὁ φανατισμὸς καὶ τὸ “δόγμα” δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ δεχθῶν ἀπλά καὶ ταπεινά τὴν ἀλήθειαν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ τιμοῦν, καταφεύγουν καὶ ὑποστηρίζουν ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀπὸ φόβον ἢ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἢ ἀπὸ πείσμα εἰς τὴν δογματικὴν πίστιν των ἢ διότι θέλουν νὰ ἔχουν τὸν τελευταῖον λόγον, ἢ ἀπὸ ἄλλους λόγους πού δὲν γνωρίζομε, θέλω ὅμως νὰ διαβεβαιώσω τὸν κ. Η. ὅτι δὲν ματαιοπονῶ. Ρίπτω, ἀπλῶς, τὸν ἄρτον μου ἐπὶ πρόσωπον τῶν ὑδάτων διότι ἐν ταῖς πολλαῖς ἡμέραις θέλω εὐρεῖ αὐτόν, καθὼς λέγει ὁ Ἐκκλησιαστής (11:1), καὶ τοῦτο διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματός Του δὲν ἐπιστρέφει εἰς Αὐτόν κενός, ἀλλὰ ἐκτελεῖ τὸ θέλημά Του καὶ εὐοδώνεται εἰς ὅ,τι ὁ Κύριος τὸν ἀποστέλλει (Ἡσαΐας 55:11), εἴτε πρὸς σωτηρίαν εἴτε πρὸς κρίσιν. Ὁ σπόρος τοῦ Θεοῦ κάποια στιγμή θὰ φέροι τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα. Ἐξ ἄλλου, **“ὁ δὲ δούλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ μάχηται, ἀλλὰ νὰ ἦναι πρὸς πάντας, διδακτικὸς, ἀνεξίκακος, διδάσκων μετὰ πραότητος τοῦ ἀντιφρονούντος, μήποτε δώση εἰς αὐτοὺς ὁ Θεὸς μετάνοιαν, ὥστε νὰ γνωρίσωσι τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ἀνανήψωσιν ἀπὸ τῆς παγίδος τοῦ διαβόλου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εἶναι πεπαγιδευμένοι εἰς τὸ θέλημα ἐκείνου.”** (2 Τιμοθέου 2:24-26).

Ἐλπίζω ὁ Κύριος νὰ μᾶς δώση τὴν χαρὰ νὰ ἰδοῦμε πολλές ψυχὲς νὰ φωτίζονται, νὰ ἀφυπνίζονται, νὰ ταπεινοῦνται εἰς τὸ κυριαρχικὸν θέλημα αὐτοῦ, καὶ νὰ Τὸν ἐπικαλοῦνται: **“διότι Πᾶς ὅστις ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῆ.”** (Ρωμαίους 10:13). Σῴζεται, λοιπόν, μόνον ἐκεῖνος πού ἐπικαλεῖται τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ὄχι ἐκεῖνος πού προστρέχει εἰς τοὺς νεκροὺς περὶ τῶν ζώντων ἀντικαθιστώντας ἔτσι τὸν μόνον μεσίτην μετὰξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν ἢ ἐκεῖνος πού προσκυνᾷ εἰκόνας ἁγίων καὶ τὰ λείψανα αὐτῶν καὶ πού δὲν στηρίζεται ἀπολύτως εἰς τὸν γραπτὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καταφεύγει εἰς ἐκκλησιαστικὰς ἀντιγραφικὰς παραδόσεις, πού προσπαθεῖ νὰ τὰς στηρίξει μέ δεκανίκια σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων καὶ μέ ἀνώφελες μάχες “λέξεων”... ἀλλὰ πού δὲν μποροῦν νὰ σαλεύσουν οὐδέ κατ'ἐλάχιστον τὸ στερεὸν θεμέλιον τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὁ λόγος τῶν ἀνθρώπων! Καὶ ὅπως μᾶς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή προτιμοῦν τὸ ἄχυρον ἀπὸ τὸ σιτάρι... **“...καὶ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ὁ λόγος μου, ἄς λαλήσῃ τὸν λόγον μου ἐν ἀληθείᾳ. Τί εἶναι τὸ ἄχυρον πρὸς τὸν σίτον; λέγει Κύριος.”** (Ἱερεμίας 23:28).

Προτιμούν τά μακρόθεν έρχόμενα ύδατα από τά έκρέοντα ύδατα... **“...θέλουσιν έγκαταλίπει τά δροσερά έκρέοντα ύδατα δια τά μακρόθεν έρχόμενα;”** (Ίερεμίας 18:14). Οί παραδόσεις θά τούς μείνουν!

Έάν ό άνθρωπος δέν λαλή κατά τόν νόμον του Θεού και την μαρτυρίαν Του πού είναι ή Άγία Γραφή, δέν είναι φώς έν αυτό (Ίησαΐας 8:20-21). Ό λόγος του Θεού λέγει: **“Υπάρχει όδός ήτις φαίνεται όρθή εις τόν άνθρωπον, αλλά τά τέλη αυτής είναι όδοι θανάτου.”** (Παροιμίαι 16:25). Η παρούσα ζωή είναι πολύ ματαία αλλά πρέπει νά τή ζούμε υπεύθυνα και όχι έπιπόλαια, διότι από την παρούσα ζωή έξαρτάται ή μέλλουσα ζωή πού είναι αιωνία! Ποία θά είναι ή άπολογία μας έμπροσθεν του βήματος του Χριστού είτε δια ζωήν την όποιαν ένδεχομένως έζήσαμε μακράν του Θεού ή δια πεποιθήσεις μή Βιβλικάς πού προέρχονται από άτελείς ή λανθασμένες αντιγραφικές διδασκαλίας, όταν μάλιστα ό λόγος του Θεού μάς προειδοποιεί και λέγει ότι θά δώσωμεν λόγον έν ήμέρα κρίσεως άκόμη και δι' ένα λόγον άργόν: **“Σās λέγω δέ ότι δια πάντα λόγον άργόν, τόν όποιον ήθελον λαλήσει οί άνθρωποι, θέλουσιν άποδώσει λόγον δι' αυτόν έν ήμέρα κρίσεως.”** (Ματθαίος 12:36). Πόσον μάλλον έάν οίκοδομήσαμε τή ζωή μας έπάνω σε σαθρά άνασφαλή θεμέλια άνθρωπίνων αντιγραφικών παραδόσεων! Εΐθε όλοι νά ξεχάσουν τά δόγματα και νά ακολουθήσουν τόν Κύριον Ίησούν Χριστόν κατά γράμμα και κατά πνεύμα...

Εΐθε όλοι μας νά σοβαρευθούμε και νά είμαστε πάντοτε έτοιμοι νά συναντήσωμε τόν Θεόν μας (Ί Αμώς 4:12). Ουδείς θά εισέλθει εις την βασιλείαν των ούρανών από τό δόγμα αλλά μόνον έάν επικαλεσθή τό όνομα του Κυρίου ειλικρινώς και άποδοκιμάσει την άμαρτίαν του σαν τόν Παύλον ή τόν Ζακχαΐον.

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Δ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Οἱ ἀντιρρήσεις καὶ προσβολές τοῦ κ. Δ. μέ εἶχαν πολύ προβληματίσει ἐάν καί κατά πόσον θά ἔπρεπε νά συνεχίσω διάλογον μαζί του, μέσω τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος, ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς “εἰκονολατρείας”. Ἡ τελευταία του ἀπάντησις “*Τελευταία ἀπάντηση στην κα Μπαλατζή*” μέ ἔβγαλε ἀπό τό ἀδιέξοδο αὐτό. Καί ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι δέν εἶμαι ἐγὼ ἐκείνη πού ἐπετέθη κατὰ τοῦ κ. Δ. ἀλλά ἐκεῖνος ἐναντίον ἐμοῦ. Ἐγὼ διετύπωσα ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις μου, πρᾶγμα πού εἶχα καί ἔχω δικαίωμα νά κάμω. Διετύπωσα θέσεις σαφεῖς καί καθαρὰς, ἐπικαλούμενη **ΠΑΝΤΟΤΕ** Βιβλικὰς ρήσεις. Δέν ἐπέβαλα τὰς πεποιοθήσεις μου οὔτε καί μπορούσα νά τὰς ἐπιβάλω. Ἐκεῖνο τό ὅποιον ἔκαμα δέν ἦτο παρά τό ἀπλό καθήκον μου: Νά ἐπισημάνω, ἐν Κυρίῳ, ὅτι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων τῶν ἁγίων, τῶν λειψάνων αὐτῶν, καί ἡ ἐπὶ κλησις τῶν **τεθνεώτων** ἁγίων ὡς μεσιτῶν παρά τῷ Θεῷ κλπ. ἀποτελεῖ **ΠΛΑΝΗ!** Τὸν ἰσχυρισμόν μου αὐτόν τὸν ἐθεμελίωσα ἐπὶ πλείστων ὄσων λόγων τοῦ Θεοῦ καί ἔγραφα **μεταξὺ ἄλλων**: “*Τὸ “ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...” εἰκόνας, γλυπτά καί λοιπὰ ὁμοιώματα, ἀκόμη καί ἀγγέλους (Δευτ.5:7-9, Ἀποκ.19:10, 22:9 κλπ. κλπ.) μένει καί θά μένει εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά παρέλθουν ἀλλὰ τό “ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...” θά μένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!*” Δικαίωμά του εἶναι νά **ΑΚΥΡΩΝΗ** τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἑαυτὸν του χάριν τῆς παραδόσεώς του, τὴν ὁποίαν τοῦ παρέδωσαν... (Ματ.7:13 καί Ματ.15:2-9).

Ἄς μή ξεχνᾶ ὅμως ὅτι ὅ,τι καί ἂν εἰπῆ καί κάνη κανεῖς δέν μπορεῖ νά καταργήσῃ τὸν **ΝΟΜΟΝ** τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος **ἀπαγορεύει νά προσκυνοῦμε εἰκόνας καί λείψανα ἀκόμη καί ἀγγέλους ἀλλὰ μόνον τὸν Θεόν καί δὴ ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ!** (Ἀποκ.19:10 καί 22:9, καί Ἰωάν.4:23). Ἄς προσκυνᾶ ὁ κ. Δ. ὅσας εἰκόνας καί ὅσα λείψανα θέλει, ἄς ἀναμένει θαύματα ἐκ μέρους των καί ἄς ἐπικαλεῖται τὰς πρεσβείας ὄλων τῶν τεθνεώτων ἁγίων εἰς βοήθειάν του! Δικαίωμά του! Εἰς τὸν Θεόν θά δώσῃ κάποια ἡμέρα λόγον! Ἐγὼ ὅμως καί ὁ οἶκος μου θέλομεν λατρεύει τὸν Κύριον ἐν Πνεύματι καί ἀληθείᾳ!

Μετὰ λύπης διὰ λογαριασμόν του καί μετ’ ἀνακουφίσεως διὰ τὸν ἑαυτὸν μου διεπίστωσα ὅτι ἡ προαναφερθεῖσα ἀπάντησις του θέτει τέρμα, μέ πρωτοβουλία του, εἰς ἀνώφελον συζήτησιν. Ἡ **παντελής ἔλλειψις γραφικῶν ἐπιχειρημάτων** του καί τό **ἄσχετον** καί παράλογον, ἂν μή παρανοϊκόν, τῶν ἀπαντήσεών του πρὸς τὰς ὑπ’ ἐμοῦ διατυπωθείσας **Βιβλικὰς** θέσεις καί ρήσεις, ὡς καί οἱ **προσβλητικὲς καί ἀσεβεῖς του ἐκφράσεις θά πᾶρουν ἔτσι τέρμα!** Δέν θά δύναται πλέον νά μέ κατηγορῆ ἀσυστάτως καί ἀσυστόλως ὅτι τάχα “ξεφεύγω” νά δώσω ἀπαντήσεις, ὅτι ἔχω “αἰρετικὰς πεποιοθήσεις”, ὅτι “δέν κατανοῶ τὴν Ἁγία Γραφή”, ὅτι τὰ ἐπιχειρήματά μου εἶναι “ἀναξιόπιστα”, ὅτι πιστεύω “σε διεφθαρμένα λόγια” καί σέ διδασκαλίαι πού “περιμάζεψα”, ὅτι μέ “ἄτιμο τρόπο προσπαθῶ νά ἐκβάλω τὰ τίμια καί ἅγια ἀπό μέσα ἀπὸ τίς ἐκκλησίες”...ὅτι λέγω “ψέματα”, ὅτι προβάλλω “αἰρετικὰ κηρύγματα τῶν Χιλιαστῶν”, ὅτι “δέν εἶναι δυνατόν νά εἶμαι χριστιανὴ καί νά ἐπικαλοῦμαι τὴ Γραφή καί συγχρόνως νά μή παραδέχομαι τὴν προσκύνησιν τῶν εἰκόνων”, ὅτι “προσποιοῦμαι ὅτι δέν καταλαβαίνω”, ὅτι “κοροϊδεύω τὰς παραδόσεις τοῦ Κυρίου”, ὅτι “ἡ αἰρετικὴ μου τύφλωσις ὀνομάζει τὸν Κύριον μυθομανή”, ὅτι “δέν πιστεύω εἰς τὴν ἐκκλησίαν καί ὅτι ἔχω μίσος κατὰ τῆς ἐκκλησίας καί κατὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ“.

Τί νά εἰπῶ; Τό μόνον πού μπορῶ νά κάμω εἶναι νά ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν (!) μου διὰ τὰ **ἀνωτέρω** καταπληκτικὰ... καί ἀπαράμιλλα... παράλογα ἐπιχειρήματά του! Τίς δύναται νά ἀντικρούσῃ τοιαῦτα ἐπιχειρήματα... μέ τὰ ὅποια ἀτιμάζει τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ὀρθόδοξον

Ἐκκλησίαν τὴν ὁποῖαν ὑποτίθεται ὅτι ὑπερασπίζεται καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀλήθειαν τῆς Βίβλου; Ἄρκει πᾶς τις νὰ διαβάσῃ ἐκ νέου τὰς ἀπαντήσεις του διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ποῖος **μυθομανεῖ, παραλογίζεται καὶ ἀσεβεῖ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων!!!**

Τέλος, δὲν θὰ δύναται πλέον νὰ χρησιμοποιηῖ ἐδάφια τῆς Ἁγίας Γραφῆς διὰ ἐκφράζῃ εἰς βάρος μου **αἰσχρά ὑπονοούμενα...** Αὐτὰ δὲν εἶναι παρά προΐοντα θρασύτητος καὶ μολυσμοῦ πνεύματος! Ποῖος εἶναι ὁ κ. Δ. καὶ ποῦ μέ ξεύρει; Ποῖος τοῦ ἔδωκε τό δικαίωμα νὰ ἐκφράζῃ εἰς βάρος μου **αἰσχρά ὑπονοούμενα;** Ἄλλὰ φυσικόν εἶναι: **“... διότι ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.”** (Ματ.12:34). Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι μιά πνευματική συζήτησις ἀποβλέπουσα εἰς ὀρθοτόμησιν τῆς ἀληθείας θὰ κατέληγε εἰς κατακρεοῦργησιν αὐτῆς καὶ θὰ ἐλάμβανε τοιαύτην κατάληξιν, ὥστε ὁ κ. Δ. νὰ διαστρέφῃ, συκοφαντῇ καὶ ἐκφράζῃ αἰσχρά ὑπονοούμενα χρησιμοποιῶν κατὰ τρόπον βέβηλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ!

Τώρα μοῦ δώθηκαν ὅλες οἱ ἐπιβεβαιώσεις πού εἶχα ὑποθέσει ἀπ' ἀρχῆς: Ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἔχοντες τὴν **“συνείδησιν κεκαυτηριασμένην”** (1 Τιμ.4:12) καὶ **“ἀποπλανηθέντες... ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν. Θέλοντες νὰ ἦναι νομοδιδάσκαλοι, ἐνῶ δὲν νοοῦσιν οὔτε ὅσα λέγουσιν οὔτε περὶ τίνων διῆσχυρίζονται.”** (1 Τιμ.1:6-7).

Εἶθε ὁ Κύριος νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν **“ἀσεβειαν τῆς ἀφροσύνης”** του (Ἐκκλ.7:25) καὶ νὰ τὸν ἐλεήσῃ πρὶν εἶναι ἀργά...!

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἔκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Ὁ κ. Β. ἀρχίζει τὴν ἐπιστολὴν του μὲ τὸν προσφιλὴν του πρὸς ἐμέ καλολογικὸν χαρακτηρισμὸν, “αἰρετικὴ κυρία”! Σπεύδει πάλιν μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ προλάβῃ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν... Δέν τὸ ἀφήνει νὰ βγάλῃ μόνο του τὰ συμπεράσματά του περὶ τοῦ ποῖος ἐκ τῶν δύο μας εἶναι αἰρετικὸς... καὶ ἐπιδιώκει νὰ προκαλέσῃ ἀντιπερισπασμὸν... διὰ νὰ διασώσῃ τὴν “ἀξιοπρέπειάν” του! Ἀκριβῶς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπανέρχεται εἰς τὸ θέμα τῆς προσκυνήσεως ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ τῆς ράβδου του! Πρὸς τοῦτο, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸσον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας ὅσον καὶ ἐγὼ πού ὑποστηρίζω τὸ ὀρθὸν τῆς ἀποδόσεώς του διὰ τῆς παρεμβαλλομένης λέξεως “ἐπιστηριζόμενος” ἐντὸς ἀγκυλῶν ἢ μικροτέρων χαρακτήρων, ὅπως τίθεται εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Ν. Βάμβα, πλανώμεθα καὶ εἴμεθα ἀμφότεροι... αἰρετικοί! Ἐρωτῶ: Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας δέν ἦτο ὀρθόδοξος κληρικός;

Μέ παρακαλεῖ θερμά (!) ὁ κ. Β. νὰ τοῦ ὑποδείξω εἰς ποῖον λεξικὸν βρήκα ὅτι ἡ λέξις “ἐπί” μεταφράζεται (δηλ. “ἀποδίδεται”) μὲ τὴν λέξιν “ἐπιστηριζόμενος”. Δέν ἀπαντῶ εἰς τοιαύτας ἀφελεῖς καὶ ἀτόπους ἐρωτήσεις! Ἄς ἀνοίξῃ καὶ κανένα ἐτυμολογικὸν-ἐρμηνευτικὸν λεξικὸν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ μὲ τὴν σειρά μου τὸν παρακαλῶ θερμῶς νὰ ξαναδιαβάσῃ τὴν ἀπάντησιν πού ἔδωσα διὰ λογαριασμὸν του εἰς τὴν ἀδελφὴν του. Ἐπίσης, τὸν παραπέμπω, ἐάν εὐαρεστήται, καὶ εἰς τὰ προηγούμενα ἄρθρα μου.

Μὰς λέγει, λοιπόν, ὁ κ. Β. ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας δέν ἀπέδωσε σωστά τὸ ἐν λόγῳ ἐδάφιον Ἐβραίου 11:21 “καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ” μὲ τὴν φράσιν “καὶ προσεκύνησεν [ἐπιστηριζόμενος] ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ” ἀλλὰ θὰ ἔπρεπε, **σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ κ. Β.**, νὰ τὸ ἀποδώσῃ, εἰς τὴν γλώσσαν μάλιστα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς (!), “καὶ προσεκύνησεν **“ΣΤΟ”** ἄκρον τῆς ράβδου αὐτοῦ”! Τοιουτοτρόπως, θὰ ἀπέφευγε ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας ---ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β. --- νὰ προσθέσῃ τὴν λέξιν “ἐπιστηριζόμενος” καὶ θὰ ἔβγαινε ἄνετα καὶ σωστά τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ἰακώβ προσεκύνησε τὴν ράβδον του καὶ ὄχι **“ἐπιστηριζόμενος”** ἐπὶ τῆς ράβδου του! Ποίαν λέξιν μεταφράζει ἢ ἀποδίδει ὁ κ. Β. μὲ τὴν λέξιν **“ΣΤΟ”** καὶ εἰς τί μεταβάλλεται τὸ νόημα; Φαίνεται, κατὰ τὸν κ. Β., ὅτι ὁ Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας δέν ἐγνώριζε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν!

Ἄς ἀνακεφαλαιώσωμεν τὸ πρόβλημα: Πρὸς τὴν ράβδον του ὠμίλη ὁ Ἰακώβ ἢ συνὼμίλη μὲ τὸν υἱὸν του Ἰωσήφ; **Εἰς τὴν ράβδον του ἀπηυθύνετο καὶ τῆς ζητοῦσε νὰ τοῦ ὀρκισθῇ ὅτι θὰ τὸν μετέφερε μετὰ τὸν θάνατόν του ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν γῆν Χαναάν, ὥστε, ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀπήνητησε καταφατικῶς, ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ τὴν προσκυνήσῃ;** Μὰ ὁ κ. Β. ἔχει χάσει τελείως τὴν λογικὴν του;

Προκειμένου νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θέσιν του ἐπικαλεῖται καὶ ὠρισμένα ἄλλα ἐπιχειρήματα:

Α) Ὅτι δέν ἀποτελεῖ εἰδωλολατρεία νὰ προσκυνοῦμε εἰκόνες ἀγίων καὶ ἀγγέλων ἀλλὰ **ἀκόμη καὶ τὴν Γῆν ἢ ὅποια εἶναι ὑποπόδιον τοῦ Θεοῦ!** Μὰς ἐπιτρέπεται ἢ μᾶλλον “καλοῦμαστε”, κατὰ τὴν ἔκφρασιν του, νὰ τὴν προσκυνοῦμε! Μὰ, ποία θεολογικὴ σχολὴ τοῦ ἐδίδαξε τοιαύτην ἐρμηνευτικὴν τέχνην, ἢ ὅποια μὲ ἐκφράσεις ποιητικὰς ἢ ἀλληγορικὰς ὡς τῶν Ψαλμῶν 99:5 καὶ 132:7 καταργεῖ σαφεῖς καὶ ρητὰς Βιβλικὰς **ΕΝΤΟΛΑΣ** ὡς πχ. τοῦ Δευτερονομίου 5:7-9, Ἀποκ.19:10, 22:9 κλπ. κλπ. πού μένουσιν καὶ θὰ μένουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας;

Ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ θά παρέλθουν ἀλλά τό “**ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...**” θά μένει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!

Τό αὐτό ἰσχυρίζεται ὅτι ἰσχύει καί διά τήν κιβωτόν τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ὅτι δυνάμεθα ἢ “καλούμαστε” νά τήν προσκυνούμε. Τό ἐπιχείρημά του περί τοῦ ἀγάλματος/εἰδώλου τοῦ Δαγῶν τῶν Φιλισταίων, ἄν καί δέν ἔχει σχέσιν μ’ ἐμᾶς σήμερα, ἐνισχύει τήν θέσιν μου καί ἀποτελεῖ σαφεστάτην ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Θεός ἀποδοκιμάζει τήν εἰδωλολατρείαν, εἰς τήν ὁποίαν συγκαταλέγεται καί ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀγάλματος εἰδώλου-θεοῦ τῶν εἰδωλολατρῶν Φιλισταίων Δαγῶν (Α’ Σαμουήλ 5:2-4), ἀποδεικνύει τήν ἀποδοκιμασίαν τοῦ Θεοῦ κατά τοῦ λαοῦ τούτου καί τοῦ εἰδώλου των, τό ὅποιον ἔπεφτε καί συνετριβέτο διά θείων ἐπεμβάσεων, ἔμπροσθεν τῆς κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ! Ἐρωτῶ: α) Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί ποία σχέσιν ἔχομεν μέ τήν κιβωτόν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; καί β) Ἀγάλματα εἰδῶλα ἀποδοκιμασμένα ὑπό τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ Δαγῶν, εἴμεθα ἐμεῖς οἱ χριστιανοί καί μάλιστα οἱ σεβόμενοι τόν Θεόν, οἱ προσκυνούντες αὐτόν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ;

Ὁμολογῶ ὅτι ἀπορῶ μέ τήν λογικήν καί ἐπινοητικότητα τοῦ κ. Β.! Τί νά εἰπῶ; Ἐκεῖνο πού μπορῶ νά εἰπῶ εἶναι: “Καί μή χειρότερα”! Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ κ. Β. δέν ξεύρει πλέον ἀπό πού νά πιασθῆ, προκειμένου νά περισώσῃ κάποια ἀπό τά ἐπιχειρήματά του καί καταφεύγει εἰς... “κάλυψιν, ἀπόκρυψιν καί παραλλαγῆν”! Δέν τόν ὠφελεῖ πνευματικά, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ τοιαύτη τακτική! Ἐκεῖνο πού θά τόν ὠφελήσῃ θά εἶναι νά ταπεινωθῆ ἀπλά ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί νά ζητήσῃ τό φῶς Του καί τό ἔλεός Του!

Β) Ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός ἐνῶ ὁ “κράτιστος” Θεόφιλος, **κατά πολιτικήν θέσιν καί ἔννοιαν**, εἰς τόν ὅποιον ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς ἀπηύθυνε τό Εὐαγγέλιόν του καί τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἦταν Κράτιστος= Ἀγαθότατος, μέ “*σχετικὴν ἔννοιαν*”, ὄχι βεβαίως κατά πνευματικὴν καί ἠθικὴν ἔννοιαν. Δέν πολυκαταλαβαίνω αὐτόν τόν ἰσχυρισμόν τοῦ κ. Β. καί ποίαν σχέσιν ἔχει μέ τό θέμα τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων κλπ... Δηλαδή, δικαιολογοῦνται ἔτσι καί οἱ σημερινοί τίτλοι “Μακαριώτατος” καί “Παναγιώτατος”, **ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**; Ὁ Θεός ὀνομάζεται “Μακάριος” (1Τιμ.1:11) καί “Ἀγαθός” (Ματ.19:17), οἱ δέ ἀτελεῖς καί ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι, ἀκόμη καί ἄν εἶναι πραγματικοὶ χριστιανοί, τιτλοφοροῦνται Μακαριώτατοι καί Παναγιώτατοι; Δέν ἔμαθεν ὁ κ. Β. ὅτι ὁ ἀνώτατος τίτλος πού θά μπορούσε ὁ ἄνθρωπος ν’ ἀποκτήσῃ ἢ ἐπιτύχῃ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔστω καί ἄν ἐξετέλεσε πάντα τὰ διαταχθέντα εἰς αὐτόν εἶναι “**δοῦλος ἀχρεῖος**”; (Λουκ.17:10). Δέν νομίζει ὅτι μᾶς ἐκκλίνουν ἐκ τῆς ἀληθείας οἱ “*σχετικὲς ἔννοιαι*”...;

Γ) Ὅτι ὑπάρχουν καί ἄλλοι μεσίτες καί σωτήρες ἐκτός τοῦ Χριστοῦ, θεωρῶν πρὸς τοῦτο τοὺς **ἐργάτας τοῦ εὐαγγελίου πού χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ νά κερδίσουν ψυχὰς εἰς τόν Χριστόν καί νά συμβάλλουν εἰς τήν οἰκοδομήν τῶν πιστῶν**, περί τῶν ὁποίων ὁμιλοῦν τὰ κεφάλαια 3 καί 16 τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὡς σωτήρες! **Εἰς ποῖον ἐδάφιον τῶν προαναφερθέντων κεφαλαίων ὑπάρχει ἡ λέξις “σωτήρες”;** Καί κάτι ἄλλο. Πῶς τότε θά ἐρμηνεύσωμεν τὰ ἐδάφια: α) Πράξεις 4:12 “**Καί δέν ὑπάρχει δι’ οὐδενός ἄλλου ἢ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τόν οὐρανόν δεδομένον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νά σωθῶμεν.**” Ποῖοι εἶναι οἱ ἄλλοι... σωτήρες διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νά σωθῶμεν; Ποῖος ἄλλος ἐκτός τοῦ Χριστοῦ ἐσταυρώθη διὰ τήν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, τήν δικαίωσίν μας καί τήν σωτηρίαν μας; β) “**Διότι εἶναι εἰς Θεός, εἰς καί μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός,**” (Α’ Τιμ.2:5); Ποῖος ἄλλος, λοιπόν, μεσίτης ὑπάρχει ἀφοῦ δέν ὑπάρχει ἄλλος μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων ἐκτός τοῦ Χριστοῦ;

Δ) “Οτι οί ζώντες, όταν παρακαλούν τόν Θεόν πχ. νά κάνη καλά ἕνα ἄρρωστον γίνονται μεσίτες. Ὁρθόν, **ἀλλά** μήπως πρέπει νά παρακαλοῦν τόν Θεόν ἐν τῷ ὀνόματι κάποιου ἁγίου ἢ καί μέσω τῆς εἰκόνας του ἢ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, **τοῦ μόνου πραγματικοῦ μεσίτου μέ πραγματικήν μεσιτικήν ἐξουσίαν;** Καί ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι ὅλα τά αἰτήματα καί αἱ παρακλήσεις τῶν ἀνθρώπων δέν εἰσακούονται... παρά μόνον ἐάν εἶναι κατά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ! Μόνον ὅταν ὁ Χριστός παρακαλεῖ τόν Πατέρα-Θεόν ὑπέρ ἡμῶν εἰσακούεται! Αὐτός εἶναι ὁ μόνος παράκλητος πρὸς τόν Πατέρα, ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὁ δίκαιος (1 Ἰωάν.2:1), ὁ μόνος **μέ πραγματικήν μεσιτικήν ἐξουσίαν!**

Ἡ προσευχή τῶν ἀνθρώπων, ὁ εἰς ὑπέρ τοῦ ἄλλου, εἶναι χρέος ἀγάπης καί ὑποχρέωσις πνευματικοῦ καθήκοντος. Τοῦτο πρέπει νά γίνεται **ὑπό τήν προϋπόθεσιν** τῆς ἀπ’εὐθείας ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ **ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἐνός καί μόνου μεσίτου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ!** **ΟΥΔΑΜΟΥ** τῆς Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι ἡ προσευχή τοῦ ἐνός ὑπέρ τοῦ ἄλλου γίνεται ἢ μπορεῖ νά γίνη ἢ πρέπει νά γίνεται ἐν τῷ ὀνόματι κάποιου ἄλλου ἀνθρώπου “μεσίτου” ἢ “σωτήρος” **καί δὴ μέσω τῆς εἰκόνας του** ἀλλά **ἀπ’εὐθείας** εἰς τόν Θεόν Πατέρα διά τοῦ Χριστοῦ, διότι ὡς προαναφέρθη “...εἶναι εἷς Θεός, εἷς καί μεσίτης Θεοῦ καί ἀνθρώπων, **ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός,**” (Α΄Τιμ.2:5). Ἀπόδειξιν ἀποτελεῖ καί τό ἐδάφιον: “**καί ὁ, τι ἄν ζητήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, θέλω κάμει τοῦτο, διὰ νά δοξασθῇ ὁ Πατήρ ἐν τῷ Υἱῷ.**” (Ἰωάν.14:13) ὡς ἐπίσης “...ὥστε, **ὁ, τι ἄν ζητήσητε παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐν τῷ ὀνόματί μου, νά σᾶς δώσῃ αὐτό.**” (Ἰωάν.15:16). Δέν χρειάζονται ἄλλοι μεσίτες, δέν ἐπιτρέπονται ἄλλοι μεσίτες ἀφοῦ ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος μεσίτης, ὅταν μάλιστα ἔχει ἀφήσει διάπλατα ἀνοικτή τήν θύραν προσφυγῆς εἰς αὐτόν διά νά “...πλησιάζωμεν... **μετά παρρησίας εἰς τόν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καί νά εὐρωμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας.**” (Ἐβρ.4:16). Καί ὅπως ἤδη ἔχω προεῖπει εἰς προηγούμενα ἄρθρα μου, καί ὁ χειρότερος ἁμαρτωλὸς ἀκόμη δύναται νά προσευχεται ἀπ’εὐθείας εἰς τόν Θεόν διά τοῦ Χριστοῦ, διότι καί δι’αὐτόν ἐσταυρώθη ὁ Χριστός. “...**Πᾶς ὁστις ἐπικαλεσθῇ τό ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῆ**” (Ρωμ.10:13), ὅπως ἀκριβῶς ἐσώθη ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο συσταυρωθέντας μετὰ τοῦ Χριστοῦ ληστάς!

Πᾶσα ἄλλη προσευχή ἐν τῷ ὀνόματι κάποιου ἁγίου, ζώντος ἢ τεθνεώτος εἶναι **ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ** καί δέν φθάνει οὔτε μέχρι τήν ὀροφή τοῦ δωματίου μας!!!... Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρεται ὅτι οἱ ἀποθανόντες ἅγιοι ἔχουν ἀποστολήν νά μεσιτεύουν ὑπέρ ἡμῶν ἢ ὅτι πρέπει νά ἐπικαλούμεθα τόν Θεόν μέσω αὐτῶν ἢ καί τῶν εἰκόνων των, ὡς νά μή ὑπῆρξαν καί αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ πλυθέντες μέ τό πολύτιμον αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἢ ὡς νά εἶναι ἀνώτεροι τῶν ζώντων πιστῶν, ὥστε νά ἔχη ἰδιαιτέραν ἰσχύν ἢ προσευχή μας μέσω αὐτῶν καί μέσω τῶν εἰκόνων των; Δέν ἐδιάβασε ὁ κ. Β. τούς λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς: “**τίς θέλει εἰσθαι ὁ κατακρίνων; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, ... ὅστις καί μεσιτεύει ὑπέρ ἡμῶν**” (Ρωμ.8:34) καί ὅτι “... (Ὁ Χριστός) **δύναται καί νά σώσῃ ἐντελῶς τούς προσερχομένους εἰς τόν Θεόν δι’ αὐτοῦ, ζῶν πάντοτε διὰ νά μεσιτεύῃ ὑπέρ αὐτῶν**” (Ἐβρ.7:25). Δέν εἶναι ἀρκετή ἢ μεσιτεία Του; Ἡ ἄπειρη ἀγάπη Του διά τόν ἁμαρτωλόν, τήν ὁποίαν ἀπέδειξε μέ τήν σταυρικὴν Του θυσίαν ὑπέρ ἡμῶν δέν εἶναι ἀρκετή ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς;

Τό νά ἐπικοινωνῆς μέ ἕνα ζῶντα χριστιανόν ἀδελφόν καί νά τοῦ ζητᾶς νά παρακαλέσῃ τόν Θεόν διά κάποιο πρόβλημά σου εἶναι ἐπιτρεπτόν καί καλόν. Ἐπί πλέον ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μάς προτρέπει: “**Ἐξομολογεῖσθε εἰς ἀλλήλους τά πταίσματά σας καί εὐχεσθε ὑπέρ ἀλλήλων, διὰ νά ἰατρευθῆτε· πολὺ ἰσχύει ἡ δέησις τοῦ δικαίου ἐνθέρμως γενομένη.**”

(΄Ιακ.5:16). Καί τούτο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ! Τό νά ἐπικοινωνῆς, ὁμως, μέ πνεύματα νεκρῶν καί δὴ μέσω τῶν εἰκόνων των διά νά μεσιτεύσουν παρά τῷ Θεῷ δέν εἶναι σωστόν, δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν. Τήν **πραγματικήν μεσιτείαν** τήν ἔχουν μόνον ὁ Χριστός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα! (Ρωμ.8:26).

Μέ τήν εὐκαιρίαν αὐτήν θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ καί εἰς τά σχόλια τοῦ κ. Β. τόσον ἐπί τῶν ἄρθρων μου ὅσον καί ἐπί τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Η.

1. Ἐγραψε ὁ κ. Β.: *“Οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί εἶναι οἱ μόνοι γνήσιοι Χριστιανοί. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας.”*

Ἐγώ, τούναντίον, ποτέ δέν ἔγραψα ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί δέν ἔχουν σχέσιν μέ τόν Θεόν ἢ μέ τήν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ποτέ, μά ποτέ δέν “διέγραψα” ἀπό τό βιβλίον ἢ τά κατάστιχα τοῦ Θεοῦ, ἀπό μέρους τοῦ Θεοῦ καί διά λογαριασμόν Του, τούς ὀρθοδόξους ἢ τούς Καθολικούς Χριστιανούς. Ἐναντί Θεοῦ εἶμαι ἐγώ; Μόνον ὁ Θεός, ὁ καρδιογνώστης, γνωρίζει ἐκείνους πού Τοῦ ἀνήκουν. **“...Γνωρίζει ὁ Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ...”** (2Τιμ.2:19). Ἄς μή λησμονοῦμε τί λέγει ὁ Παῦλος εἰς Ρωμ.2:11-29. Φαίνεται ὁμως ὅτι ὁ κ. Β. γνωρίζει καί αὐτός ἤδη αὐτούς πού ἀνήκουν εἰς τόν Θεόν! Ἔτσι δύναται νά διαγράφη τούς λοιπούς! Παρουσιάζει, λοιπόν, τόν Χριστόν ὡς προσωποληπτούντα ὑπέρ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἔστω καί ἂν πολλοί ἐξ αὐτῶν ζοῦν ἀσώτως ἢ εἶναι εἰς τήν φυλακὴν δι’ ἀξιοποίνους πράξεις. Ἄρκεϊ εἰς τήν ταυτότητα των νά ἀναγράφεται τό δόγμα ὅτι εἶναι χριστιανοί ὀρθόδοξοι! Καί ἄς μάθῃ ὁ κ. Β. ὅτι μόνον **“... ὅσοι διοικούνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.”** (Ρωμ.8:14), καί ὄχι οἱ κατὰ τό δόγμα χριστιανοί.

Ὅσον τό κατ’ἐμέ ἐκείνο τό ὁποῖον ἔκαμα δέν ἦτο παρά τό ἀπλό καθήκον μου: Νά ἐπισημάνω, ἐν Κυρίῳ, ὅτι ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων τεθνεώτων ἁγίων, τῶν λειψάνων αὐτῶν, καί ἡ ἐπίκλησις αὐτῶν ὡς μεσιτῶν παρά τῷ Θεῷ κλπ. ἀποτελεῖ πλάνη. Τό εἶπα, τό ξαναλέγω καί τό ἐννοῶ. **Πλάνη!** Τόν ἰσχυρισμόν μου αὐτόν τόν ἐθεμελίωσα ἐπί πλείστων ὅσων λόγων τοῦ Θεοῦ. Κανείς δέν μπορεῖ νά καταργήσῃ τόν **νόμον** τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος **ἀπαγορεύει νά προσκυνοῦμε εἰκόνας καί λείψανα, ἀκόμη καί ἀγγέλους ἀλλά μόνον τόν Θεόν καί δὴ ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ!** (΄Αποκ.19:10 καί 22:θ, καί ΄Ιωάν.4:23).

Συμπέρασμα: **“Ἐν ἅλλ’ ἄς ἦναι ὁ λόγος σας Ναί ναί, Οὐ οὐ· τὸ δὲ πλεῖστον τούτων εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ.”** (Ματ.5:37).

2. Ἐπ’ἀρχῆς ἐδήλωσα ὅτι ὁ κάθε εἰλικρινῆς χριστιανός ἔχει τήν ὑποχρέωσιν νά δέχεται ἀπό τήν παράδοσιν πᾶν ὅ,τι συμφωνεῖ μέ τήν Ἅγιαν Γραφήν. Τό “Σύμβολον τῆς Πίστεως” συμφωνεῖ κατὰ πάντα μέ σαφεῖς καί γραπτὰς διατυπώσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς! Φυσικόν, λοιπόν, εἶναι νά εἶναι δεκτόν. Τό ὅτι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β., διετύπωσαν καί τόν πέμπτον Κανόνα περὶ Εἰδικῆς Ἱερωσύνης, Ἐποστολικῆς διαδοχῆς τῶν Κληρικῶν κλπ. δέν σημαίνει ὅτι ὅσα εἶπαν ἦσαν ὅλα θέσφατα. Ὁ πραγματικός Χριστιανός ὀφείλει νά μιμῆται τούς εὐγενεῖς Βερριοῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξήταζαν μέ σεβασμόν καί προσοχήν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κειμένων τῆς ἐποχῆς των, τά ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου λεγόμενα...

Πάντως, ἐκείνο πού μέ ἔκανε νά φριξῶ εἶναι ἡ ἔκφρασις τοῦ κ. Β. ὅτι *“Χωρὶς τὴν Ἱερά Παράδοσιν, δὲν ὑπάρχει Ἁγία Γραφή. Ἡ Ἱερά παράδοσις μας ἔδωκε τὴν Ἁγία Γραφή”*!! Λές καί ἐπειδὴ ὠρισμένοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καθώρισαν τόν κατάλογον τῶν Βιβλίων πού περιέχονται εἰς τήν Ἅγιαν Γραφήν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πνεύματος καί τοῦ γράμματος τῶν ἱερῶν κειμένων τῶν ἀποστόλων, ἐκείνοι ἔγραψαν αὐτήν!

Κλείνοντας, θά ήθελα νά ἀναφέρω τούς λόγους τοῦ προφήτου Ἰσαΐου, τούς ὁποίους ἐπανελάβεν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τούς Ἰουδαίους τῆς Ρώμης: **“Ὑπαγε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ εἶπέ· Μὲ τὴν ἀκοήν θέλετε ἀκούσει καὶ δὲν θέλετε ἐννοήσει, καὶ βλέποντες θέλετε ἰδεῖ καὶ δὲν θέλετε καταλάβει· διότι ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τοῦτου, καὶ μὲ τὰ ὦτα βαρέως ἤκουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔκλεισαν, μήποτε ἴδωσι μὲ τούς ὀφθαλμούς καὶ ἀκούσωσι μὲ τὰ ὦτα καὶ νοήσωσι μὲ τὴν καρδίαν καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰατρεύσω αὐτούς.”** (Πράξ.28:26-27).

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ
 ('Απάντησις πρὸς τὴν κ. Θ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις της)

Μετ' ἐκπλήξεως ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολὴν τῆς κ. Θ., ἡ ὁποία, μοῦ θέτει εὐθέως καὶ μέ πνεῦμα διαμαρτυρίας ὠρισμένας ἐρωτήσεις:

1. Μὲ ἐρωτᾷ ἐάν “ο Χριστιανισμὸς ἔχει παράδοση εἴκοσι αἰώνων, ναι ἢ ὄχι ;”
 Ναί! Τίς ἀμφιβάλλει ἢ διαφωνεῖ;

2. Ἐπικαλεῖται τὸ ἐδάφιον “**Λοιπόν, ἀδελφοί, μένετε σταθεροὶ καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**” ἀπὸ τὴν Β' Θεσ.2:15 τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Καὶ ἐγώ, εἰς ἀπάντησιν, τὴν ἐρωτῶ: Ποίας παραδόσεις τοὺς προέτρεπε νά τηροῦν; Παραδόσεις πού δέν ὑπῆρχαν τότε ἢ ἐκεῖνας πού ἐκεῖνος τοὺς εἶχε παραδώσει προφορικῶς καὶ γραπτῶς; Τί ἐννοοῦσε μέ τὴν ἔκφρασιν “... **εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ΗΜΩΝ**”; **Συμπεραίνομεν**, λοιπόν, ὅτι ἀνεφέρετο εἰς παραδόσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἢ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι τοὺς εἶχαν παραδώσει προφορικῶς ἢ γραπτῶς. Ἡ κυρία Θ. καὶ οἱ ὁμοϊδεάτες της, ὅμως, προφανέστατα δέν ἀναφέρονται εἰς τὰς ἀποστολικὰς παραδόσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀλλὰ ἀναφέρονται, μέσω τῆς ἐκφράσεως “...*Πατερικὴν ἐγγραφον καὶ ἀγραφον παράδοσιν, γεγραμμένα ὑπὸ ἁγίων Πατέρων*”... εἰς παραδόσεις πού προσετέθησαν μεταγενεστέρως κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν κατοπινῶν αἰώνων, δηλαδή κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους! Ἡ κυρία Θ. μᾶς λέγει σχετικῶς πολλὰ περὶ τῶν παραδόσεων τῶν Πατέρων καὶ μᾶς παραθέτει καὶ κάποιον ἀφορισμὸν κατὰ τῶν αἰρετικῶν... ἐπειδὴ δέν προσκυνοῦν τὴν εἰκόνα τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἐζωγράφησε ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἀλλὰ δέν μᾶς λέγει τί λέγει ἢ Ἁγία Γραφή ἐπὶ τοῦ θέματος. Καὶ τὸ ἐδάφιον πού ἐπικαλεῖται οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μέ τὰς παραδόσεις τόσον τὰς προφορικὰς ὅσον καὶ τὰς γραπτὰς **τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἢ τῶν ἄλλων ἀποστόλων...**

Ἐπίσης, ἡ κατονομασία αἰρεσιάρχων ὅπως τοῦ Ἀρείου, Εὐτύχου, Νεστορίου καὶ ἄλλων, --- μεταξύ δέ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ Λουθήρου (!), πού ἀπήλλαξε τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πεπλανημένην καὶ ἀμαρτωλὴν κηδεμονίαν τοῦ Παπισμοῦ--- δέν συμβάλλει οὐδέ κατ' ἐλάχιστον ὑπὲρ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων τῶν!

Τὸ ὅτι ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης μᾶς λέγει ὅτι τὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἐάν ἐγράφοντο δέν θά χωροῦσε ὁ κόσμος τὰ γραφόμενα βιβλία, **οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν καὶ οὐδεμίαν ἀπόδειξιν** ἀποτελοῦν περὶ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων τῶν ἢ καὶ τῆς προσφυγῆς τῶν ζώντων πιστῶν εἰς νέφος τεθνεώτων ἁγίων (Ἐβρ.12:1) ἢ μαρτύρων ὡς μεσιτῶν διὰ νά μεσολαβοῦν διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν πρὸς τὸν Θεόν ἐνῶ ΕΝΑΣ μόνον εἶναι ὁ ὀρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεσίτης, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός! Καὶ τέλος, ὅλαι αἱ ἀναφοραὶ τῆς κυρίας Θ. δέν δύνανται οὐδέ κατ' ἐλάχιστον νά ἀκυρώσουν **σαφεστάτας γραπτὰς ἐντολάς** τόσον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὅσον καὶ τῆς Καινῆς!

3. Μὲ ἐρωτᾷ ἐάν ἔχω ἀκούσει περὶ εἰκονομαχίας, περὶ τῆς Θεοδώρας κλπ. Συγχρόνως, ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἀναγνώστρια τῶν Φαίνεται ὅτι δέν ἐδιάβασε αὐτὰ πού ἔγραψα εἰς τοὺς κ.κ. Α. καὶ Β. (Φύλλον) ἢ καὶ ἐάν τὰ ἐδιάβασε ἴσως τὰ ἐλησμόνησε. Διὰ νά τὴν διευκολύνω τῆς παραθέτω κατωτέρω ἓνα μικρὸ μόνον ἀπόσπασμα:

““β) *Οί αυτοκράτορες Λέων Γ' ο Ίσαυρος, ο υίός του Κωνσταντίνος, ο Λέων ο Δ' ο Ίσαυρος, ο Μιχαήλ Ραγκαβέ, ο Μιχαήλ Β' και ο Θεόφιλος ὄλοι τους ἀνεξαιρέτως ἦσαν κατά τῆς προσκυνήσεως καί λατρείας τῶν εἰκόνων. ΕΑΝ δέν παρενέβαιναν δύο γυναῖκες, (α) ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, σύζυγος τοῦ Λέοντος Δ', ἡ ὁποία προεκάλεσε καί συνεκάλεσε τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο (τό ἔτος 787) ---καί ἡ ὁποία μέ ὑποστήριζιν τῶν μοναχῶν καί μέ δολοπλοκίας μέ ἐπισκόπους καί αὐλικούς κατώρθωσε νά συλλάβῃ τὸν υἱὸν τῆς καί νά τὸν τυφλώσῃ--- καί (β) ἡ Θεοδώρα, χήρα τοῦ Θεοφίλου καί ἐπιτροπεύουσα τὸν ἀνήλικον υἱὸν τῆς Μιχαήλ Γ', καί ἡ ὁποία, οὐχί δι'Οἰκουμενικῆς ἀλλὰ διὰ συγκλήσεως ἐκ μέρους τῆς τοπικῆς Συνόδου, ἔθεσε εἰς ἐφαρμογὴν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Καί, ΕΑΝ, ἐπαναλαμβάνω, οἱ δύο αὐτές γυναῖκες δέν εἶχαν ἀναμιχθεῖ, δέν θά ὑπῆρχε σήμερον τό καθεστὼς τῆς εἰκονολατρείας καί τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων. Βλέπετε, οἱ αυτοκράτορες ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐπεκύρωναν τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πού ἔτσι ἐθεωροῦντο νόμοι τοῦ Κράτους! Ἄκουσον, ἄκουσον! Νόμοι τοῦ Κράτους!!!”““*

Περίεργον! Τόσον ὁ αὐτοκράτωρ ὁ Λέων Δ', σύζυγος τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας ὅσον καί ὁ αὐτοκράτωρ Θεόφιλος, σύζυγος τῆς Θεοδώρας, ἀμφοτέρω ἦσαν κατά τῆς εἰκονολατρείας. Τόσον ἡ πρώτη ὅσον καί ἡ δευτέρα, ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατόν τῶν συζύγων των, ἀνέλαβαν, ὡς πλέον φωτισμένες (!) καί ἐν συνεργασίᾳ μέ ὠρισμένους καλογήρους καί ἄλλους τινες, νά ἐπιβάλλουν τὴν ἀναστήλωσιν καί προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων! Ἐφεύρεν, λοιπόν, ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν μας τὴν προσφιλή φόρμουλά του: **Συμβιβασμὸς εἰς βάρος τῶν Βιβλικῶν ἀρχῶν!** Ὁχι λατρείαν, ἀλλὰ... ἀπλῶς προσκύνῃσιν! Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ, ἡ Βιβλικὴ ἀρχή, **“ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ...”** ἐτάφη...

4. Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ κ. Θ. δέν ἐδιάβασε προσεκτικὰ αὐτὰ πού ἔγραψα εἰς τὸν κ. Δ.: Εἰς ποῖον σημεῖον τῶν ἄρθρων μου ἐζήτησα ἀπὸ τὸν κ. Δ. νά μου ἀναφέρῃ ἡμερομηνίας; Διὰ ποίας ἡμερομηνίας ὁμιλεῖ;

5. Λυποῦμαι εἰλικρινῶς ὅτι ἡ κυρία Θ. συμφωνεῖ ἀπολύτως μέ τὸν κ. Β., ὡς λέγει. Ἄλλὰ φυσικὸν εἶναι... Πάντως, ἀποτελεῖ ἀναφαίρετον δικαίωμα τῆς ὡς καί τοῦ κ. Β. νά προσκυνοῦν εἰκόνας καί λείψανα, νά προσκυνοῦν ἀγγέλους ἀκόμη καί ράβδους... Ὁμως, οἱ εὐσεβεῖς πιστοὶ συμμορφώνονται μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγίας Γραφῆς. **“... Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ... μὴ προσκυνήσῃς αὐτὰ μηδὲ λατρεύσῃς αὐτά· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος,...**” (Δευτ.ε:7-9). Ἡ Ἀγία Γραφή εἶναι σαφῆς καὶ κατηγορηματικὴ! Δέν ἐπιδέχεται ἀλλοιώσεις, ἀφαιρέσεις καί προσθήκες... Καλὰ θά κάνουν νά προσέξουν διὰ νά μὴ πέσουν ὑπὸ κρίσιν, διότι ἡ Γραφή λέγει ὅχι ἀπλῶς νά μὴ λατρεύομε τὰς εἰκόνας καί τὰ λείψανα κλπ. ἀλλὰ **ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΑΣ ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕ!** Ἐπίσης, δικαίωμά των εἶναι νά **ΑΚΥΡΩΝΟΥΝ** τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεως τὴν ὁποίαν τοὺς παρέδωσαν: **“καὶ ἠκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσίν σας.”** (Ματ.15:6).

Αἰρετικὴ δέν εἶμαι, λοιπόν, ἐγώ, ἄς μάθῃ ἡ κυρία Θ., ἀλλὰ αἰρετικὸς εἶναι πᾶς ὅστις δέν ὑπακούει εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπαγορεύει νά προσκυνοῦμε εἰκόνας καί λείψανα ἀκόμη καί ἀγγέλους ἀλλὰ μόνον τὸν Θεόν καί δὴ ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ! (Ἄποκ.19:10 καί 22:9, καί Ἰωάν.4:23). Ἐάν ἡ κυρία Θ., ὁ κ. Β. καί ἄλλοι θέλουν νά ἐντρυφοῦν εἰς τὰς ἀνθρωπίνας παραδόσεις καί νά μὴ ἀκολουθοῦν πιστῶς καί κατά γράμμα τὴν νομοθεσίαν τοῦ Θεοῦ εἶναι προσωπικὴ των εὐθύνη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ! Δικαίωμά των εἶναι νά ἀσχολοῦνται καί ἐντρυφοῦν εἰς τὸν βίον καί τὴν πολιτείαν τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν

αιώνων καί νά ὑπακούουν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς τυφλῶς. Εἰς τόν Θεόν θά δώσουν κάποια ἡμέραν λόγον καί ὄχι εἰς τήν κυρία Μπαλτατζή!

Περαίνουσα, θά ἤθελα καί ἐγώ μέ τήν σειράν μου νά θέσω εὐθέως ὠρισμένας ἐρωτήσεις εἰς τήν κυρίαν Θ.:

α) Ποῖος ἐσταυρώθη διά τήν συγχώρησιν τῶν ἀμαρτιῶν μας; Ὁ Χριστός ἢ κάποιος ἅγιος; Ὑπάρχει ἄνθρωπος ἀναμάρτητος; Οἱ λεγόμενοι ἅγιοι ἦσαν ἄνθρωποι πού μετενόησαν διά τὰς ἀμαρτίας των, ἐπεκαλέσθησαν τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ, ἐνεπιστεύθησαν τήν ζωὴν των εἰς τόν Χριστόν καί ἄλλαξαν ζωὴν! Δέν ἐσώθησαν καί αὐτοί καί δέν ἠγιάσθησαν μέ τό αἷμα τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ; **“Ἐχοντες λοιπόν, ἀδελφοί, παρρησίαν νά εἰσέλθωμεν εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νέας καὶ ζώσης ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν καθιέρωσεν εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ καταπετάσματος, τουτέστι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἔχοντες ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἃς πλησιάζωμεν μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως...”** (Ἐβρ.10:19-22).

β) Πῶς ἐννοεῖ ἢ κ. Θ. τό ἐδάφιον ἐκεῖνο ἀπό τό βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων πού διευτύπωσεν ὁ ἀπόστολος Πέτρος περί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ: **“Καὶ δὲν ὑπάρχει δι’ οὐδενὸς ἄλλου ἢ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νά σωθῶμεν.”**; (Πράξ.δ:11-12). Δέν εἶναι ὁ Χριστός ὁ μόνος πού ἔχει τό δικαίωμα ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν μας, ὅταν μετανοοῦμε καὶ ὁμολογοῦμε τὰς ἀμαρτίας μας καὶ ἐπικαλούμεθα τό ὄνομα Του; Τί συνέβη εἰς τὸν ληστήν ὁ ὁποῖος ἐσώθη διότι ἀνεγνώρισε τὴν ἐνοχίαν του καὶ τὴν εὐθύνην του καὶ ἐζήτησε τό ἔλεος τοῦ Χριστοῦ! Ὁ Κύριός μας τὸν ἐδέχθη εἰς τὸν οὐρανόν: **“Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ἀληθῶς σοὶ λέγω, σήμερον θέλεις εἶσθαι μετ’ ἐμοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ.”** (Λουκ.23:43); Δέν εἶναι ὁ μόνος εἰς τὸν ὁποῖον δυνάμεθα καὶ πρέπει νά καταφεύγωμε διὰ βοήθειαν εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀνάγκης; Δέν μᾶς ἀρκεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός **“ὅστις παρεδόθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν καὶ ἀνέστη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν”**; (Ρωμ.4:25). Διὰ τοῦτο ἃς καταφεύγωμε ἀπ’εὐθείας καὶ μετὰ παρρησίας εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν; **“Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον νά συμπάθῃ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἀλλὰ πειρασθέντα κατὰ πάντα καθ’ὁμοιότητα ἡμῶν χωρὶς ἀμαρτίας. Ἐς πλησιάζωμεν λοιπὸν μετὰ παρρησίας εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νά λάβωμεν ἔλεος καὶ νά εὐρωμεν χάριν πρὸς βοήθειαν ἐν καιρῷ χρείας.”** (Ἐβρ.4:15-16).

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

(' Απάντησις πρὸς τὸν κ. Ι. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Πολύ περίεργη ἡ ἐπιστολή τοῦ ἱατροῦ κ. Ι. ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς, διαφορούμενος δέ ὁ τίτλος πού ἔδωσε εἰς τὴν ἐπιστολήν του: **“Ἐνας γιατρός γιά τὴν κυρία Μπαλτατζή”**.

Ἦς μοῦ ἐπιτραπῆ νά ἀρχίσω ἀπὸ τὸν τίτλον: Διατί ἔβαλε ἕναν τέτοιον τίτλον; Μήπως διὰ νά προβάλλῃ τὸ ἱατρικόν του κύρος ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν του ἢ μήπως δι' ἄλλον τινά λόγον...; Διατί μέ ἕναν τέτοιον τίτλον; Καί ἐάν μέν ὁ λόγος εἶναι διὰ νά προβάλλῃ τὸ ἱατρικόν του κύρος καί μέ τὴν “ἱατρικὴν του γνωμάτευσιν” νά κλείσῃ ὀριστικῶς καί ἀμετακλήτως τὸ θέμα τῆς “εἰκονολατρείας” μπορεῖ ἡ κυρία Μπαλτατζή, ἄνευ οὐδενός δισταγμοῦ, νά τὸν διαβεβαιώσῃ, καθὼς λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ γιατρός **πυγμαχεῖ ὡς ὁ κτυπῶν τὸν ἀέρα** (1Κορ.9:26) καί ὅτι ἡ “ἱατρικὴ γνωμάτευσίς” του δέν θεραπεύει τὸ καρκίνωμα τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, τῶν λειψάνων ἢ τῆς εἰκονολατρείας. Ἐπὶ πλέον, μπορεῖ νά τὸν διαβεβαιώσῃ, ἔστω καί ἂν δέν εἶναι γιατρός ὅτι **“προφέρει λόγους ἀληθείας καί νοῦς ὑγιαίνοντος”** (Πράξ.26:25). Καί δέν χρειάζεται νά εἶναι κανεὶς γιατρός διὰ νά σκέπτεται ὀρθά καί νά ὀρθοτομῇ τὰ πράγματα. Ἡ κοινὴ λογικὴ, ἡ καλὴ θέλησις καί ἡ ἀγάπη διὰ τὴν ἀλήθειαν ἀρκοῦν... ὁ δέ φόβος τοῦ Θεοῦ ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸν εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ὄχι εἰς τὴν ἀνθρώπινη γνώμη.

Καί τώρα συνεχίζω ἀναφερομένη εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἐπιστολῆς του, ἔχω δέ νά τοῦ ἀπαντήσω τὰ ἑξῆς:

1. Ἰσχυρίζεται ὅτι *“οἱ εἰκόνες εἶναι πολὺ χρήσιμες”*. Ἔτσι ἀρχίζει καί ἔτσι τελειώνει τὴν ἐπιστολήν του... Τὸ θέμα μας, ὅμως, δέν εἶναι **ἡ χρησιμότης ἢ μὴ τῶν εἰκόνων ἀλλὰ ἡ προσκύνησις καί ἡ λατρεία τῶν εἰκόνων!**

2. Ἰσχυρίζεται ὅτι *“οἱ διαπραγματεύσεις”* μας λύθηκαν στὰ *“μεσαιωνικὰ χρόνια”*. Ἐχει δίκην ὅταν λέγῃ *“στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια”*, ἴσως καί νωρίτερα. Πράγματι, τότε πού ἐπικρατοῦσε τὸ σκοτάδι τοῦ μεσαίωνα καί ὁ ἐτσιθελισμὸς, πού δέν ὑπῆρχε ἐλευθερία ὄχι λόγου ἀλλὰ οὔτε κἂν σκέψεως. Μόνον πού ποτέ δέν *“λύθηκαν οἱ πνευματικὲς διαπραγματεύσεις”* ἀλλὰ ἐπεβλήθησαν οἱ λύσεις των διὰ αὐτοκρατορικῶν διαταγμάτων! Καλὰ θά κάμῃ ὁ γιατρός νά φρεσκάρῃ τίς ἱστορικὲς του γνώσεις!

3. Πλανᾶται οἰκτρῶς ὁ γράφων ἱατρός ἐάν νομίζῃ ὅτι ἡ εἰκόνα, τὸ ἄγαλμα τοῦ χάλκινου ὄφεως πού ἔκαμε ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν ἔρημον ἦτο ἐκεῖνη πού ἐξουδετέρωνε τὸ δηλητήριον τῶν φιδιῶν πού ἐδάγκωναν τοὺς Ἰσραηλίτες εἰς τὴν ἔρημον. Ἡ ὑπακοὴ τῆς πίστεως των εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐθεράπευε! Ἡ πίστις τους τοὺς ἔσωζε! Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶπε εἰς τὸν Νικόδημο: **“Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτω πρέπει νά ὑψωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νά μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νά ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νά μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νά ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.”** (Ἰωάν.3:14-16). Τὸ κέντρον βάρους τῶν ἐδαφίων αὐτῶν δέν εἶναι καί δέν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς εἰκόνας τοῦ χάλκινου ὄφεως --- ὁ ὅποιος εἶχε καθαρῶς συμβολικὴν σημασίαν, προεικόνιζε Ἐκεῖνον πού θά ἐσήκωνε τὸ δηλητήριον τῆς ἀμαρτίας τοῦ κόσμου καί ἀπετέλει προσκίασμα των μελλόντων ἀγαθῶν (Ἐβρ.10:1)--- ἀλλὰ εἰς τὸ δις ἀπαναλαμβανόμενον **“πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν”!**

4. Ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ εἰκόνες ἔχουν “μαγικές δυνάμεις”. Πολύ ἀφελής θά πρέπει νά εἶναι κανεῖς νά πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν “μαγικές” καί “θαυματοουργές” εἰκόνες ἢ ὅτι οἱ εἰκόνες περικλείουν μέσα τους “μαγικές” καί “θαυματοουργικές” δυνάμεις! Ἡ εἰκόνα δέν ἔχει οὔτε μαγικές οὔτε θαυματοουργές δυνάμεις. Οἱ εἰκόνες ἀσκοῦν ἀναμφιβόλως ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, ἀναλόγως τοῦ “περιεχομένου” των καλὴν ἢ κακὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου... Αὐτός εἶναι καί ὁ λόγος πού γίνονται συστάσεις ---ἀλλά πού δέν γίνονται εἰσακουστές--- ν’ ἀποφεύγουν οἱ ἄνθρωποι καί δὴ οἱ νέοι τὰ φίλμ “πορνό” καί τῆς βίας. Καί ἀντιστρόφως! Ἡ ἐπίδρασις, λοιπόν, τῶν εἰκόνων ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ καί διανοητικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀναμφισβήτητη. **“Ἄλλο ὁμως ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐπίδρασις των καὶ ἄλλο ἡ προσκύνῃσι καὶ ἡ λατρεία των...** Μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἐπιδράσεως, κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, τῶν εἰκόνων θά μπορούσαμε νά ἐντάξωμε καί τίς καλές ἢ κακές συναναστροφές οἱ ὁποῖες ἀσκοῦν καλὴν ἢ κακὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς... (1Κορ.15:33: **“Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρουσι τὰ καλὰ ἢθη αἱ κακαὶ συναναστροφαί.”**).

5. Ὁμολογῶ ὅτι τὴν στιγμὴν πού ἐδιάβασα τὴν φράσιν τοῦ γιατροῦ ὅτι *“Ἐκτός ἀπὸ τὴν εἰκόνα χρειάζεται καὶ ἡ πίστις”* ἐμεδίασα! Ἐάν ἡ εἰκόνα ἔχει μαγικὴν ἢ θαυματοργόν δύναμιν, τότε εἰς τί συνεργεῖ ἡ πίστις; Ὁ χάλκινος ὄφις ἔκρυβε μέσα του μαγικὴν ἢ θαυματοργόν δύναμιν καί τοὺς ἐθεράπευε ἢ ἡ ὑπακοὴ των εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ;

6. Ἐξεπλάγην, ἢ μάλλον ἔμεινα ἐμβρόντητη, ὅταν ἐδιάβασα αὐτό πού ἔγραψε ὁ γιατρός ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν “Bar Codes” στα ὁποῖα εἶναι ἀραιογραμμμένα τὰ 666 ἐπάνω στὰ ψώνια μας οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι ψυχικά ἀδύνατοι ἀρχίζουν νά καταστρέφουν τὰ πάντα γύρω τους, γίνονται αὐτοκινητιστικά δυστυχήματα, σκοτωμοί, καί ὑπάρχουν πατροκτόνοι καί παιδοκτόνοι γιὰ νά καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα: *“Καὶ σεις, μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, θα πείτε στους ἀνθρώπους ὅτι οἱ εἰκόνες δὲν εἶναι χρήσιμες;*

Τί νά εἰπῶ; Ὅτι καί νά εἰπῶ θά εἶναι λίγο. Ἄλλά ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νά εἰπῶ κάτι λίγο μῆπως καί ὁ γιατρός ἀντιληφθῇ κάτι ἀπὸ αὐτά που δέν ἔχει καταλάβει... Φαίνεται ὅτι ὁ γιατρός δέν ἔχει διαβάσει τὴν Ἁγία Γραφή ἀλλά καί ἂν τὴν ἔχη διαβάσει δέν τὴν ἔχει καταλάβει... Φαίνεται, ἐπίσης, ὅτι ἢ δέν διάβασε ὅλα τὰ ἄρθρα μου ἐπὶ τῆς εἰκονολατρείας ἢ ἐάν τὰ διάβασε φαίνεται ὅτι δέν τὰ κατάλαβε. Δέν ἐδιάβασε τί λέγει ὁ Θεός ὅτι ἀπὸ τῆς γένεσι τοῦ ἀνθρώπου: **“... ὁ λογισμὸς τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κακὸς ἐκ νηπιότητος αὐτοῦ...”** (Γέν.8:21); Bar Codes ἔβλεπαν οἱ πρωτόπλαστοι; Bar Codes ἔβλεπε ὁ Κάϊν ὅταν σκότωσε τὸν Ἄβελ; Bar Codes ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι διὰ μέσου τῶν αἰώνων πού ἔκαναν σφαγές, ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, γενοκτονίες, βιασμούς, ἀρπαγές, πράξεις ὁμοφυλοφιλίας, κλοπές καί τὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα αἰσχρὸν ἐστίν καί λέγειν; Δέν διάβασε ποτέ τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολήν κεφάλαιον α’ καί ἐδάφια 24-32 **“Διὰ τοῦτο καὶ παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς διὰ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν καρδιῶν αὐτῶν εἰς ἀκαθαρσίαν, ὥστε νὰ ἀτιμάζωνται τὰ σώματα αὐτῶν μεταξὺ αὐτῶν. Οἵτινες μετέλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν μάλλον παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅστις εἶναι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν. Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας· διότι καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν μετέλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄνδρες, ἀφήσαντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς γυναικός, ἐξεκαύθησαν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους, πράττοντες τὴν ἀσχημοσύνην ἄρσενος εἰς ἄρσενος καὶ ἀπολαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς τὴν πρέπουσαν ἀντιμισθίαν τῆς πλάνης αὐτῶν. Καὶ καθὼς ἀπεδοκίμασαν τὸ νὰ ἔχωσιν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὥστε νὰ πράττωσι τὰ μὴ πρέποντα, πλήρεις ὄντες πάσης ἀδικίας, πορνείας, πονηρίας,**

πλεονεξίας, κακίας, γέμοντες φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας· ψιθυρισταί, κατάλαλοι, μισόθρονοι, ὑβρισταί, υπερήφανοι, ἀλαζόνες, ἐφευρεταὶ κακῶν, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς, ἀσύνετοι, παραβάται συνθηκῶν, ἄσπλαγχοι, ἀδιάλλακτοι, ἀνελεήμονες· οἵτινες ἐνῶ γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ὅτι οἱ πράττοντες τὰ τοιαῦτα εἶναι ἄξιοι θανάτου, οὐχὶ μόνον πράττουσιν αὐτά, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσιν εἰς τοὺς πράττοντας.”;

Bar Codes ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι στὰ ψῶνια τους ἀνά τοὺς αἰῶνας καὶ ἦσαν χειρότεροι ἀπὸ τὰ χειρότερα ἄγρια θηρία; Ἡ τὸ πρόβλημα τῶν πατροκτόνων ἢ παιδοκτόνων εἶναι νέον; Δέν θά πρέπει νὰ ψάξωμε μᾶλλον εἰς τὰς προφητείας περὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν εἰς τὰς ὁποίας ζοῦμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι θά εἶναι “...φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς, ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, ἄσπλαγχοι, ἀδιάλλακτοι, συκοφάνται, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι, προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι, ἔχοντες μὲν μορφήν εὐσεβείας, ἡρνημένοι δὲ τὴν δύναμιν αὐτῆς...”; (1Τι.3:1-5).

Τὰ ὅσα γράφει ὁ γιατρός οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μέ τὴν προσκύνησιν καὶ λατρείαν τῶν εἰκόνων. Τὰ ὅσα γράφει ἔχουν σχέσιν μέ αἰσθήματα, μέ ψυχολογίαν καὶ μέ τὴν ἐπίδρασιν πού ἀσκοῦν οἱ εἰκόνες ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων καὶ τοῦ νοός κλπ. Ἐρωτῶ: Ἀπὸ τίς εἰκόνες καὶ τὰ λείψανα πού θέλει ὁ γιατρός νὰ πιστεῦῃ ὅτι κάνουν θαύματα καὶ ἀπὸ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ Bar Codes θά ὀδηγηθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς μετάνοιαν, εἰς ἀγάπην καὶ εἰς εἰρηνικὸν βίον; Οἱ ἀπόστολοι εἰκόνες χρησιμοποιοῦσαν διὰ νὰ κάμουν θαύματα ἢ διὰ τῶν εἰκόνων ἀσκοῦσαν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ὅταν, πχ. ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐθεράπευσαν τὸν χωλὸν εἰς τὴν Ὠραϊάν πύλην πῶς τὸν ἐθεράπευσαν; Ἄς ἀκούσωμε τί τοῦ εἶπαν: “... Ἁργύριον καὶ χρυσίον ἐγὼ δὲν ἔχω· ἀλλ’ ὅ, τι ἔχω, τοῦτο σοὶ δίδω· ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου σηκώθητι καὶ περιπάτει.” (Πραξ.3:6). *Πότε καὶ ποῦ ὠμίλησαν οἱ ἀπόστολοι περὶ εἰκόνων;* Διὰ τοῦ λόγου καὶ διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δὲν ἔκαμναν τὰ θαύματα;

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ πού ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν ἐν ἀληθείᾳ καὶ πού ἔχει θέσει τὴν ἀλήθειαν πάνω ἀπὸ τὴν γνώμην του, τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμά του ἔχει ἀποσυνδέσει τὸν ἑαυτὸν του, μέ τὴν καλὴν βεβαίως ἔννοιαν, ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ ἔχει προσκολληθεῖ εἰς τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον λατρεύει ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ (Ἰωάν.4:23). Δέν κυβερνᾶται οὔτε ἀφήνει τὸν ἑαυτὸν του νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ “εἰκόνες” ἀλλὰ κυβερνᾶται καὶ ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ: “Ἐπειδὴ ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.” (Ρωμ.8:14). Καὶ ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχουν σχέσιν μέ ἀνθρώπινες ἀντιγραφικὲς παραδόσεις, μέ ψυχολογικὲς ἐπιδράσεις τῶν εἰκόνων καὶ ἐρμηνεῖες τῶν θαυμάτων τοῦ Θεοῦ. Τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦνται μόνον ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὡς ἐκ ψυχολογικῶν λόγων καὶ μαγικῆς δυνάμεως τῶν εἰκόνων.

Περαινοῦσα, εὐχομαι ὁ κ. Ι. νὰ μελετήσῃ μέ τὴν δέουσα σοβαρότητα καὶ προσευχὴ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ δὴ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ μόνον βιβλίον πού μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἢ ὁποία ἐλευθερώνει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἁμαρτίας.

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Γ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Μήνες ἄρκετοὶ πέρασαν ἀπὸ τότε πού ἀνταλλάξαμε τὰ ἐπιχειρήματά μας μετὰ τὸν κ. Γ. καὶ ἐνόμισα ὅτι ὁ κ. Γ. εἶχε ἀποδεχθεῖ τὰ ἐπιχειρήματά μου ἐπὶ τῶν ἰσχυρισμῶν του. Μὲ “ζάφνιασε” τὸ “μένος” του, μετὰ ἀπὸ τόσον καιρὸν καὶ μετὰ ἀπογοήτευσεν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ γνώσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς δέν τὸν ὠδήγησε εἰς τὴν ἐπίγνωσιν αὐτῆς! Ἄρχισε τὴν ἐπιστολὴν του ὑπὸ τὸν τίτλον **“Εἰκονομαχίας κατάλοιπα”** μετὰ σειρὰν “καλολογικῶν” ἐπιθέτων διὰ τὸ πρόσωπόν μου καὶ μετὰ δύο **ἀστόχους καὶ ἄνευ ἀποδείξεων παραλληλισμοῦς**, οἱ ὅποιοι, εἰς περίπτωσιν ἐκθέσεως ἰδεῶν, θὰ τοῦ ἐστοίχιζαν ἄρκετοὺς βαθμοῦς... Ἄλλ’ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν οὐσίαν, βάσει ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ κ. Γ.:

1. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει κολλήσει ἡ βελόνα μου εἰς τὸ γράμμα καὶ ὄχι εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐντολῆς **“Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεοῦς, πλὴν ἐμοῦ. Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ... μὴ προσκυνήσῃς αὐτὰ μηδὲ λατρεύσῃς αὐτά· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, ...”** (Δευτ.5:7-9). Εἶθε νὰ εἶχε κολλήσει καὶ ἡ δικὴ του ἡ βελόνα, ὡς καὶ πολλῶν ἄλλων, ὅπως μετὰ κατηγορεῖ, εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ παρά νὰ κινδυνεύῃ νὰ ἰδῇ τὸν Θεὸν νὰ ἀφαιρῇ τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς: **“Διότι μαρτύρομαι εἰς πάντα ἀκούοντα τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· Ἐὰν τις ἐπιθέσῃ εἰς ταῦτα, ὁ Θεὸς θέλει ἐπιθέσει εἰς αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καὶ ἂν τις ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας καὶ τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.”** (Ἀποκ.22:18-19).

2. Τὸ λιθαράκι πού καταργεῖ τὴν πλάνην, πού καθαιρεῖ λογισμοῦς καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζει πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ (1Κορ.10:4-6) καὶ πού συντρίβει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας μας (Ρωμ.16:20) εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὰ **“γραφικὰ χωρία”** πού χρησιμοποιοῦνται **“αγιογραφικῶς”** (!), κατὰ τὴν ἐκφρασιν τοῦ κ. Γ., καὶ ὄχι Γραφικῶς.

3. Ὁ κ. Γ. ἐπικαλεῖται τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἰακώβου διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι παρά τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ κάμῃ εἶδωλον ἐκεῖνος ἔκαμε εἶδωλον καὶ ὅτι ὁ Θεός **“ὄχι μόνον δὲν ἐτιμώρησε τὸν Ἰακώβον διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἀτόπημά του, ἀλλὰ τὸν ἀνεκήρυξε μάλιστα καὶ ἀρχιερεῖα τοῦ λαοῦ”**. Ὁμολογῶ ὅτι μετὰ ἐξέπληξε! Δέν περιμένα τοιοῦτον **“μέγα ἀτόπημα”** ἐκ μέρους τοῦ κ. Γ.: Νὰ ὁμολογῇ ὅτι ὁ Ἰακώβος διέπραξε **“μέγα ἀτόπημα”** καὶ συγχρόνως νὰ μὴ κάμῃ ἔστω ἀπλή μνεῖα τοῦ τί συνέβη ἐν συνεχείᾳ... Ἰδοὺ τί εἶπεν ὁ Μωϋσῆς: **“Καὶ ἦτο ὁ Κύριος θυμωμένος σφόδρα κατὰ τοῦ Ἰακώβου, διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ αὐτόν· καὶ ἐδεήθη καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἰακώβου ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Καὶ ἔλαβον τὴν ἁμαρτίαν σας, τὸν μόσχον τὸν ὅποιον ἐκάμετε, καὶ κατέκαυσα αὐτόν ἐν πυρὶ καὶ συνέτριψα αὐτόν καὶ κατελέπτυνα αὐτόν ἐν ὕδατι ὡς σκόνην· καὶ ἔτριψα τὴν σκόνην τούτου εἰς τὸν χεῖμαρρον τὸν καταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ὄρους.”** (Δευτ.9:20-21). Καὶ πῶς ἐξήφθη ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀγανάκτησις τοῦ Μωϋσέως, ὥστε ἔφθασε μέχρι σημείου νὰ ρίψῃ τὰς πλάκας ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ νὰ συντρίψῃ αὐτὰς ὑπὸ τὸ ὄρος! (Ἐξ.32:19). Ἐπίσης, ὅτι ἡ μεγάλη ἁμαρτία τοῦ Ἰακώβου ---ἡ ὁποία τοῦ κατελογίσθη ἔστω καὶ ἂν τὴν διέπραξε ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ ἀποστάτου λαοῦ--- τοῦ συνεχωρήθη **χάριν τῆς ἐνθέρμου, μέχρις αὐτοθυσίας, δεήσεως τοῦ Μωϋσέως** καὶ ὅτι ὁ Θεός ἐπάταξε τὸν σκληροτράχηλον ἐκεῖνον λαόν καὶ ἔπεσαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ περίπου τρεῖς

χιλιάδες άνδρες (΄Εξ.32:20)! Δέν ένθυμείται ό κ. Γ. τί εδήλωσεν ό Θεός εις τόν δούλον του Μωϋσήν, παρ΄ όλον ότι οϋτε ό ΄Ααρών οϋτε ό λαός συνέχισαν τήν άμαρτίαν των; **“... ΄Οστις ήμάρτησεν έναντίον έμοϋ, τούτον θέλω έξαλείψει έκ τής βίβλου μου... έν τή ήμέρα τής άνταποδόσεώς μου θέλω άνταποδώσει τήν άμαρτίαν αύτών έπ΄ αυτούς.”** (΄Εξ.32:33-34). Μερικοί, σήμερα, δυστυχώς, συνεχίζουν τήν άμαρτίαν των...

4. Τά γλυπτά, οι εικόνες κ.λπ επί τών τοίχων του ναού του Σολομώντος δέν άπετέλουν άντικείμενον προσκυνήσεως, λατρείας και άσπασμών αλλά έξωραϊσμού του ναού. ΄Ομοίως και ό χάλκινος όφιν δέν άπετέλει άντικείμενον προσκυνήσεως, λατρείας και άσπασμών, όπως γίνεται σήμερα μέ τίς εικόνες... **“Και είπε Κύριος πρός τόν Μωϋσήν, Κάμε εις σεαυτόν όφιν φλογερόν και βάλε αύτόν επί ξύλου· και πάς όστις δαγκασθή και έμβλέψη εις αύτόν, θέλει ζήσει.”** (΄Αριθ.21:8). ΄Απετέλει, λοιπόν, καθαρόν συμβολισμόν του έργου εκείνου του θαυμαστού τής θυσίας του Χριστού που έπρόκειτο νά κάμη ό Θεός διά του Υιού αυτού όταν θά ήρχετο τό πλήρωμα του χρόνου: **“... ό Θεός πέμψας τόν έαυτού Υιόν με όμοίωμα σαρκός άμαρτίας και περι άμαρτίας, κατέκρινε τήν άμαρτίαν έν τή σαρκί”** (Ρωμ.8:3), προκειμένου νά καταστή δυνατή ή πραγματοποίησις του φιλανθρώπου σχεδίου του Θεού: **“Και καθώς ό Μωϋσής ύψωσε τόν όφιν έν τή έρήμω, οϋτω πρέπει νά ύψωθή ό Υιός του ανθρώπου, δια νά μη άπολεσθή πάς ό πιστεύων εις αύτόν, αλλά νά έχη ζωήν αιώνιον. Διότι τόσον ήγάπησεν ό Θεός τόν κόσμον, ώστε έδωκε τόν Υιόν αυτού τόν μονογενή, δια νά μη άπολεσθή πάς ό πιστεύων εις αύτόν, αλλά νά έχη ζωήν αιώνιον”** (΄Ιωάν.3:14-16). ΄Ενα βλέμμα πίστεως εις τόν όφιν έν τή έρήμω έσωζε τούς ανθρώπους από τό δηλητήριόν του. ΄Ενα βλέμμα πίστεως εις τόν ΄Ιησουν Χριστόν σώζει σήμερα τόν άνθρωπον από τό δηλητήριο τής άμαρτίας.

5. ΄Ο Θεός έφανερώθη όντως έν σαρκί (1Τιμ.3:16), μόνον που δέν έχομεν κάποια φωτογραφία του αλλά τόν ζωγραφίζομεν όπως Τόν φανταζόμεθα. Τό αυτό ισχύει και διά τούς λοιπούς άγίους που άγιογραφούμε! Δέν πιστεύω ότι διαπράττομεν άμαρτίαν όταν κάμνωμε ζωγραφικόν πίνακα άπεικονίζοντα, έστω και κατά τρόπον φανταστικόν, τά ιερά αυτά πρόσωπα ή σκηνάς τής Βίβλου (πχ. Μυστικός Δείπνος υπό του Λεονάρδο Νταβίντσι). **ΑΛΛΑ** διαπράττομεν σοβαράν άμαρτίαν όταν τούς ζωγραφικούς αυτούς πίνακας ή άγιογραφίας τούς μετατρέπομεν εις άντικείμενα προσκυνήσεως, άσπασμών ή άκόμη και λατρείας και τούς άποδίδομε θαυματουργάς ιδιότητας...

6. ΄Ισχυρίζεται ό κ. Γ. ότι δικαιολογείται ή άγιογράφησις κ.λπ., έπικαλούμενος καλλιτέχνας τής Παλαιάς Διαθήκης που έχρησιμοποίησε ό Θεός διά τόν στολισμόν τής σκηνής του μαρτυρίου... Ποίαν σχέσιν έχουν αυτά που ισχυρίζεται ό κ. Γ. μέ τούς θεσμούς τής Καινής Διαθήκης; ΄Εμείς, οι άληθώς πιστοί, έμεις είμεθα κατά τήν Καινήν Διαθήκην ναός του Θεού: **“Δέν έξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και τδ Πνεϋμα του Θεού κατοικεί έν υμίν;...διότι ό ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις”** (1Κορ.3:16-17) και **“Τίνα δε συμβίβασιν ό ναός του Θεού με τά είδωλα; διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ό Θεός ότι θέλω κατοικεί έν αύτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αύτών, και αύτοι θέλουσιν είσθαι λαός μου.”** (2Κορ.6:16). Δέν ζώ, λοιπόν, έγώ 3.500 χρόνια πίσω αλλά κάποιοι άλλοι, οι όποιοι άφ΄ένός μέν μιμούνται μέ εικόνες, γλυπτά, άμφια κ.λπ., κ.λπ., κ.λπ. θεσμούς τής γεγηρασμένης Παλαιάς Οικονομίας ή όποία είχε ως **“...πρώτη σκηνή διατάξεις λατρείας και τδ άγιον τδ κοσμικόν”** (΄Εβρ.8:13-9:1), άφ΄έτερου δε που δέν σέβονται τόν ήθικόν νόμον του Θεού που περιέχεται εις τάς δέκα έντολάς, μία τών όποίων είναι και ή **“Μή έχης άλλους θεούς, πλην**

έμου. Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τῇ γῆ κάτω...

7. Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὴν κατηγορίαν του ὅτι “ὑποκρίνομαι” καὶ ὅτι, ἐπειδὴ τηρῶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ **“μὴ προσκυνήσης”**, εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τηρῶ καὶ ὅλον τὸν τελετουργικὸν νόμον τοῦ Θεοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ ὄχι ὅ,τι μέ συμφέρει, τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω; Τέτοια παράλογα ἐπιχειρήματα δὲν μποροῦν νὰ ἀπαντηθοῦν! Εἶναι, ὅπως λένε οἱ μουσικοὶ, **“ἦχοι ἐκτός πάσης κλίμακος”**!!! Τί νὰ ἀπαντήση κανεὶς εἰς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει κάμει οὔτε τὴν στοιχειώδη, οὔτε τὴν βασικὴν διάκρισιν μεταξύ τηρήσεως τοῦ ἠθικοῦ νόμου τῶν δέκα ἐντολῶν καὶ τοῦ τελετουργικοῦ νόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Ἐπίσης, τί νὰ τοῦ ἀπαντήση κανεὶς ὅταν συνδέη τὴν ἀξίαν καὶ **ΙΣΧΥΝ** τῶν **ἠθικῶν ἐντολῶν** τοῦ Θεοῦ μέ τό **ΠΟΣΑ ΕΤΗ ΠΡΙΝ** ἐδόθησαν αὐταὶ αἱ ἐντολαί!!! Δὲν ἐδιάβασε ποτέ τί λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος **“Νόμον λοιπὸν καταργοῦμεν διὰ τῆς πίστεως; μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νόμον συνιστῶμεν.”**; (Ρωμ.3:31). Τό **“Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεούς, πλὴν ἐμοῦ...”** ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῶν δέκα ἐντολῶν, ἡ δὲ συνέχεια **“Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ὁμοίωμα τινός,... μὴ προσκυνήσης αὐτὰ μηδὲ λατρεύσης αὐτὰ”** (Δευτ.5:7-9) ἀποτελεῖ ἐπεξήγησιν τοῦ μὴ **“Μὴ ἔχῃς ἄλλους Θεούς, πλὴν ἐμοῦ”**.

8. Πάντως, πρὶν κλείσω, θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ παρατηρήσω τὰ ἐξῆς:

α) Ἐπεσεν ἐκ νέου εἰς ἀτόπημα νὰ θέλῃ νὰ ὑπεραμυνθῇ τῶν πεποιθήσεών του χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ οὔτε ἓνα **ἀληθῶς σχετικόν ἐδάφιον πού νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θέσιν του**. Οὐδεμίαν **ἀληθῶς σχετικὴν ἀναφορὰν** ἢ μᾶλλον παραπομπὴν εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὴν βᾶσιν πάσης συζητήσεως, διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ μόνη **ΑΠΟΛΥΤΗ** πηγὴ ἀληθείας **καὶ ὄχι οἱ ἀγιογραφικοὶ ἰσχυρισμοὶ καὶ οἱ ἀγιογραφικὲς ἐρμηνεῖς**: **“Ὁλη ἡ γραφὴ εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης, διὰ νὰ ἦναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ἠτοιασμένος εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.”** (1 Τιμ.γ:16-17).

Καὶ θέτω πάλιν τὴν ἐρώτησιν: Πού καὶ πότε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἢ οἱ ἀπόστολοι μᾶς ὑπέδειξαν ὅτι πρέπει νὰ Τὸν προσκυνοῦμε καὶ νὰ Τὸν λατρεύομε **μέσω εἰκόνων**, πολὺ δὲ περισσότερο τούς ἁγίους Του; Πού ἡ Βίβλος μᾶς καλεῖ νὰ φυλάττωμε τὴν “κάραν” κάποιου ἁγίου ἢ νὰ προσκυνοῦμε τὴν εἰκόνα του, προκειμένου νὰ τὸν “τιμῶσωμε”; Τούναντίον, εἰς πλεῖστα ὅσα μέρη συναντοῦμε τὴν **ΕΝΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** νὰ μὴ κάνωμε εἰκόνας καὶ πολὺ περισσότερο **νὰ μὴ τὰς προσκυνοῦμε** καὶ νὰ μὴ ἐπικαλούμεθα τὰς πρεσβείας παρὰ τῷ Θεῷ τῶν τεθνεώτων ἁγίων, ἀντικαθιστῶντες τοιοῦτοτρόπως τὸν μόνον μεσίτην μετὰ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν! Τώρα ζητοῦμε, **χωρὶς Γραφικὴν ὑποστήριξιν**, τὰς παρὰ τῷ Θεῷ πρεσβείας τῶν τεθνεώτων ἁγίων μέσω τῶν εἰκόνων των!

β) Καλὰ θὰ κάμῃ ὁ κ. Γ. νὰ προσέξῃ τούς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφ’ ἐνός μὲν ὅτι **δὲν πρέπει** νὰ ἀκυρώνωμε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεώς μας (Μάρκ.7:13) ἀφ’ ἑτέρου δὲ ὅτι **πρέπει** νὰ λατρεύομε Αὐτόν **“ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ”**, διότι τοιούτους προσκυνητὰς ζητεῖ ὁ Θεός (Ἰωάν.4:24). Ὁ κ. Γ. χρειάζεται ἐπίγνωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ πνεῦμα πού ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθειαν περισσότερο ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνας παραδόσεις! Δὲν ἐδιάβασε ποτέ ὅτι **“... δὲν ὑπάρχει δι’ οὐδενὸς ἄλλου ἢ σωτηρία· διότι οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεδομένον μετὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθῶμεν.”**; (Πράξ.δ:12).

γ) Θά ήθελα καί κάτι ἄλλο νά τοῦ ἐπαναλάβω, ἐκεῖνο εἰς τό ὁποῖον **πράγματι** ἔχει κολλήσει ἡ βελόνα μου: **“Ὅστις ἔχει τὸν Υἱὸν ἔχει τὴν ζωὴν· ὅστις δὲν ἔχει τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν δὲν ἔχει.”** (1’ Ιωάν.5:12). Ὁ ἄνθρωπος δὲν σώζεται μὲ τὴν προσκύνησιν τῶν “θαυματουργῶν” εἰκόνων, πού εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ὑπάρχουν. Ἴδου πῶς σώζεται: **“...ὁ ἀκούων τὸν λόγον μου καὶ πιστεύων εἰς τὸν πέμψαντά με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν δὲν ἔρχεται, ἀλλὰ μετέβη ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.”!** (Ἰωάν.5:24). Τό μόνον πού ἀπαιτεῖ ὁ Θεός ἀπό ἐμᾶς εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τόν λόγον Του ἐκδηλουμένη μὲ εἰλικρινή **μετάνοια** διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καί μὲ **πίστιν** εἰς τόν Χριστόν! **“Τοὺς καιροὺς λοιπὸν τῆς ἀγνοίας παραβλέψας ὁ Θεός, τώρα παραγγέλλει εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πανταχοῦ νὰ μετανοήσῃ, διότι προσδιώρισεν ἡμέραν ἐν ἧ ἢ μέλλει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ ἀνδρὸς τὸν ὁποῖον διώρισεν, καὶ ἔδωκεν εἰς πάντας βεβαίωσιν περὶ τούτου, ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.”** (Πράξ.17:30-31). Ἡ Βίβλος ἐπίσης λέγει: **“...Πᾶς ὅστις ἐπικαλεσθῆ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θέλει σωθῆ.”;** Καί **“Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς διὰ τοῦ στόματός σου τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῆ· διότι μὲ τὴν καρδίαν πιστεύει τις πρὸς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα γίνεται ὁμολογία πρὸς σωτηρίαν.”** (Ρωμ.10:9-10).

Τέλος τοῦ εὐχομαι εἰλικρινῶς καί ἐγὼ πράγματι καλὴν συνάντησιν καί καλὴν ἀπολογίαν ἔμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ βήματος...

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Ὁ κ. Β. κατήγγειλε δημοσίως εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τῶν “.....” (φύλλον

- Τὴν “**μεγάλῃ υποκρισίᾳ τῆς εἰκονομάχου** κυρίας Μπαλατζῆ” καὶ τοῦτο διότι, ὡς ἰσχυρίσθη, ἐνῶ ἀπήντησα εἰς μεταγενεστέρως ἐπιστολάς ἄλλων ἀναγνωστῶν δὲν ἀπήντησα εἰς τὴν ἰδικήν του, καί
- “Ὅτι **ἀρνούμαι** νὰ τοῦ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἀπὸ ἐπιστολήν του, ὑποθέτων, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἀντικρούσω τὰ δῆθεν ἰσχυρά ἐπιχειρήματά του καὶ ὅτι ἔτσι **προσπαθῶ νὰ ξεφύγω σταματώντας τὸν διάλογον!**”

Ὁμοίως, εἰς τὸ φύλλον ὑπ’ἀρίθ.....:

α) **Κατηγορεῖ** τὴν κ. Μπαλατζῆ ὅτι μὲ “**μεγάλῃ πονηρίᾳ**” ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλοῦνται ἄνθρωποι “**Παναγιώτατοι**” καὶ “**Μακαριώτατοι**” ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τούναντίον ὁ κ. Β. ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ τίτλοι αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται “**σε σχέση με τοὺς Ἀνθρώπους καὶ ΟΧΙ με τὸν Θεόν**” !!!

Τί θέλει δηλαδὴ νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ κ. Β.; “Ὅτι ὑπάρχουν δύο κατηγορίες ἀνθρώπων: οἱ ἀπλοὶ κοινὸι ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ “Παναγιώτατοι” καὶ ὅτι δικαιολογημένα χρησιμοποιοῦνται οἱ τίτλοι αὐτοὶ δι’ ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους; Δικαιοῦνται τὸν τίτλον “Παναγιώτατοι” καὶ “Μακαριώτατοι” ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι (**διότι οὐδεὶς ἀναμάρτητος**), οἱ ὅποιοι, ὡς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει, καταπίνουν τὴν ἀνομίαν ὡς ὕδωρ; (Ίώβ 15:16). Τί σημαίνει “Παναγιώτατος”; Πᾶς πραγματικὸς, πᾶς γνήσιος χριστιανὸς ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς “**ἅγιος**”, δηλαδὴ ξεχωρισμένος ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ διὰ τὸν Θεόν! Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς συναντᾶται ὁ τίτλος “παναγιώτατος”; Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπάρχει ὁ ὄρος “μακαριώτατος”; Μήπως ἀπὸ τότε πού κάποιος ἐπέλεξε νὰ γίνῃ ἱερεὺς, πού φόρεσε τὸ ράσον, τὰς μίτρας κλπ., ἔπαυσε διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ἓνας ἀτελής καὶ ἁμαρτωλὸς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Μήπως ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού κάποιος ἐξέλεγε Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ δίδεται τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιῆ τίτλους ἐξωΓραφικούς καὶ δὴ εἰς τὸν ὑπερθετικὸν βαθμόν; Μήπως ἡ ἀγιότης του ἔχει φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ποτέ νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ καὶ νὰ μὴ ἔχη ποτέ ἀνάγκην τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ὥστε νὰ δύναται νὰ οἰκειοποιεῖται τὸν ἐξω-Γραφικὸν τίτλον “παναγιώτατος”; Τότε διατί λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: “**Οὕτω καὶ σεῖς, ὅταν κάμητε πάντα τὰ διαταχθέντα εἰς ἐσᾶς, λέγετε ὅτι δούλοι ἀχρεῖοι εἴμεθα, ἐπειδὴ ἐκάμαμεν ὃ, τι ἐχρεωσοῦμεν νὰ κάμωμεν.**” (Λουκ.17:10). Οἱ τίτλοι, λοιπόν, τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι ἀνώτεροι ἐκείνων τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ὀνομάζεται Ἅγιος καὶ Μακάριος; Ἡ ἀγιότης καὶ μακαριότης τοῦ ἀνθρώπου ξεπερνᾶ τὴν ἀγιότητα καὶ μακαριότητα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ φέρῃ τοὺς τίτλους “Παναγιώτατος” καὶ “Μακαριώτατος”;

Μὰ εἶναι σοβαρά αὐτὰ πού λέγονται καὶ γίνονται καὶ τὰ ὑποστηρίζει ὁ κ. Β.;

β) **Προκαλεῖ ἐπανειλημμένως** τὴν κυρία Μπαλατζῆ νὰ τοῦ σχολιάσῃ ὠρισμένα ἐδάφια πού κακῶς, ὡς λέγει, τὰ ἔχει μεταφράσει ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος Βάμβας, ὁ ὅποιος, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ κ. Β. ἔχει κάμει “**φοβερὰ λάθη**” καὶ ὅτι “**ξεχνᾷ**” (;;; ! ! !) **νὰ μεταφράσῃ δέκα (10) ὀλόκληρα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ὅτι ἄδικα καὶ ψευδῶς τὸν κατηγορῶ ὅτι χαρακτήρισε τὸν Ν. Βάμβα αἰρετικόν, καὶ ὅτι αὐτός εἶναι ὁ λόγος πού οἱ Προτεστάντες προτιμοῦν τὸ κείμενο Βάμβα παρ’ ὅλα τὰ φοβερὰ λάθη του.**

Τί δηλαδή ύπονοει ό κ. Β. μέ τήν φράσιν, μέσα σέ εἰσαγωγικά, ““ξεχνά”” **νά μεταφράση δέκα (10) όλόκληρα βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς...**; Τί ύπαινίσσεται; Μήπως ότι ό Ἀρχιμανδρίτης Νεόφ. Βάμβας σκοπίμως παρέλειψε τήν μετάφρασιν δέκα όλόκληρων βιβλίων; Διατί; Ἐάν τά “ξέχασε”, ώς ύπαινίσσεται ό κ. Β., πώς ἡ μετάφρασίς του ἔχει ἀναγνωρισθῆ ἐπίσημως ύπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (Ἐπιτελεῖον Παιδείας καί Ἐπισκοπείων), ύπό τῆς Ἐκκλησίας καί ύπό τῶν Βιβλικῶν Ἐταιριῶν καί διενέμετο ἐπί δεκαετίας εἰς τάς Ἐνόπλους Δυνάμεις; Οὔτε τό Κράτος, οὔτε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, οὔτε τά Πατριαρχεῖα, οὔτε οἱ Βιβλικές Ἐταιρίες ἀντελήφθησαν τήν τοιαύτην παράλειψιν δέκα όλόκληρων βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς;

Διερωτῶμαι: Τί εἶναι ἐκεῖνο πού λείπει ἀπό τόν κ. Β.; Ἡ γνώσις, ἡ λογική ἢ ἡ εὐθύτης; Εἶθε ό Θεός νά τοῦ δώσῃ ό,τι τοῦ λείπει!

γ) Παρ’όλον ότι εἶναι ἡλικίας μόνον 23 ἐτῶν “**συμβουλευεῖ**” τήν κυρία Μπαλτατζῆ νά μήν ύποστηρίξῃ τόν κ. Η., ό όποίος, ώς λέγει ό κ. Β., όχι μόνον “**δέν εἶναι Χριστιανός**” ἀλλά εἶναι καί “**υποκριτής**” καί “**αιρετικός**”, ἀκριβῶς όπως χαρακτηρίζει καί τήν κ. Μπαλτατζῆ!!! Διατί, λοιπόν, ζητᾶ ἀπό τήν ύποκρίτρια καί αἰρετικήν κ. Μπαλτατζῆ νά ἐλέγξῃ τόν ύποκριτήν καί αἰρετικόν κ. Η.;

δ) Κλείνοντας αὐτόν τόν κατάλογον τῶν “καλολογικῶν” ἐπιθέτων, διατυπώνει τήν ἐξῆς φράσιν ἀναφερόμενος εἰς τήν κυρία Μπαλτατζῆ: “**Ἐχω μεγάλη περιέργεια νά δω πῶς θα τό κάνει**”, ἐννοώντας κατά ποῖον τρόπον θά ἀποδείξω τόσον εἰς τόν κ. Η. όσον καί εἰς τόν ἴδιον τόν κ. Β. ἀπό πού ἀντλῶ τήν βεβαιότητα ότι τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι θεόπνευστον!

Ἐπισημῶς:

- Τό θέμα μου ἀπ’ἀρχῆς ἦταν, εἶναι καί θά παραμείνῃ, πρός τό παρόν, ἡ “εἰκονολατρεία”, δηλ. ἡ προσκύνησις καί οἱ ἀσπασμοί τῶν... “θαυματοργῶν” ποικιλονύμων εἰκόνων, ἡ προσκύνησις τῶν λειψάνων (κάρτες κλπ.) καί ἡ ἐπίκλησις τῆς μεσιτείας τῶν τεθνεώτων ἀγίων, ώς ἐάν ἦσαν πανταχοῦ παρόντες καί δυνάμενοι νά ἀνταποκρίνωνται εἰς τά αἰτήματα τῶν ἐν ζωῇ ἀνθρώπων, ἐνώ δέν ὑπάρχει ἄλλος μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων παρά μόνον ό Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! **Δέν ἔχω πρόθεσιν νά μεταβάλω θέμα.** Πρόθεσίς μου εἶναι νά καταδείξω τήν **ὀλεθρίαν πλάνην τῆς εἰκονολατρείας!** Τέλος, ἐπαναλαμβάνω, δέν ἔχω καμίαν πρόθεσιν νά ἀλλάξω θέμα, ἢ μάλλον θέματα, κατά τήν ἐπιθυμίαν καί τάς ὑποδείξεις τοῦ κ. Β., προκειμένου νά ἱκανοποιήσω τήν “μεγάλην περιέργειάν” του...

- Δέν εἶχα τήν τιμὴν νά γνωρίσω προσωπικῶς τόν κ. Η. ώς καί ὅλας τάς πνευματικές πεποιθήσεις του. Ἐάν μάθῃ, λοιπόν, ό κ. Β. ότι **ΔΕΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΩ ΚΑΝΕΝΑΝ**. Λέγω ἀπλῶς τό “**ΑΜΗΝ**” μου εἰς ό,τι εἶναι ἀληθές καί εἰς ό,τι ἀνταποκρίνεται εἰς τήν ἀλήθειαν τῆς Ἁγίας Γραφῆς, **ἔστω καί ἂν αὐτό προέρχεται ἀπό τόν ἐχθρόν μου.**

Πάντα τ’ἀνωτέρω “καλολογικά” ἐπίθετα, αἱ κατηγορίαι του, αἱ προκλήσεις του καί ἡ μεγάλη του περιέργεια κλπ. ἔφεραν εἰς τήν μνήμην μου ἕναν παλαιότερον ὄρμαθόν “καλολογικῶν” ἐπιθέτων καί ἄλλα τινά μέ τά όποῖα μέ εἶχε στολίσει εἰς τό παρελθόν καθ’όλην τήν ἀπό μηνῶν διά τῆς ἐφημερίδος συζήτησίν μας.

Συμπέρασμα: Κάτι, λοιπόν, δέν πάει καλά μ’αὐτόν τόν νέον!

Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, νά τόν πληροφορήσω τά ἐξῆς:

1. Ὅπως θὰ διεπίστωσε ἀπὸ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἤδη σχετικὴν ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος ἀπάντησίν μου εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν..... ἀπὸ φύλλον, καὶ μὲ ἡμερομηνίαν συγγραφῆς τὴν, ὅτι ἡ καταγγελία του εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν περὶ τῆς μεγάλης ὑποκρισίας μου καὶ αἱ κατηγορίαι του περὶ ὑπεκφυγῆς νὰ ἀπαντήσω **οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν πραγματικότητα**, διότι ἡ καθυστερημένη δημοσίευσίς της δὲν ἐξηρτᾶτο ἀλλὰ οὔτε καὶ ὀφείλετο εἰς τὴν κ. Μπαλτατζῆ. Ἡ ἐν λόγῳ ἀπάντησίς μου ἐστάλη, ὡς συνήθως, μὲ φάξ εἰς τὴν ἐφημερίδα, τὴν, καὶ ὥραν

2. Ὅταν διεπίστωσα ὅτι, παρά τὸν παρελθόντα ἰκανὸν χρόνον, δὲν εἶχε δημοσιευθεῖ ἐτηλεφώνησα **ἐπανειλημμένως**. Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβα ἐπανειλημμένως ἦτο ὅτι ὅλα τὰ ἄρθρα μου εἶχαν σταλεῖ πρὸς δημοσίευσιν καὶ ὅτι οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐκκρεμοῦσε.

3. Ἐπειδὴ τὸ ἴδιο πρόβλημα ὑπῆρχε καὶ μὲ δύο ἄλλας ἐπιστολάς/ἄρθρα μου πρὸς τοὺς κκ. Η. (./././....) καὶ Γ. (./././....), ἀπέστειλα, κατόπιν συννενοήσεως, **ΕΚ ΝΕΟΥ, τὴν ./././...., καὶ ὥραν**, καὶ τὰ τρία αὐτὰ ἄρθρα μου, τὰ ὁποῖα **ἤδη ἐδημοσιεύθησαν!** Οὐδὲν, συνεπῶς, πρόβλημα! Κάπου, λοιπὸν, ἐκ παραδρομῆς, θὰ εἶχαν παραπέσει. Ἀνθρώπινον τὸ σφάλμα, πολὺ δὲ φυσικὸν εἰς τὴν πληθώρα τῶν κειμένων μιάς ἐφημερίδος. Τοῦτο, ὅμως, ἔδωσε συγχρόνως ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ κ. Β.... Ἐσπευσε **προπετῶς** νὰ κατηγορήσῃ τὴν... **“μεγάλῃ ὑποκρισίᾳ”** καὶ **ὑπεκφυγῇ** τῆς κυρίας Μπαλτατζῆ δημοσίως! Ἐρωτῶ:

α) Ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν συνάνθρωπον δὲν ἐπιβάλλουν ἄλλην συμπεριφορὰν; Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτα νὰ διαπιστώσῃ μετὰ βεβαιότητος καὶ μετὰ νὰ ἐνεργῇ καὶ μάλιστα νὰ κατηγορή; Ἀπεκλείετο ἡ σιωπὴ τῆς κυρίας Μπαλτατζῆ νὰ ὀφείλετο εἰς ἀσθένειαν ἢ εἰς ταξίδι ἢ εἰς ἄλλον λόγον;

Ἔτσι συμπεριφέρονται οἱ πραγματικοὶ χριστιανοί; Ἐκεῖ, ὅμως, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ τυφλὸς φανατισμὸς, ἐκεῖ ἡ λογικὴ καὶ ὁ σεβασμὸς χάνονται!

β) Ἀφοῦ ὅμως διεπίστωσεν, τόσον ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῆς σχετικῆς ἀπαντήσεώς μου καὶ δὴ ἐκ τῆς ἡμερομηνίας συγγραφῆς αὐτῆς ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι διεμνύσθη ὅτι ἀπέφευγα νὰ τοῦ ἀπαντήσω, διατί, “ποιῶν τὴν νήσσαν”, συνέχισε τὸν διάλογον ὡς ἐάν δὲν εἶχε **λασπολογήσει;**

Ἔτσι συμπεριφέρονται οἱ πραγματικοὶ χριστιανοί; Ἐκτός, ἐάν ὁ κ. Β. πιστεύει ὅτι ἢ μετὰ ἀκράτου δογματικοῦ φανατισμοῦ υπεράσπισις τῆς θεοπνευστίας καὶ συνεπῶς τοῦ **“ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΥ”** τῶν **Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων** τοῦ παρέχει **“συγχωροχάρτι”** διὰ τὴν ἀσεβῆ, ὑβριστικὴν, προκλητικὴν, ἐπικριτικὴν καὶ δὴ διὰ τὴν φιλόδικον καὶ ἐριστικὴν συμπεριφορὰν του καὶ ὅτι ἡ λέξις **“συγγνώμη”** δὲν ὑπάρχει πλέον διὰ τὸν κ. Β.! Καὶ ὅτι, ἐπὶ πλέον, εἶναι ὁ μόνος πού πληροῖ τὰς προϋποθέσεις ἑνὸς γνησίου χριστιανοῦ, πάντες δὲ οἱ μετ' αὐτοῦ διαφωνοῦντες εἶναι ὑποκριταί, πονηροί, αἵρετικοί κλπ;

Ἄν καὶ ὅπως εἶναι γραμμένον, **“...ἐκ τοῦ καρποῦ γνωρίζεται τὸ δένδρον”** (Ματ.12:34), τὰ κίνητρα καὶ τὴν γνησιότητα τῆς πίστεως τοῦ κ. Β. καὶ πῶς ὁ Θεὸς τὸν βλέπει μόνον ὁ Θεὸς τὰ γνωρίζει! Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν χαρακτήρα τῶν πράξεών του, πᾶς τις δύναται νὰ τὰς χαρακτηρίσῃ καὶ νὰ τὰς κρίνῃ βάσει τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ ἀκόμη καὶ βάσει αὐτῆς τῆς κοινῆς λογικῆς... Ἄρκει νὰ θυμηθοῦμε δύο μόνον λόγους ἐκ τῶν πολλῶν, πάρα πολλῶν, τῆς Ἁγίας Γραφῆς διὰ νὰ σταθμίσωμε τὸ ποιὸν τῶν λόγων τοῦ κ. Β.:

- **“...ἐκ τοῦ περισσέυματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα”** (Ματ.12:34), καὶ
- **“τὴν γλῶσσαν ὅμως οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ δαμάσῃ· εἶναι ἀκράτητον κακόν, μεστὴ θανατηφόρου φαρμάκου. Δι' αὐτῆς εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ δι' αὐτῆς καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθέντας· ἐκ τοῦ**

αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Δὲν πρέπει, ἀδελφοὶ μου, ταῦτα νὰ γίνονται οὕτω. Μήπως ἡ πηγὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς τρύπης ἀναβρῦει τὸ γλυκὸ καὶ τὸ πικρὸν; μήπως εἶναι δυνατόν, ἀδελφοὶ μου, ἡ συκὴ νὰ κάμη ἐλαίας ἢ ἡ ἄμπελος σύκα; οὕτως οὐδεμία πηγὴ εἶναι δυνατόν νὰ κάμη ὕδωρ ἄλμυρον καὶ γλυκὸ. Τίς εἶναι μεταξύ σας σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἅς δείξῃ ἐκ τῆς καλῆς διαγωγῆς τὰ ἔργα ἑαυτοῦ ἐν πραότητι σοφίας.” (Ἰάκ.3:8-13).

Καί τώρα μία τελευταία ἐρώτησις πρὸς τὸν κ. Β.: Τί τοῦ εἰσηγούνται ἡ κοινὴ λογικὴ καὶ ἡ χριστιανικὴ του συνείδησις; Μία δημοσίαι καταγγελία εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν τῶν “.....” διὰ τὴν ὑποτιθεμένην **“μεγάλῃ υποκρισίαι τῆς εἰκονομάχου”** κυρίας Μπαλτατζῆ, τὴν ὑποτιθεμένην ὑπεκφυγὴν τῆς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, καὶ τὴν **μεγάλῃν τῆς πονηρίαν**, --- χαρακτηρισμοὶ πού θίγουν τὴν προσωπικότητα καὶ τὰ κίνητρά τῆς--- χρήζουν ἢ δὲν χρήζουν συγγνώμῆς τόσον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅσον καὶ πρὸς τὴν κυρία Μπαλτατζῆ συνοδευομένης μάλιστα καὶ ὑπὸ δημοσίας ἀποκαταστάσεως τοῦ προσώπου τῆς, καθ’ὄν ἀκριβῶς τρόπον ἔγινεν ἡ δυσφήμησις τῆς;

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθείας ἀντιρρήσεις του)

Ὁ κ. Β., ἐξ ἀφορμῆς ἀπαντήσεώς μου πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τῆς κυρίας Θ., εἰς τὰ πλαίσια τῆς ὁποίας ἀνεφέρθη ἢ ἐν λόγῳ κυρία εἰς τὸν Λουθήρον, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ διὰ λογαριασμόν της. Ὑπερασπιστὴς τῆς κυρίας Θ. ἀνέλαβε νὰ γίνῃ; Ἡ δὲ θεωρεῖ τὴν κυρία Θ. ἰκανὴ νὰ γράψῃ καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, τὸν ἑαυτὸν του δὲ τὸν κρίνει καταλληλότερον!

Ἴδου τί ἀπήντησα εἰς τὴν κ. Θ.: “Ἐπίσης, ἡ κατονομασία (ἐκ μέρους της) αἰρεσιάρχῶν ὅπως τοῦ Ἀρείου, Εὐτύχου, Νεστορίου καὶ ἄλλων, --μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τοῦ Λουθήρου (!), πού ἀπήλλαξε τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἀπὸ τὴν πεπλανημένην καὶ ἁμαρτωλὴν κηδεμονίαν τοῦ Παπισμοῦ- δὲν συμβάλλει οὐδέ κατ’ ἐλάχιστον ὑπὲρ τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων των!”

Ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀνωτέρω φράσεως, ἐπιχειρεῖ, ὡς προεῖπα, ὁ κ. Β. νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Λουθήρου, λές καὶ ἔτσι θὰ δικαιολογήσῃ τὰς ἀντιγραφικὰς πεποιθήσεις του. Παρὰ τὸ ὅτι ἡ προσπάθειά του αὐτὴ ἔχει ἀρχίσει πλέον νὰ γίνεται **ἀπαράδεκτος, προκλητικὴ καὶ νὰ ἐκφεύγῃ τῶν ὁρίων τοῦ ἐντίμου διαλόγου**, θὰ δώσω --συγκαταβαίνουσα-- εἰς τὸν κ. Β. τὴν ἀπάντησιν πού ἐπιθυμεῖ. Τὰ σημεῖα πού ἐρωτᾶ καὶ ὁ τρόπος πού τὰ ἐρωτᾶ εἶναι ὀλοφάνερα δηκτικὸς, καὶ ὅπως διαφαίνεται ἀπὸ τὴν παρούσαν ἐρώτησιν ὅσον καὶ ἀπὸ ἀρκετὰς προγενεστέρως, ὅλαι αἱ προσπάθειαι του ἀποβλέπουν εἰς τὸ νὰ φέρουν τὴν κυρία Μπαλτατζῆ “**σὲ δύσκολη θέση**”. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού τὸν ἐνδιαφέρει! Ἐκεῖνο πού τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ δυσφημίσῃ τὴν κυρία Μπαλτατζῆ ὡς “αἰρετικὴ” καὶ ὄχι νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς Βιβλικὰς ἀληθείας ἀλλὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ’ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἐάν ἀγαποῦσε τὴν ἀλήθεια ἢ ἀλήθεια θὰ τοῦ εἶχε φανερωθῇ, καὶ ὅπως λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀλήθεια θὰ τὸν εἶχε ἐλευθερώσει (Ἰωάν.8:32) ἐκ τοῦ τυφλοῦ δογματικοῦ φανατισμοῦ του!

Ἄλλ’ ἄς ἐξετάσωμε πῶς προσεκτικὰ τὸ ὅλον θέμα:

1. Τὸ θέμα μας ὑπῆρξεν, ἀπ’ ἀρχῆς, ἡ **εἰκονολατρεία ἢ ἡ προσκύνησις ἢ μὴ τῶν εἰκόνων, τῶν λειψάνων καὶ ἡ ἐπίκλησις ἢ μὴ ἄλλων “μεσιτῶν” καὶ “σωτήρων” ἐκτός τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ἡ ὅλη ἀντίδρασις ἐκ μέρους ὠρισμένων ἀναγνωστῶν τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ἄρθρον/ διαμαρτυρία μου διὰ τὴν προσκύνησιν, τοὺς ἀσπασμούς κλπ. ἐκ μέρους πολλῶν συμπατριωτῶν μας τῆς εἰκόνας “**Ἄξιον ἔστιν**” πού ... κάμνει θαύματα! Τὸ ὅλον θέμα συνεζητήθη εἰς τὰ πλαίσια τῆς εἰκονολατρίας καὶ τῆς εἰκονομαχίας πού διήρκεσε ἑκατὸν δεκαεξί χρόνια ἀπὸ τὸ 726 μ.Χ. ἕως τὸ 842 μ.Χ. Διατί, λοιπόν, ὁ κ. Β. ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως ὑπὸ τοῦ Λουθήρου (1483-1546) καὶ ἄλλων καὶ πού ἔλαβε χώραν μετὰ ἀπὸ ἑπτὰ περίπου αἰῶνες;

Ἐρωτῶ: Ἡ ἐν λόγῳ μεταρρυθμίσις τοῦ Λουθήρου εἶχε σχέσιν μὲ τὴν εἰκονομαχίαν-εἰκονολατρείαν ἢ μὲ τὴν θρησκευτικὴν καὶ πολιτικὴν καταδυναστείαν χριστιανῶν καὶ μὴ χριστιανῶν ἀπὸ τὴν Παπικὴν αὐθαιρεσίαν, τὸν σκοταδισμόν, τὴν καταδυναστείαν, τὴν μισαλλοδοξίαν καὶ τὰ ὑποπροϊόντα αὐτῆς ὅπως τὰ ἐγκλήματα τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως; Πλανᾶται ὁ κ. Β. ἐάν νομίζῃ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν παραπλανητικὴν τακτικὴν του (πχ. ἀπὸ πόσα καὶ ποῖα βιβλία ἀποτελεῖται ἡ Ἁγία Γραφή, ποίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου παραδέχομαι, τὸ θέμα τῆς ἱερωσύνης, σχολιασμός ἐδαφίων ἀσχέτων μὲ τὸ θέμα μας κλπ.) θὰ μὲ ἐκτρέψῃ ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ξεκίνησα, εἰς τὸ ὁποῖον μένω καὶ θὰ μένω.

Ἄς εὐχηθοῦμε νά εἶναι ἡ τελευταία προσπάθειά του ἐκτροπῆς τῆς συζητήσεως ἀπό τό θέμα τῆς εἰκονολατρείας!

2. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Β. δέν ἐδιάβασε προσεκτικά αὐτό πού ἀντέγραψε: Πόθεν ἔβγαλε τό συμπέρασμα ὅτι **“...ὁ Λούθηρος ἐπίστευε πως ἡ αιματοχυσία ἀνοίγει πύο ἐκόλα το δρόμο προς τον ουρανό ἀπό τὴ προσευχή”**; Εἶπε ποτέ ὁ Λούθηρος τοιοῦτον τι ἢ ὁ κ. Β. βάζει εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Λουθήρου λόγους πού δέν εἶπε; Ἐρώτησις: Γνωρίζει καλά ὁ κ. Β. τὴν προσωπικότητα, τό πιστεύω καί τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἔργου τοῦ Λουθήρου; Ἀπό μιά ἐπιστολή κρίνεται ἡ προσωπικότης ἑνός ἀνθρώπου, ἑνός παγκοσμῶς ἀνεγνωρισμένου πνευματικοῦ μεταρρυθμιστοῦ ὡς τοῦ Λουθήρου; Γνωρίζει ὁ κ. Β. ὑπό ποίας ἱστορικής καί λοιπᾶς συνθήκας ἐγράφη αὐτή ἡ ἐπιστολή; Καί κάτι ἄλλον: Διατί ὁ Λούθηρος ἀπετέλεσε τόν μόνον στόχον τοῦ κ. Β.; **Ποῖαν σχέσιν εἶχε μέ τὴν εἰκονομαχίαν τοῦ Βυζαντίου;**

3. Ὁ Λούθηρος, ἀντιμετωπίζων ἓνα ἐπικείμενον φοβερὸν πολιτικὸν χάος ἐξ αἰτίας τῶν δολοφονικῶν καί ἀρπακτικῶν ὀρδῶν τῶν ἀγροτῶν ἀπό τοὺς ὁποῖους ἐκινδύνευαν οἱ πάντες καί τὰ πάντα ἔγραψε τὴν σκληρὰν αὐτὴν ἐπιστολήν ἐναντίον των. Ἡ ἐπιστολή του ἦταν ὄντως αὐστηρὰ καί σκληρὰ ἀλλὰ τό σκεπτικὸν τῆς ἐνεργείας του αὐτῆς καί τὰ κίνητρά του μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νά τὰ κρίνη... Ὅπως καί ἂν ἔχη τό πρᾶγμα, **ἄς δεχθοῦμε ὅτι πράγματι, ἐκ φόβου τῶν συνεπειῶν τῆς ἐξεγέρσεως, κακῶς ἔγραψε τοιαύτην ἐπιστολήν ὁ Λούθηρος**. Μόνον αὐτό εἶδε εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Λουθήρου ὁ κ. Β. καί τὴν ἔθιξε, μόνον αὐτό εἶδε καί τόν κατέκρινε; Μήπως θά πρέπει νά ὑπενθυμίσωμε τόν λόγον πού εἶπεν ὁ Χριστός: **“... ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον...”**; (Ἰωάν.8:7).

Θά ἤθελα δέ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νά τόν πληροφορήσω τὰ ἐξῆς:

Εἰς τόν Λούθηρον ὀφείλει κατὰ μέγα μέρος ἡ Χριστιανοσύνη:

(α) Τὴν πνευματικὴν τῆς **ΑΦΥΠΝΙΣΙΝ**, ἀπελευθέρωσιν καί ἀπαλλαγὴν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου ἀπό τὴν πεπλανημένην καί ἀμαρτωλὴν κηδεμονίαν καί καταδυναστείαν τοῦ Παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος κατεκράτη τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ (Ρωμ.1:18) διὰ τῆς παρεμποδίσεως τῆς ἀναγνώσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Ἐάν δέν εἶχε προβῆ εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς του πού ἀπετέλεσε μάλιστα ἀπαρχὴν καί ἄλλων μεταφράσεων θά εἴμασταν ἀκόμη μέ τὴν γλῶσσαν τῆς μεταφράσεως τῶν ἑβδομήκοντα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων καί τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης καί μέ τὴν ἀποκλειστικὴν μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν Λατινικὴν (Vulgate), πού δέν κατανοοῦν παρά ἐλάχιστοι εἰς ὄλον τόν κόσμον... Ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ τῶν ἑβδομήκοντα, καί τοῦ ἀρχαίου κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης, καίτοι **κατὰ πάντα σεβαστὴ**, εἶναι νεκρὰ γλῶσσα διὰ τόν ἐκάστοτε νεοέλληνα, πόσον μᾶλλον διὰ τοὺς μὴ Ἑλληνας. **Εὐτυχῶς** ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πού μετέφρασαν καί μεταφράζουν τὴν Ἁγία Γραφή πυρετωδῶς καί εἰς τὰς ὑπολοίπους γλῶσσας τοῦ κόσμου καί προβαίνουν, συγχρόνως, εἰς συνεχεῖς καί μέ διαδοχικὰς προσεγγίσεις ἀναθεωρήσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς πρὸς τελειότεραν καί πιστοτέραν ἀπόδοσιν τῶν ἀρχαίων κειμένων, δέν ἐπερίμεναν τὴν ἔγκρισιν καί ἐπιδοκιμασίαν ὠρισμένων φανατισμένων θρησκολήπτων... Τό Εὐαγγέλιον θά εἶχε μείνει εἰς τὴν ἀφάνειαν ὁ δέ Ἑλληνικὸς λαὸς καί ἡ ἀνθρωπότης θά εἶχαν μείνει εἰς τό σκοτάδι.

Ἐπίσης, δέν θά υπῆρχαν αἱ Βιβλικαὶ Ἐταιρεῖαι ἀνά τόν κόσμον καί αἱ λοιπαὶ σχετικαὶ ὀργανώσεις πού ἀσχολοῦνται μέ τὴν μετάφρασιν, διάδοσιν καί διανομὴν τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ εἰς ὄλην τὴν οἰκουμένην εἰς περισσοτέρας τῶν δύο χιλιάδων γλωσσῶν καί διαλέκτων! Ὁ ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ χαίρεται διὰ τό γεγονός ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ διαδίδεται καί σώζει ψυχὰς

καί δέν ψάχνει νά βρῆ ψεγάδια εἰς τὰς μεταφράσεις καί δέν τὰς ἀποβάλλει ὡς βλασφήμους ἐξ αἰτίας ὠρισμένων μεταφραστικῶν μικροατελειῶν... Ὁ νοῶν νοεῖτω! Ἐάν ὁ Λούθηρος δέν εἶχε σπάσει τό φράγμα τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μεταφράσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς μελέτης αὐτῆς ὑπό τοῦ λαοῦ θά περιμέναμε νά μάθουν ὅλες οἱ φυλές τοῦ κόσμου, οἱ Ἀσιάτες, οἱ Ἀφρικανοί, οἱ Λατινοαμερικανοί τήν Ἀρχαίαν Ἑλληνικήν καί τήν Λατινικήν καί νά πάρουν τήν ἄδειαν τοῦ Πάπα διά νά διαβάσουν τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί νά ἐπιστρέψουν πρὸς Αὐτόν ἀπὸ τῶν εἰδώλων διά νά δουλεύουν Θεὸν ζῶντα καὶ ἀληθινόν (Θεσ.1:9)!!!

(β) Τὴν σημερινὴν **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ τοῦ Χριστιανισμοῦ** τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνομεν **ὄλοι** διά τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

(γ) Τὴν **ΣΩΤΗΡΙΑΝ** χιλιάδων, ἢ μάλλον ἑκατομμυρίων ψυχῶν διά τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ὁδοῦ τῆς διὰ πίστεως καὶ κατὰ χάριν σωτηρίας!

(δ) Τὸν διαχωρισμὸν τοῦ Κράτους ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν κατάργησιν τῶν **ΣΥΓΧΩΡΟΧΑΡΤΙΩΝ καὶ τῆς ΚΕΡΛΟΣΚΟΠΙΑΣ** ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς καὶ τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

(ε) Τὴν καθιέρωσιν τῆς **ΑΝΕΞΙΘΡΗΣΚΕΙΑΣ** τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς δέν σέβονται πολλές ἀκόμα χώρες, ἀκόμη καὶ χριστιανικαὶ τῆς Εὐρώπης (ἀνεπιστήμως)... παρὰ τό γεγονός ὅτι προβλέπεται (ἐπιστήμως) ὑπὸ τοῦ Συντάγματός των, ὑπὸ τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης διὰ τὰς ἀτομικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἐλευθερίας καὶ ἀπὸ ἀποφάσεις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δικαστηρίων... ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα εὐεργετήματα τὰ ὁποῖα συνέβαλαν εἰς τὴν πνευματικὴν, πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν διαμόρφωσιν τῆς νεωτέρας Εὐρώπης!

5. Πάντως, εἶναι ἀπαραίτητον, προκειμένου νά κρίνωμε ὀρθῶς καὶ ἀντικειμενικῶς, καὶ χωρὶς προσωποληψία νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἐξῆς:

α) Ἡ Ἁγία Γραφή οὐδέποτε ἀπέκρυψε τὰς ἀμαρτίας ἀνθρώπου τινός, ἀκόμη καὶ τῶν προσφιλεστάτων εἰς τὸν Θεὸν γιγάντων τῆς πίστεως, αἱ ἀμαρτίαι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν πολὺ μεγαλύτεραι ---καὶ διὰ τὰς ὁποίας βεβαίως μετενόησαν--- ἀπὸ μίαν βιαίαν ἐπιστολὴν ἐναντίον ἐγκληματικῶν πράξεων κακοποιῶν ἀγροτῶν, ἐπιστολὴν διὰ τὴν ὁποῖαν, πιθανότατα, ὡς λέγεται, νά μετεμελήθη. Καὶ ὅμως! Τέτοιοι ἄνθρωποι ἐλογίσθησαν “φίλοι Θεοῦ“, ἄνθρωποι “κατὰ τὴν καρδίαν Του”, ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους ὠκοδόμησε τὴν Ἐκκλησίαν Του! **Δέν μετρά ὁ Θεὸς πόσον ἀδύνατοι καὶ ἀτελεῖς εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ πόσον εἰλικρινεῖς εἶναι μαζί Του!** Οὐδεὶς ἀναμάρτητος! Συνεπῶς καὶ ὁ Λούθηρος ἔκαμε σφάλματα! Εἶχα κάποτε διαβάσει, ἀλλὰ δέν ἐνθυμοῦμαι πού καὶ πῶς ἦτο ἀκριβῶς διατυπωμένον, ὅτι ὁ Διάβολος ἐπαρουσίασε εἰς τὸν Λούθηρον ἓνα μακρὺ κατάλογον τῶν ἀμαρτιῶν του, προκειμένου νά τὸν ἀπελπίσει διὰ τὴν σωτηρίαν του καὶ νά τὸν φέρῃ ὑπὸ κατάκρισιν καὶ καταδίκην. Ὁ Λούθηρος παρεδέχθη τὰς ἀμαρτίας του ἀλλὰ ἔγραψε κάτω ἀπὸ τὸν μακρὺ αὐτὸν κατάλογον: **“Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς τὰς ἀμαρτίας καὶ καθαρῖσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.”** (1 Ἰωάν.1:9). Ἔτσι ὁ Διάβολος “τό ἔβαλε στά πόδια”. Ἐνα λάθος ἢ καὶ ἄλλα τυχόν πταίσματά του δέν θά καταργήσουν τὴν πνευματικὴν του προσφορὰν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἀπέλευθέρωσιν τῆς ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ Παπισμοῦ! Ὁ Θεὸς δέν βλέπει τό φαινόμενον ἀλλὰ τὴν καρδίαν.

β) Θά ἦτο μεγάλη ἀδικία καὶ διαστροφή νά γίνεταί σύγκρισις τοῦ Λουθήρου πού ἐδίδαξε τὴν διὰ πίστεως σωτηρίαν καὶ ὑψωσε τὴν **χάριν** μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ σταυρικοῦ Του θανάτου σώζει τὸν ἀμαρτωλόν (Ἐφεσ.2:8-9): **“Διότι κατὰ χάριν εἴσθε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο δέν εἶναι ἀπὸ σᾶς, Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐχὶ ἐξ ἔργων, διὰ νὰ μὴ καυχηθῇ τις”** καὶ πού μεγαλύνει τό πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ ἀνθρώπους πού ἐμείωναν μὲ τὰς θεολογικὰς θεωρίας των τό πρόσωπον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ... Αὐτό ἦτο καὶ τό πνεῦμα τῆς ἀπαντήσεώς μου πρὸς τὴν Κα Θ.

γ) Εἰς οὐδεμίαν τῶν ἐπιστολῶν/ἄρθρων μου ὑπερασπίσθην ἄνθρωπόν τινα παρά **μόνον τήν Ἁγίαν Γραφήν**. Δέν εἶμαι ὀπαδός οὐδενός θρησκευτικοῦ ἡγέτου. Οὐδεὶς ἐσταυρώθη διὰ τὰς ἁμαρτίας μας καί ἀνέστη διὰ τήν δικαίωσίν μας παρά μόνον ὁ ἀναμάρτητος Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! Εἶμαι ὀπαδός τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος μου Χριστοῦ! Μόνον εἰς Αὐτόν πιστεύω καί μόνον τήν Ἁγίαν Γραφήν ἐμπιστεύομαι. Ὁχι ἀνθρώπινες παραδόσεις πού δέν στηρίζονται εἰς τόν λόγον τοῦ Θεοῦ! Τήν θέσιν μου αὐτήν τήν ἔχω ἐπανειλημμένως δηλώσει.

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Ἀπάντησις πρὸς τὸν κ. Ι. εἰς ἔκφρασθείσας ἀντιρρήσεις του)

Ὁ ἀξιότιμος ἰατρός κ. Ι. εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπάντησίν μου ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς του, μόνον πού ἡ δευτέρα ἐπιστολή του οὐδέν προσέθεσε εἰς τὰ ὅσα προεῖπεν. Τὸν εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς εὐχὰς του διὰ ταχεῖαν ἀνάρρωσίν μου ἀπὸ τὴν “μανίαν” τῆς εἰκονομαχίας... ἀντευχομένη δέ τοῦ εὐχομαι ταχέως καὶ ἐγκαίρως νὰ ἔλθῃ εἰς ἐαυτόν, νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι αἱ ἱατρικαὶ του γνωματεύσεις δέν δύνανται νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν **“ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ του”** (Ψαλ.15:2), προκειμένου νὰ ἰαθῇ πνευματικῶς! Ὄταν λέγω “νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ του”, τὸ λέγω καὶ τὸ ἐννοῶ. Ὁ Θεὸς θὰ εὐλογήσῃ τὸν κ. Ι. ἐάν ὁμολογήσῃ ἀπλά καὶ ταπεινά ὅτι δέν ἔχει **Βιβλικά ἐπιχειρήματα** διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ θέμα τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων ἀντὶ νὰ ἰσχυρίζεται: *“...ἐπιτήδες ἀποφεύγω τὴν χρῆσιν ἀποσπασμάτων ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή”!* Θὰ τὸν ὠφελήσῃ πολὺ ἡ ἀλήθεια τῆς Ἁγίας Γραφῆς πού εἶναι ἐμπνευσμένη καὶ γραμμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα: **“Ὅλη ἡ γραφὴ εἶναι θεόπνευστος καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς ἐκπαίδευσιν τὴν μετὰ τῆς δικαιοσύνης”** (2Τιμ.3:16).

Ὁρθῶς εἶχα ἀντιληφθεῖ ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐπιστολήν ὅτι ἤθελε διὰ τῆς προβολῆς τοῦ ἱατρικοῦ του κύρους καὶ μέ τὴν, ὅπως λέγει, *“ἐπαγγελματικὴ ἐμπειρία”* τοῦ νὰ κλείσῃ ὀριστικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὸ θέμα τῆς “εἰκονολατρίας”. Πλανᾶται οἰκτρῶς. Ἰσχυρίζεται μετ’ ἐμφάσεως ὅτι *“οἱ εἰκόνες εχουν “μαγικὰς δυνάμεις”*. Δικαίωμά του! Ὄταν κάποια ἡμέρα παραστῆ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ δώσῃ λόγον περὶ τῶν πράξεων καὶ τῶν λόγων του --καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὅπωςδήποτε θὰ ἔλθῃ-- διερωτῶμαι, τί θὰ ἰσχυρισθῇ. Ὅτι αὐτὰ πού εἶπε καὶ ἔγραψε περὶ προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων κλπ., περὶ αὐξήσεως τῆς ἐγκληματικότητος ἐξ αἰτίας τῆς ἀναγραφῆς ἐπὶ τῶν τροφίμων τῶν bar codes κλπ., τὰ βρῆκε εἰς τὸ Βιβλίον τοῦ Θεοῦ ἢ εἰς τὰ βιβλία τῆς ψυχολογίας καὶ εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν του ἐμπειρίαν...

Καθὼς ἐδιάβασα ξανά τὴν προηγουμένην ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν κ. Ι. διεπίστωσα ὅτι δέν χρειάζεται νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματά μου, τὰ ὅποια ἔχουν **πλήρη κάλυψιν ἐκ μέρους τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς κοινῆς λογικῆς**. Τὸν παραπέμπω, λοιπόν, εἰς τὴν ἀπάντησίν μου ἡ ὅποια ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ’ ἀριθ..... φύλλον “.....” τῆς ././..... Κρίνω ὅμως ἀναγκαῖον νὰ προσθέσω τὰς ἐξῆς σκέψεις:

1. Ἰσχυρίζεται ὅτι *“οἱ διαπραγματεύσεις”* μας λύθηκαν στὰ *“μεσαιωνικά χρόνια”* καὶ ὅτι τὸν *“VIII αἰῶνα ἐγένετο Σύνοδος σὴν ὁποία με δημοκρατικὸ τρόπο (πλειοψηφία) πήραν τις ἀναγκαῖες ἀποφάσεις γιὰ τὸ θέμα”*. Διὰ ποῖον δημοκρατικὸν τρόπον ὁμιλεῖ; Διὰ τὸν ἐτσιθελισμόν τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀθηναίας καὶ τῆς Θεοδώρας; Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἐπαναλάβω ἀπόσπασμα τῆς ἀπαντήσεως πού ἔδωσα τὴν ἄνοιξιν τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰς τοὺς κκ. Α. καὶ Β.:

β) Οἱ αὐτοκράτορες Λέων Γ’ ὁ Ἰσαυρος, ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου, ὁ Λέων ὁ Δ’ ὁ Ἰσαυρος, ὁ Μιχαὴλ Ραγκαβέ, ὁ Μιχαὴλ Β’ καὶ ὁ Θεόφιλος **ὄλοι τοὺς ἀνεξαίρετως ἦσαν κατὰ τῆς προσκυνήσεως καὶ λατρείας τῶν εἰκόνων**. **Εἴταν** δέν παρενέβαιναν **δύο γυναῖκες**, (α) ἡ Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία, σύζυγος τοῦ Λέοντος Δ’, **ἡ ὅποια προεκάλεσε καὶ συνεκάλεσε τὴν Ζ’ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο** (τὸ ἔτος 787) --καὶ ἡ ὅποια μέ ὑποστήριξιν τῶν μοναχῶν καὶ μέ δολοπλοκίας μέ ἐπισκόπους καὶ αὐλικούς κατῳρθωσε

νά συλλάβη τόν υιόν της καί νά τόν τυφλώση--- καί (β) ἡ Θεοδώρα, χήρα τοῦ Θεοφίλου καί ἐπιτροπεύουσα τόν ἀνήλικον υιόν της Μιχαήλ Γ', καί ἡ ὁποία, οὐχί δι' Οἰκουμενικῆς ἀλλά διά συγκλήσεως ἐκ μέρους της τοπικῆς Συνόδου, ἔθεσε εἰς ἐφαρμογήν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς. Καί, *EAN*, ἐπαναλαμβάνω, οἱ δύο αὐτές γυναῖκες δέν εἶχαν ἀναμιχθεῖ, δέν θά ὑπῆρχε σήμερον τό καθεστώς τῆς εἰκονολατρίας καί τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων. Βλέπετε, **οἱ αὐτοκράτορες ἦσαν ἐκεῖνοι πού ἐπεκύρωναν τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων πού ἔτσι ἐθεωροῦντο νόμοι τοῦ Κράτους!** " Ἀκουσον, ἄκουσον! *Νόμοι τοῦ Κράτους!!!*"¹⁰⁰

Ἐκτός τούτου ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ καί αἱ σαφεῖς καί ρηταί **ΕΝΤΟΛΑΙ** τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι δυνατόν ἀλλ' οὔτε ἐπιτρεπτόν νά ἀμφισβητοῦνται ἢ νά καταργοῦνται διά τῆς γνώμης τῆς πλειοψηφίας! Αἱ ἐντολαί καί ἐπαγγελίαι τοῦ Θεοῦ εἶναι **"Ναὶ ναί, Οὐ οὐ· τὸ δὲ πλειότερον τούτων εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ."** (Ματ.5:37).

" Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ δέ νά προσθέσω καί ἓνα ἀπλό ἀνθρώπινον παράδειγμα περὶ τῆς λεγομένης πλειοψηφίας: Πλειοψηφία ἔκρινε, ἐδίκασε καί κατεδίκασε τόν Γαλιλαῖον καί τὴν θεωρίαν του. Ὁ Γαλιλαῖος ὅμως εἶχε δίκαιον. Ἰσχύει δέ ἐν προκειμένῳ ὁ λόγος ἐκεῖνος τόν ὁποῖον εἶπε ὁ γνωστός Δανός φιλόσοφος Kierkegaard (καί πού ἀποδίδω μέ δικά μου λόγια): "Τὸ ἄθροισμα πολλῶν ἀφρόνων δέν ἰσοδυναμεῖ μέ ἓναν σοφόν".

2. Τό ἐάν βρίσκομαι πολύ μακρὰ ἀπὸ τόν Θεόν, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ κ. Ι. αὐτό μόνον ὁ Θεός τό ξεύρει: **"Τὸ στερεὸν ὅμως θεμέλιον τοῦ Θεοῦ μένει, ἔχον τὴν σφραγίδα ταύτην· Γνωρίζει ὁ Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ, καί· Ἄς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῆς ἀδικίας πᾶς ὅστις ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου."** (2Τιμ.2:19). Μήπως ἡ ἱατρικὴ "ἐπαγγελματικὴ του ἐμπειρία" τόν ἔχει ἰκανώσει νά γνωρίζει ποῖοι εἶναι πλησίον καί ποῖοι εἶναι μακρὰν τοῦ Θεοῦ;;;

3. Τέλος ὁ κ. Ι. ἰσχυρίζεται ὅτι... μέ τὴν εἰκονομαχίαν μου ἀποσπῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τόν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Σατανισμοῦ, ὁ ὁποῖος γίνεται καί στό Βέλγιο! Τί νά τοῦ ἀπαντήσω; Πολλὰ θά μπορούσα νά τοῦ ἀπαντήσω ἀλλὰ τόν φείδομαι... Ἐνα μόνον θά τοῦ εἰπῶ, τό πλέον ἀνώδυνον! Εἶθε νά ὑπῆρχαν καί ἄλλοι πολλοί νά ἀποσποῦν τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, τῆς προσκυνήσεως τῶν λειψάνων καί τῆς ἐπικλήσεως τῆς μεσιτείας μυρίων ὄσων τεθνεώτων μεσολαβητῶν, ἀντικαθιστούντων τόν μόνον πραγματικόν Μεσίτην μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρώπων τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν (1 Τιμ.2:5-6), προκειμένου ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ νά γίνωμε εἰσακουστοὶ ἀπὸ τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος τόσον ἠγάπησεν τόν κόσμον, **ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῇ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον.** (Ἰωάν.3:16).

Περαίνουσα, εὔχομαι ὁ κ. Ι. νά σταθῇ καί νά σκεφθῇ. Ναί, νά σκεφθῇ καί νά μελετήσῃ τὴν Ἁγία Γραφή μέ φόβον Θεοῦ, εἰς Τόν Ὅποῖον καί θά δώσῃ λόγον.

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθείας ἀντιρρήσεις του)

Μέ μικτά συναισθήματα ὠλοκλήρωσα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς τοῦ κ. Β. ὑπὸ τὸν τίτλον **“Ἀπαντήσεις καὶ διευκρινίσεις”** καὶ τοῦτο διότι ὁ κ. Β. ἀφ’ ἐνός ἐζήτησε δημοσία συγγνώμην διὰ τὰς ἀδικαιολογήτους ὑβριστικὰς καὶ δυσφημιστικὰς εἰς βάρους μου ἐκφράσεις καὶ ἀφ’ ἑτέρου προέβη **συγχρόνως** εἰς τὰς αὐτὰς κατηγορίας μετὰ τὰς αὐτὰς ὑβριστικὰς καὶ δυσφημιστικὰς ἐκφράσεις διὰ **πονηρίαν καὶ ὑποκρισίαν** δι’ ὅσα ἀκραδάντως πιστεύω, ἰσχυρίζομαι καὶ γράφω!!! Δέν ἐδιάβασε ποτέ τὸν λόγον τῆς Ἁγίας Γραφῆς: **“Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν,”** (2Κορ.4:13);

Ἐπαναλαμβάνει τὴν κατηγορίαν του κατ’ ἐμοῦ διὰ πονηρίαν καὶ ὑποκρισίαν:

α) Διὰ τοὺς ἀπαραδέκτους, κατ’ ἐμέ καὶ κατὰ πᾶσαν λογικὴν, ἀντιγραφικὸν τίτλον **“Παναγιώτατος”**, **“Μακαριώτατος”**, **“Σεβασμιώτατος”** κλπ., τίτλους πού οὔτε διὰ τὸν Ὑψιστον Θεὸν ὑπάρχουν μέσα εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, ἂν καὶ εἶναι ἄξιος πάντων τούτων τῶν τίτλων!

β) Διὰ τὴν παιδαριώδη, ἂν μὴ ἀνόητον κατὰ γράμμα ἐρμηνείαν, ὅτι ὑποχρεούμεθα νὰ προσκυνοῦμε τὴν γῆν, τὸ **“ὑποπόδιον”** τοῦ Κυρίου, καὶ οὕτω, προσκυνούντες τὴν γῆν μεταβιβάζομεν τὴν τιμὴν εἰς τὸν ἀγιάζοντα αὐτὴν Θεόν, (καλὰ θὰ ἔκαμνε ὁ κ. Β. νὰ διαβάσῃ καὶ κάποιο βιβλίον ἐρμηνευτικῆς), καὶ

γ) Διότι δέν παίρνω θέσιν ἐναντίον τοῦ κ. Η. ὁ ὁποῖος, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ κ. Β., δέν παραδέχεται τὴν θεοπνευστίαν τῆς Ἀποκαλύψεως, ὡς ἐάν ἐγὼ εἶχα ποτέ ἀκούσει ἢ διαβάσει τὰς ἀπόψεις τοῦ κ. Η. ἢ εἶχα ποτέ ἀνοίξει σχετικὴν μετ’ αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν, ἢ ὡς ἐάν με εἶχε καταστήσει τις κριτὴν τῶν δογματικῶν του διαφορῶν μετὰ τὸν κ. Η.! Καὶ πάνω ἀπ’ ὅλα, λέξ καὶ τὸ θέμα ΜΟΥ δέν ἦταν ἡ Εἰκονολατρεία ἀλλὰ ἦταν ἡ θεοπνευστία τῆς Ἀποκαλύψεως!

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἔγραψε ἐναντίον μου εἰς τὸ φύλλον ὑπ’ ἀριθ., κρίνω χρήσιμον, **δυστυχῶς**, νὰ ἐπαναλάβω τὰ ἐξῆς: **Μέ κατηγορεῖ** ὅτι μετὰ **“μεγάλῃ πονηρίᾳ”** ἰσχυρίζομαι ὅτι δέν πρέπει ἄνθρωποι νὰ ἀποκαλοῦνται **“Παναγιώτατοι”** καὶ **“Μακαριώτατοι”** ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τούναντίον ὁ κ. Β. ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ τίτλοι αὐτοὶ χρησιμοποιοῦνται **“σε σχέση με τοὺς Ἄνθρώπους καὶ ΟΧΙ με τὸν Θεόν”!!!** Τί θέλει δηλαδὴ νὰ ὑποστηρίξῃ; Ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς κατηγορίαι ἀνθρώπων, οἱ ἀπλοὶ κοινοὶ ἁμαρτωλοὶ, οἱ ἅγιοι καὶ οἱ **“Παναγιώτατοι”** καὶ ὅτι δικαιολογημένα χρησιμοποιοῦνται οἱ τίτλοι αὐτοὶ; Δικαιοῦνται τὸν τίτλον **“Παναγιώτατοι”** καὶ **“Μακαριώτατοι”** ἁμαρτωλοὶ ἄνθρωποι (διότι οὐδεὶς ἀναμάρτητος), οἱ ὅποιοι, ὡς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει, καταπίνουν τὴν ἀνομίαν ὡς ὕδωρ; (Ἰώβ 15:16). Πᾶς γνήσιος χριστιανὸς ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς **“ἅγιος”**, δηλαδὴ ξεχωρισμένος ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ διὰ τὸν Θεόν! **Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς** συναντᾶται ὁ τίτλος **“παναγιώτατος”**; Εἰς ποῖον μέρος τῆς Ἁγίας Γραφῆς ὑπάρχει ὁ ὄρος **“μακαριώτατος”**; Μήπως ἀπὸ τότε πού κάποιος ἐπέλεξε νὰ γίνῃ ἱερεὺς, πού φόρεσε τὸ ράσον, τὰς μίτρας κλπ., ἔπαυσε διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ἓνας ἀτελής καὶ ἁμαρτωλὸς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ; Μήπως ἀπὸ τὴν στιγμὴν πού κάποιος ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ δίδεται τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιῆ τίτλους ἐξω-Γραφικὸν καὶ δὴ εἰς τὸν ὑπερθετικὸν βαθμὸν; Μήπως ἡ ἀγιότης του ἔχει φθάσει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, ποτέ δέν ἁμαρτάνει καὶ ποτέ δέν ἔχει ἀνάγκην τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του, ὥστε νὰ δύναται νὰ οἰκειοποιεῖται τὸν ἐξω-Γραφικὸν τίτλον **“ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ”**; Τότε διατί λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: **“Οὕτω καὶ σεῖς, ὅταν κάμητε πάντα τὰ διαταχθέντα εἰς ἐσᾶς, λέγετε ὅτι δοῦλοι**

ἀχρεῖοι εἴμεθα, ἐπειδὴ ἐκάμαμεν ὃ, τι ἐχρεωστοῦμεν νὰ κάμωμεν.”; (Λουκ.17:10). Ποῖος θνητός ἔχει κάμει πάντα τὰ διατεταγμένα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ; Οἱ τίτλοι, λοιπόν, τῶν ἀνθρώπων θὰ εἶναι ἀνώτεροι ἐκείνων τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ὀνομάζεται Ὁ Ἅγιος καὶ Μακάριος;

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὸν ὄρον **“κράτιστος”** πού χρησιμοποιεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του: **“ἐφάνη καὶ εἰς ἐμὲ εὐλογον, ὅστις διηρεύνησα πάντα ἐξ ἀρχῆς ἀκριβῶς, νὰ σοὶ γράψω κατὰ σειράν περὶ τούτων, κράτιστε Θεόφιλε, διὰ νὰ γνωρίσης τὴν βεβαιότητα τῶν πραγμάτων, περὶ τῶν ὁποίων κατηχήθης”** (1:3-4), ὁ ὄρος αὐτός, κατὰ τὸ πρωτόκολον τῆς ἐποχῆς, ἀποτελεῖ **προσφώνησιν πρὸς πολιτικόν** ἡγέτην τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ νὰ βεβαιώσῃ καὶ στηρίξῃ εἰς τὴν πίστιν ὡς πρὸς τὰ πραγματὰ εἰς τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν κατηχήσει.

Πολλές φορές διερωτῶμαι ἐὰν γνωρίζῃ ὁ κ. Β. τὴν σημασίαν καὶ τὸ νόημα ὠρισμένων λέξεων πού χρησιμοποιεῖ. Ἐρωτῶ: Εἶναι πονηρός καὶ ὑποκριτὴς ἐκεῖνος πού δέν πιστεῦει ὅ,τι πιστεῦει ὁ κ. Β. ἢ ἐπειδὴ ἐκ πεποθησῆως προσπαθεῖ νὰ προβάλῃ τὰς θέσεις τοῦ χρησιμοποιῶν τὰ ἐπιχειρήματά του; Μὰ στερεῖται τῆς στοιχειώδους λογικῆς ὁ κ. Β.; Ἐκτός ἐὰν δέν ἀντέχῃ τὴν ἡττα τοῦ καὶ ξεσπᾷ εἰς λασπολογίαν ἢ εἶναι τόσον φιλό-νικος πού θέλει νὰ ἔχῃ πάντοτε τὸν τελευταῖον λόγον! Μόνον ὁ Θεός, ὁ μόνος καρδιονώστης, γνωρίζει τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς παραλόγου καὶ ὑβριστικῆς συμπεριφορᾶς του... Ὅποια, ὅμως, καὶ ἂν εἶναι ἡ αἰτία εὐχομαι ὁ Θεός νὰ τὸν συγχωρήσῃ καὶ νὰ τὸν φωτίσῃ!

Πάντως, ὑπάρχουν, ἐπίσης, μερικά πράγματα πού δέν μπορῶ νὰ ἐννοήσω:

1. Πῶς συμβιβάζεται νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κ. Η. καὶ συγχρόνως νὰ τὸν ὑβρίξῃ καὶ νὰ τὸν δυσφημῇ δημοσίως κατὰ χεῖριστον τρόπον; Τί ὑπο-κρύπτεται ἐν προκειμένῳ; Ἐὰν πάντως πλανᾶται ὁ κ. Η., ἐρωτῶ, ἔτσι κερδίζονται αἱ ψυχαὶ εἰς τὸν Χριστόν; Δέν ἐδιάβασε ὁ κ. Β. ποτέ εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν **“Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα τέλειοι, τοῦτο ἄς φρονῶμεν· καὶ ἐὰν φρονῆτέ τι ἄλλως πως, καὶ τοῦτο θέλει ἀποκαλύψει εἰς ἐσᾶς ὁ Θεός. Πλὴν εἰς ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν, ἄς περιπατῶμεν κατὰ τὸν αὐτὸν κανόνα, ἄς φρονῶμεν τὸ αὐτό”** (Φιλιπ.3:15-16), δηλαδή ὅτι ἡ διαφωνία ἐπιτρέπεται ἀλλὰ ὁ καυγᾶς καὶ αἱ ὑβρεῖς ἀπαγορεύονται, ὡς ἐπίσης: **“Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα κατὰ τὴν πίστιν προσδέχεσθε, οὐχὶ εἰς φιλονεικίας διαλογισμῶν”** (Ρωμ.14:1); Μὲ ὑβρεῖς καὶ δυσφημίσεις κερδίζονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸν Χριστόν ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, ἐὰν βεβαίως μεταξὺ αὐτῶν ἀνήκει καὶ ὁ κ. Η., ὥστε νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ τὴν στοργικὴν ἐν Χριστῷ φροντίδα τοῦ κ. Β. διὰ τὴν σωτηρίαν του! Φαίνεται ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον πού διαβάσει ὁ κ. Β. εἶναι κακέκτυπον καὶ ἐκ λάθους ἢ παραδρομῆς λείπει κάποιον ἐδάφιον πού λέγει: **“...εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταράσθε...”** (Ρωμ.12:14). Διὰ τοῦτο δέν ἔχει ἀκόμη μάθει νὰ συζητᾷ ἀλλὰ νὰ κατηγορῇ καὶ νὰ λασπολογῇ...

Δέν βαρέθηκε νὰ κατηγορῇ, νὰ ὑβρίξῃ καὶ νὰ διασύρῃ δημοσίως τοὺς “συνομιλητάς” του; Τὰ “καλογολικά” ἐπίθετα καὶ αἱ προκλήσεις τοῦ κλπ. συνεχίζουν νὰ φέρνουν εἰς τὴν μνήμην μου τὸ σῆριαλ τῶν “καλογολικῶν” ἐπιθέτων καὶ ἄλλα τινὰ μὲ τὰ ὁποῖα μὲ στολίζει καθ’ ὅλην τὴν ἀπὸ ἔτους περίπου διὰ τῆς ἐφημερίδος συζητήσιν μας. Ὁ Κύριος εὐχομαι νὰ τὸν συγχωρήσῃ!

Ἔτσι συμπεριφέρονται οἱ λογικοὶ ἄνθρωποι καὶ δὴ οἱ πραγματικοὶ χριστιανοί; Ἐκεῖ, ὅμως, ὅπου ἐπικρατεῖ ὁ τυφλὸς φανατισμὸς ---ὅπως ἔχω προαναφέρει εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν--- ἐκεῖ ἡ λογικὴ καὶ ὁ σεβασμὸς χάνονται! Ἐκτός, ἐὰν ὁ κ. Β. πιστεύῃ ὅτι ἡ μετὰ φανατισμοῦ ὑπεράσπισις τῆς **θεοπνευστίας καὶ τοῦ “ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΥ” τῶν Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων** τοῦ παρέχει **“συγχωροχάρτι”** διὰ τὴν ἀσεβή, ὑβριστικὴν,

προκλητική, έπικριτική και δὴ διὰ τὴν φιλόνοικον συμπεριφορὰν του. Καὶ ὅτι, ἐπὶ πλέον, εἶναι ὁ μόνος πού πληροὶ τὰς προϋποθέσεις ἑνὸς γνησίου χριστιανοῦ, πάντες δὲ οἱ μετ' αὐτοῦ διαφωνοῦντες εἶναι ὑποκριταί, πονηροί, αἰρετικοὶ κλπ.!!

2. Ἐὰς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ τοῦ ἐπαναλάβω διὰ τελευταίαν, δι' ἀπολύτως τελευταίαν φορὰν, ἐκεῖνο πού τοῦ ἔχω ἐπανειλημμένως γράψει: Τό θέμα μου ἀπ' ἀρχῆς ἦταν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνει, ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ, ἢ **“εἰκονολατρεία”**, δηλ. ἡ προσκύνησις καὶ οἱ ἀσπασμοὶ τῶν... “θαυματουργῶν” ποικιλονύμων εἰκόνων, ἢ προσκύνησις τῶν λειψάνων (κάρες κλπ.) καὶ ἢ ἐπίκλησις τῆς μεσιτείας καὶ τῶν πρεσβειῶν τῶν **τεθνεῶτων ἁγίων**, ὡς ἐάν ἦσαν πανταχοῦ παρόντες καὶ δυνάμενοι νὰ ἀνταποκρίνονται εἰς τὰ αἰτήματα τῶν εἰς τὰ διάφορα γεωγραφικά πλάτη καὶ μήκη ἐν ζωῇ ἀνθρώπων, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος μεσίτης μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων παρά μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός! **Δὲν ἔχω πρόθεσιν νὰ μεταβάλω θέμα.** Πρόθεσίς μου εἶναι νὰ καταδείξω τὴν **ΟΛΕΘΡΙΑΝ ΠΛΑΝΗΝ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑΣ!** Τέλος, ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἔχω καμίαν πρόθεσιν νὰ ἀλλάξω θέμα, ἢ μᾶλλον θέματα **κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὰς ὑποδείξεις τοῦ κ. Β.**, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσω τὴν “μεγάλην περιέργειάν” του... Ἐὰς μάθη, λοιπόν, ὁ κ. Β. ὅτι ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι διὰ τὰ “ΠΕΡΙ τὴν Ἁγίαν Γραφήν” ἀλλὰ “διὰ τὴν Ἁγίαν Γραφήν” καὶ διὰ τὸ σωτηριακόν της μήνυμα! Ὅταν παραστοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ τὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἢ ἐάν ὀρθῶς ἢ μὴ περιελήφθη τὸ βιβλίον πχ. τῶν Μακκαβαίων εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, διὰ τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ ἱερωσύνην ἀλλὰ διὰ τὴν **ΟΥΣΙΑΝ τοῦ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ** καὶ πρῶτα ἀπὸ ὅλα **ἐάν ἐπιστεύσαμε ὅτι ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας μας κσὶ ἀνέστη διὰ τὴν δικαιοσίν μας (Ρωμ.4:25)!** Ἐάν πραγματικῶς μετανοήσαμε διὰ τὰς ἁμαρτωλὰς μας πράξεις καὶ ἐπεκαλέσθημεν αὐτόν διὰ τὴν σωτηρίαν μας (Ρωμ.10:13)! Ἐάν τὸν ἀγαπήσαμε ἐξ ὅλης καρδίας, ψυχῆς, δυνάμεως καὶ διανοίας (Μάρκ.12:33), **ἐάν ἐσεβάσθημεν καὶ ἀγαπήσαμε τὸν πλησίον μας καὶ ἐάν ἐνεπιστεῦθημεν τὴν ζωὴν μας εἰς Αὐτόν!**

Κλείνοντας, θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ καὶ εἰς τὸ σημεῖον πού μοῦ ζητᾶ νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην διότι ἔκαμα “λογοπαίγνιον” μέ τὸ ὄνομά του ὅτι δηλαδή “σαλτάρει” ἀπὸ τὸ ἓνα θέμα εἰς ἄλλο! Καὶ ἐξηγοῦμαι:

Α) Τό θέμα μου διὰ τὸ ὁποῖον ἔγραψα τὸ πρῶτο-πρῶτο ἄρθρον μου ἦταν ἢ **Εἰκονολατρεία**, καὶ τοῦτο λόγω τῆς φρίκης πού μέ εἶχε καταλάβει ὅταν ἔβλεπα ἐπὶ ἐβδομάδας οὐράς πιστῶν νὰ περιμένουν νυχθημερόν νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ ἀσπασθοῦν τὴν... θαυματουργὸν εἰκόνα **“Ἄξιον Ἔστιν”**. Καὶ ἐνῶ ἔπασχα διὰ τὸ θέμα αὐτό ὁ κ. Β. προσπαθοῦσε μετ' ἐπιμονῆς, ἂν μὴ πεισμώνως, νὰ μέ μεταφέρῃ εἰς ἄλλα θέματα καὶ δὴ δογματικο-θεολογικά ὅπως πχ. τὸ φιλιόκβε, τὸ τῆς τριαδικότητος, τὸ θέμα τῶν βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ποίας Οἰκουμενικᾶς Συνόδου παραδέχομαι καὶ διατί, τὸ τοῦ Ἄδου (Σεόλ, Κεμπέρ), τὸ τῆς ἱερωσύνης, τὸ θέμα τῶν “φοβερῶν” τάχα λαθῶν τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ν. Βάμβα καὶ πού μάλιστα μέ προκαλοῦσε νὰ τοῦ σχολιάσω σειρὰν ἑδαφίων, νὰ τὸν πληροφορήσω τί πίστευε ὁ Βάμβα, ὡς καὶ περὶ τῶν δέκα (10) βιβλίων πού δῆθεν “ξέχασε” νὰ μεταφράσῃ καὶ πού γι' αὐτό οἱ “προτεστάντες” προτιμοῦν τὴν μετάφρασίν του, καὶ τὸν ὁποῖον οὔτε λίγο οὔτε πολὺ τὸν ἐζωγράφιζε “αἰρετικόν” κλπ., κλπ., κλπ.). Καὶ διατί ὅλα αὐτά; Προκειμένου νὰ κάμῃ, ὅπως ἔγραψε προκλητικὰ καὶ ἀλαζονικὰ ἐν συνεννοήσει μέ τὴν ἀδελφὴν του: **“τὴν κ. Μπαλτατζὴ νὰ νοιώσῃ περισσότερο ἄβολα με τὶς ἐρωτήσεις που σκοπεύουμε νὰ τὴς θέσουμε”**. Προκειμένου, ἐπίσης, ὅπως εἶναι ὀλοφάνερον, νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ θέμα τῆς εἰκονολατρίας πού τὸ **“αἰσθανόταν ἄβολα”** καὶ νὰ εἰσάξῃ τὴν κυρία Μπαλτατζὴ εἰς ἑδαφος

έντός του οποίου, όπως δυστυχώς **έφαντάζετο**, θά ήσθάνετο **“βολικά”**! Μήπως ό κ. Β. θά έπρεπε καί γι’ αυτόν τόν λόγον νά μου ζητήση συγγνώμη;

Β) Θέλω, έπίσης, νά τόν πληροφορήσω καί τά έξής:

Πρώτον, τό ίταλικόν ρήμα “saltare” έχει έλληνοποιηθεί καί χρησιμοποιείται εύρύτατα μέ τήν έννοιαν πηδῶ ή μεταπηδῶ καί χωρίς νά έχη πάντοτε κακήν έννοιαν.

Δεύτερον, τό λογοπαίγνιον, γενικῶς, δέν άποτελεῖ ὕβριν! Έν προκειμένῳ, τό λογοπαίγνιον άπέβλεπε άφ’ ενός μέν εἰς τό νά χρωματίση τόν χαρακτηήρα τής προσπαθείας του νά θέλη νά μέ κάνη νά μεταπηδήσω άπό θέμα εἰς θέμα καί δή δογματικού ή θεολογικού περιεχομένου άφ’ έτέρου δέ νά τονίση τήν διαμαρτυρίαν μου κατά τής επαναλαμβανομένης μετ’ έπιμονής πράξεώς του.

Τρίτον, έστω καί εάν έχρησιμοποιούσα άντί του “σαλτάρω” τό ρήμα πηδῶ ή μεταπηδῶ ή ούσία θά ήταν ὅπως καί εἶναι ή ίδια ὡς πρός τήν προσπάθειάν του νά μέ παρασύρη εἰς άλλα θέματα!

ΠΟΣΑΚΙΣ δέν του έδήλωσα ὅτι τό ΕΠΙΜΑΧΟΝ ΘΕΜΑ εἶναι ή ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ, καί ὅτι δέν πρέπει νά έκτραπούμε εἰς άλλα; Πλειστάκις του έδήλωσα ὅτι επί του θέματος αὐτου ξεκίνησα τά άρθρα μου καί εἰς τό θέμα αὐτό θά μείνω καί ὅτι δέν εἶχα οὔτε έχω τήν πρόθεσιν νά αλλάξω θέμα **κατά τήν άρέσκειάν του** καί τοῦτο διότι τό θεωρῶ πολύ σοβαρότερον άπό τό ποίας Οἰκουμενικάς Συνόδους παραδέχομαι κλπ! **‘Η ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ ήταν τό ένα καί μοναδικόν επίμαχον θέμα διά τό ὅποιον ήρχισα τήν άρθρογραφία μου!** Ένας χρόνος καί πλέον πέρασε καί δέν έπαυσε ό κ. Β. εἰς ὅλα σχεδόν τά άρθρα του νά θέλη νά μέ μεταφέρη εἰς θέματα πού **νόμιζε** ὅτι θά τόν “βόλευαν”. Πότε, μά πότε έσεβάσθη τήν θέλησιν καί άρνησίν μου νά μή συζητήσω άλλο θέμα παρά μόνον άφοῦ τοῦτο εξαντληθῆ καί έφ’ ὅσον θά τό ήθελα! Καί κάτι άλλο: Έρωτῶ: Έκεῖνος πρώτος έδημοσίευσε έπιστολήν επί τής εἰκονολατρείας καί εἰς τήν προσεπάθησα νά τόν άντικρούσω ή εἰς τήν πρώτη έγγραφα επί τής εἰκονολατρείας καί εκείνος ήθέλησε νά αναμιχθῆ καί νά μέ άντικρούση; Καμία, τέλος πάντων, ευαίσθησία καί λεπτότητα; Διατί δέ άπόρησε διά τήν δικαίαν καί δικαιολογημένην άπορίαν του πνεύματός μου τό ὅποιον συνέδεσε άυθορμήτως τήν τακτικήν του μέ τό έπώνυμόν του, καί έτόλμησε νά μου ζητήση νά του ζητήσω συγγνώμη; Μήπως θά έπρεπε ό κ. Β. άφ’ ενός μέν νά μέ ευχαριστήση πού υπέμεινα τόσον καιρόν τήν τακτικήν του, ή ὅποια δέν άποσκοπούσε παρά νά μέ κάνη νά αισθανθῶ **“άβολα”**, καί άφ’ έτέρου εκείνος νά μου ζητήση συγγνώμη;

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Κ. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Σοφιστική καὶ παραβιβλική ἐπιχειρηματολογία ὀλόκληρη ἡ ἐπιστολή τοῦ κ. Κ.! Δέν ἀντιλαμβάνεται τί γράφει, ἀκολουθῶν ἄθελά του σοφιστικὴν ἐπιχειρηματολογίαν τῆς ἀβύσσου πρὸς καταστροφήν τῶν ἀναγνωστῶν διότι διαστρέφει τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, προκειμένου νά δικαιολογήσῃ τὴν ἀπαράδεκτον κατάστασιν πού ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας μέ προσκυνήσεις, ἀσπασμούς καὶ λατρείαν εἰκόνων καὶ λειψάνων. Πάντως, ἐγὼ διερωτήθην ἐντόνως ἐάν ἔπρεπε νά δώσω ἀπάντησιν εἰς μίαν τοιαύτην ἐπιστολήν. Διά μὴ θεωρηθῆ ὅμως ὅτι τὸν περιφρονῶ ἢ ἀποφεύγω ὡς μὴ δυναμένη νά τοῦ ἀπαντήσω, θά ἤθελα νά παρατηρήσω τὰ ἐξῆς:

1. Μέ κατηγορεῖ ὅτι προσπαθῶ νά στηρίξω “γραφικῶς” τὰς ἀπόψεις μου περὶ μὴ προσκυνήσεως τῶν εἰκόνων, μόνον πού οἱ ἀπόψεις μου, ὡς λέγει, εἶναι “ἀντίθετες πρὸς τὴν παράδοση καὶ τὸ νόμο τοῦ Εὐαγγελίου”. Περίεργα πράγματα! Διά τῆς Ἁγίας Γραφῆς προσπαθῶ νά καταργήσω... τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ δὴ τὸν νόμον τοῦ Εὐαγγελίου; Διά ποῖον “νόμον” ἢ “λόγον” τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁμιλεῖ; Ἔς μᾶς εἰπῆ εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης βρῆκε αὐτὸν τὸν “νόμον” τοῦ Εὐαγγελίου;

2. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἐκφράζει τὴν ἀντίθεσίν του “γιά στήριξη καὶ ωφέλεια τῶν πιστῶν”! Μέ ποῖον λόγον ἢ νόμον τοῦ Εὐαγγελίου προσπαθεῖ νά τοὺς στηρίξῃ; Ἐν τῇ πραγματικότητι, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νά τοὺς στηρίξῃ, τοὺς πλανᾷ μέ τὴν δῆθεν “εἰκονογραφίαν τοῦ θεοῦ λόγου” τὴν ὁποῖαν ὁ λαὸς καλεῖται νά προσκυνᾷ, διότι ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά του **δέν ἔχουν Βιβλικὸν ἀντίκρουσμα** ἀλλὰ εἶναι ἄτοποι ἀνθρώπινοι συλλογισμοὶ καὶ ἀποκυήματα φαντασίας! Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ ἀλλὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀποτελεῖ βλασφημία “το να μη προσκυνεῖ κανεὶς τὸ ἱερό Εὐαγγέλιο, τὸν Τίμιο Σταυρό, τίς Ἁγίες εἰκόνες, αρνεῖται τὸ ἴδιο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τὴν ιδιότητα του ν’αγαῖζει τὴν ὕλη”. Εἰς ποῖον μέρος τῶν Εὐαγγελίων ἢ γενικά τῆς Καινῆς Διαθήκης συνήντησε τοιοῦτον “λόγον” ἢ “νόμον”; Οὐδαμοῦ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νά ἀσπάζεται καὶ νά προσκυνᾷ τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ νά τὸ μελετᾷ μέ φόβο Θεοῦ, μέ ἀγάπη καὶ εὐσεβεία καὶ νά τὸ ἐφαρμόζῃ μέ πιστότητα εἰς τὴν ζωὴν του!

3. Ἰσχυρίζεται ὅτι “...γινόμεστε δοχεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος με τὸ βάπτισμα καὶ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ με τὴ θεία Μετάληψη τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματός Του”! Τί θέλει νά εἰπῆ; Ὅτι δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐπειδὴ ---**κατὰ τὰ πατροπαράδοτα**--- τὸν βάπτισαν ὅταν ἀκόμη ἦταν νήπιον, ὅταν ἦταν βρέφος, πού δέν καταλάβαινε τί τοῦ ἔκαναν οἱ γονεῖς του καὶ ἡ Ἐκκλησία, γίνεται δέ μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐπειδὴ ---**κατὰ τὰ πατροπαράδοτα**--- ἔλαβε ἢ καὶ λαμβάνει τὴν θεῖαν Μετάληψιν, χωρὶς νά ἔχη πραγματικῶς ποτέ μετανοήσῃ διὰ τὰς ἀμαρτίας του, χωρὶς νά ἔχη πραγματικῶς πιστεύσῃ καὶ χωρὶς νά ζῆ εὐσεβῶς καὶ ἀγίως; Καὶ πῶς ἐάν κάποιος πού ἐβαπτίσθη ὡς νήπιον καὶ ἐν συνεχείᾳ μετέλαβεν τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ πού συνεπῶς ἔγινε “δοχεῖον” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μετετράπη εἰς κατοικητήριον ἀμαρτίας καὶ πονηρῶν πνευμάτων; Ἐρωτῶ: Ὁ ψεύστης, ὁ κλέπτης, ὁ ἐγκληματίας, ὁ φιλάργυρος, ὁ βιαστής, ὁ μοιχός, ὁ πόρνος, ὁ ἄρπαξ, ὁ βλάσφημος, ὁ ὀργίλος, ὁ ὑβριστής, ὁ πλήκτης κλπ., κλπ., ὅταν πληροῖ τὰς ὡς ἄνω προβαλλομένας ὑπὸ τοῦ κ. Κ. προϋποθέσεις (βάπτισμα καὶ μετάληψις), αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς πού εὐαρεστεῖ τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστεῖται ὁ

Θεός νά στείλη τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, προκειμένου νά γίνη “δοχείον”, δηλ. κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;;;

4. Φρίκη μέ κατέλαβε ὅταν διάβασα τόν ισχυρισμόν τοῦ κ. Κ. ὅτι “*Αὐτά τα λείψανα ἔχουμε χρέος νά φυλάμε καί νά τιμούμε ὡς ναούς τοῦ Κυρίου, διότι ἔι τις τον ναόν του Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τούτον ο Θεός...*” (Α΄Κορ.3:17)! Μά ἀπό τοιαύτην ἄγνοιαν καί παρερμηνείαν καί ἀλλοίωσιν τοῦ νοήματος τῆς Ἁγίας Γραφῆς πάσχει ὁ κ. Κ.; Πρός νεκρούς ἔγραφε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅταν ἀπηυθύνετο πρὸς τοὺς Κορινθίους καί διὰ τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν ἁγίων ὠμίλει; Δέν ἀπευθύνετο εἰς τοὺς ζῶντας πιστοὺς τοὺς ὁποίους καλοῦσε νά φροντίζουν τό σῶμα των, τό ὁποῖον εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ καί νά μή τό φθείρουν δι’ ἁμαρτωλῶν πράξεων ἢ συνηθειῶν, ὅπως συμβαίνει καί εἰς τήν ἐποχὴν μας πχ. μέ τὰ ναρκωτικά; Εἰς λείψανα νεκρῶν κατοικεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἢ εἰς τὰς “καρδίας” τῶν ἐν ζωῇ ἀνθρώπων; Δέν ἐνθυμεῖται τί συνέβη κατά τήν Πεντηκοστήν ἢ ὅταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπεσκέφθη μέ τήν παρουσίαν τοῦ τόν Κορνήλιον (Πράξ.κεφ.10). Πρὸς καλυτέραν κατανόησιν τοῦ σημείου τούτου ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν παραθέτω τὰ σχετικά ἐδάφια: “**Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἰσθε ναὸς Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ ἐν ὑμῖν; Ἐὰν τις φθείρῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, τούτον θέλει φθείρει ὁ Θεός· διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, ὅστις εἰσθε σεῖς.**” (Α΄ Κορ.3:16-17).

5. Τέλος, ισχυρίζεται ὅτι “*...γίνονται ἀπειρα θαύματα στους πιστούς, ὅταν αὐτοὶ τις προσκυνοῦν καί προσεύχονται σ’αυτές; Ἄν δὲν τὰ κάμνει τα θαύματα ο Θεός, τότε ποιὸς τὰ κάνει;*” Ὡστε, λοιπόν, ὁ Θεός κάμνει ἄπειρα θαύματα ἐπειδὴ προσκυνοῦν καί προσεύχονται εἰς εἰκόνας ἢ μέσω εἰκόνων; Εἰς ποῖον “Εὐαγγέλιον” καί εἰς ποῖον “νόμον” τοῦ Θεοῦ ἀνεκάλυψε τοιαῦτα “ἐπιχειρήματα”; Εἰς ποῖον Εὐαγγέλιον ἢ ἐπιστολὴν τῶν Ἀποστόλων βλέπομε οἱ Ἀπόστολοι νά κάνουν θαύματα προσευχόμενοι εἰς εἰκόνας ἢ νά μᾶς προτρέπουν νά προσευχόμεθα εἰς εἰκόνας ἢ μέσω εἰκόνων, προκειμένου νά ἰδοῦμε θαύματα;

Ἄς μάθη, λοιπόν ὁ κ. Κ. τὰ ἐξῆς:

α) Τὰ ἐπιχειρήματά μου εἶναι **ἄκραιφνῶς Βιβλικὰ** καί δέν ἔχουν σχέσιν οὔτε μέ φανταστικὰς οὔτε μέ σοφιστικὰς ἐρμηνείας. Δέν ἀντιφάσκουν οὔτε μέ τό γράμμα οὔτε μέ τό πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς! Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει αὐτό πού ἐννοεῖ καί ἐννοεῖ αὐτό πού λέγει. Τό πλεῖστον εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ!

β) Οἱ ισχυρισμοὶ τοῦ κ. Κ. ὅχι μόνον δέν οἰκοδομοῦν τοὺς πιστοὺς ἀλλὰ τοὺς πλανοῦν καί τοὺς διαστρέφουν! Αὐτά πού ισχυρίζεται δέν εἶναι τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ κάποιο “ἄλλο εὐαγγέλιον”, ἔστω καί ἂν δέν ἀναφέρεται εἰς τήν περιτομήν. Ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νά τοῦ ὑπομνήσω ἓνα πολὺ-πολύ σοβαρόν καί ἀσύστηρόν λόγον τοῦ ἀποστόλου Παύλου: “**... μεταφέρεσθε ἀπὸ ἐκεῖνου, ὅστις σᾶς ἐκάλεσε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἄλλο εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο, ἀλλ’ ὑπάρχουσί τινες, οἱ ὁποῖοι σᾶς ταράττουσι καὶ θέλουσι νὰ μετατρέψωσι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττῃ ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκηρύξαμεν, ἅς ἦναι ἀνάθεμα.**” (Γαλ.1:6-8). Τούναντίον, ἰδοὺ τί λέγει τό εὐαγγέλιον τοῦ κ. Κ.: “*Ὅτι ἀποτελεῖ βλασφημία “το νὰ μὴ προσκυνεῖ κανεὶς τό ἱερό Εὐαγγέλιον, τὸν Τίμιο Σταυρό, τὶς Ἁγίες εἰκόνες, ἀρνεῖται τὸ ἴδιο τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καί τὴν ιδιότητα τοῦ ν’αγαπᾷ τὴν ὕλη*”. Ἔτσι μᾶς λέγει! Τό μόνον πού ἐπιτυγχάνει ὁ κ. Κ. εἶναι νά ἐκτρέπῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ καί νά τὸν στρέφῃ εἰς προσκυνήματα τοῦ βιβλίου/τόμου τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, τοῦ σταυροῦ καί τῶν εἰκόνων! Εἰς ποῖον μέρος τῶν Εὐαγγελίων ἢ γενικὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης συνήντησε τοιοῦτον “λόγον” ἢ “νόμον”; Εἰς ποῖον μέρος τῶν Εὐαγγελίων ἢ γενικὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐρωτῶ

καί πάλιν, συνήντησε τοιοῦτον “λόγον” ἢ “νόμον” ἢ προτροπὴν ὑπὸ τῶν ἁγίων ἀποστόλων; Ἡ Ἁγία Γραφή ἀποτελεῖ τὴν **NOMOTHEΣIAN** τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ! Αὐτὴν καλοῦμεθα νὰ μελετοῦμε μέ φόβον Θεοῦ καὶ νὰ θέτωμε εἰς ἐφαρμογὴν μέ πιστότητα. Δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός ἀπὸ τὰς “προσθετικὰς” ἐρμηνείας τοῦ κ. Κ.! Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὡς προανέφερα εἶναι ἀπλὸς καὶ τέλειος: Λέγει αὐτὰ πού ἐννοεῖ καὶ ἐννοεῖ αὐτὰ πού λέγει! **“Μὴ ἔχῃς ἄλλους θεούς, πλὴν ἐμοῦ. Μὴ κάμῃς εἰς σεαυτὸν εἶδωλον, μηδὲ ΟΜΟΙΩΜΑ τινός, ὅσα εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τῇ γῆ κάτω, ἢ ὅσα εἶναι ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς ΜΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗΣ αὐτὰ ΜΗΔΕ ΛΑΤΡΕΥΣΗΣ αὐτά· διότι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς σου εἶμαι Θεὸς ζηλότυπος, ...”** (Δευτερονόμιον ε:7-9). Ἐὰν ὑπάρχει κάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκη ὁ λαὸς μας δέν εἶναι οἱ ἀσπασμοὶ καὶ οἱ προσκυνήσεις τῶν εἰκόνων καὶ τῶν λειψάνων κλπ. ἀλλὰ ἡ γνῶσις καὶ ἐπίγνωσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς ἡ πλειονότης τῶν συμπατριωτῶν μας ἀγνοεῖ!

γ) “Δοχεῖα” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνονται μόνον ἐκεῖνοι πού διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ: **“Ἐπειδὴ ὅσοι διοικοῦνται ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ”** μᾶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ.8:14). Δοχεῖα καὶ κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γίνονται μόνον ἐκεῖνοι πού πειθαρχοῦν εἰς τὸν Θεόν μᾶς λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς: **“Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα μάρτυρες αὐτοῦ περὶ τῶν λόγων τούτων, καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἁγιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ΠΕΙΘΑΡΧΟΥΝΤΑΣ εἰς αὐτόν.”** (Πράξ.5:32).

Ἐρωτῶ: Μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐκεῖνος πού ἀπειθεῖ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ἔστω καὶ ἂν εἶναι χριστιανὸς ὀρθόδοξος εἰς τὴν ταυτότητά του, εἶναι νηπιοβαπτισμένος καὶ μεταλαμβάνει τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν (Χριστοῦγεννα καὶ Πάσχα) κατὰ τὰ **πατρο-παράδοτα**; ΟΧΙ! Χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μετενόησε καὶ μετανοεῖ, πού ἐπίστευσε καὶ πιστεύει εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ, πού σέβεται, μελετᾷ καὶ τρέμει τὸν λόγον Του καὶ πού δέν εἶναι ἀκροατὴς μόνον τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ ἐκτελεστὴς τῶν ἐντολῶν Του: **“...εἰς τίνα λοιπὸν θέλω ἐπιβλέψει; εἰς τὸν πτωχὸν καὶ συντετριμμένον τὸ πνεῦμα καὶ τρέμοντα τὸν λόγον μου.”** (Ἰεσ.66:2). Εἶναι αὐτὸς πού ὑπακούει τιμίως καὶ εἰλικρινῶς εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι εἰς ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ! Μέ ἓνα λόγον, ἐκεῖνος πού ἔχει δώσει **εἰλικρινῶς** τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν καὶ τὸν ἀκολουθεῖ **πιστῶς**, ὁ δὲ Θεός, ἀνταποκρινόμενος εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς τῆς καρδίας του, τὸν ἀναγεννᾷ καὶ τὸν κάνει νέον κτίσμα διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου! (Β'Κορ.5:17).

Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἀπόστολος Πέτρος: **“Μετανοήσατε λοιπὸν καὶ ἐπιστρέψατε, διὰ νὰ ἐξάλειφθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι σας, διὰ νὰ ἔλθωσι καιροὶ ἀναψυχῆς ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἀποστείλῃ τὸν προκεκηρυγμένον εἰς ἐσᾶς Ἰησοῦν Χριστόν..... Πρὸς ἐσᾶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν Υἱὸν αὐτοῦ Ἰησοῦν ἀπέστειλεν αὐτὸν διὰ νὰ σᾶς εὐλογῇ ὅταν ἐπιστρέψατε ἕκαστος ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.”** (Πράξ.3:19-26).

Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ κ. Κ. δέν περιέχει τὰς λέξεις “μετάνοια”, “πίστις” καὶ “ὑπακοή”, καὶ συνεπῶς καὶ τὸ περιεχόμενον των! Αὐτάς, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ κ. Κ., τὰς ἔχει ἀντικαταστήσει μέ τὴν προσκύνῃσιν τῶν εἰκόνων, μέ ἀσπασμούς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τοῦ Σταυροῦ καὶ μέ φύλαξιν καὶ προσφορὰν τιμῆς εἰς τὰ λείψανα!!!

δ) Ἄς μάθῃ, τέλος, ὅτι ὁ Θεός δέν ζητᾷ προσκυνητὰς καθ' ὃν τρόπον μᾶς τοὺς περιγράφει ὁ κ. Κ. Ἰδοὺ τί εἶδους προσκυνητὰς ζητεῖ ὁ Θεός: **“Πλὴν ἔρχεται ὥρα, καὶ ἤδη εἶναι, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θέλουσι προσκυνῆσαι τὸν Πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· διότι ὁ**

**Πατήρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα, καὶ οἱ προσκυνοῦντες αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ πρέπει νὰ προσκυνῶσι.” (Ἰωάν.4:23-24).
ΝΑΙ! Ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ καὶ ὄχι μὲ προσκυνήσεις καὶ προσευχὰς εἰς εἰκόνας ἢ προσευχὰς εἰς τὸν Θεὸν μέσω εἰκόνων!!!**

Κλείνοντας, εὐχομαι ὅπως ὁ κ. Κ. ἀναθεωρήσῃ τὰς θέσεις του καὶ ξαναδιαβάσῃ τὴν Ἁγίαν Γραφήν προσεκτικὰ, κατόπιν προσευχῆς, διὰ νὰ τὸν φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸν λόγον Του!

Ξένια ΜΠΑΛΤΑΤΖΗ

ΕΙΚΟΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

('Απάντησις πρὸς τὸν κ. Β. εἰς ἐκφρασθεῖσας ἀντιρρήσεις του)

Ὁ κ. Β. ἔγραψε: “*Ἀπὸ τὴν πλευρά μου δὲν ἔχω πλέον νὰ προσθέσω τίποτα ἄλλο γιὰ τὸ θέμα τῶν εἰκόνων καὶ τῶν Ἀγίων.*” Διατί; Μήπως διότι ὅλα τὰ βέλη τῆς βελοθήκης του συνετρίβησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Ναί, εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀσπίδα προσωπικῶν ἐπιχειρημάτων τῆς κ. Μπαλτατζή; Ἡ κ. Μπαλτατζή, στηριζομένη καὶ ἐξαρτωμένη **ἀπολύτως** ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μένει καὶ θά μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχει μὲ τὸ μέρος της καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος τῆς ἐγγυᾶται ὅτι οὐδὲν ὄπλον κατασκευασθὲν ἐναντίον τῆς ἀληθείας θέλει εὐδοθῆ (Ἦσ.54:17).

Εἰς τὰ μέρη Α καὶ Β τῆς ἐν ἐπικεφαλίδι ἐπιστολῆς του κάνει μία σύνοψιν τῶν “δυνατῶν” του δῆθεν Βιβλικῶν ἐπιχειρημάτων, ἐπιθυμῶν νὰ κλείσῃ τὴν ἐν λόγῳ συζήτησιν. Ἐγὼ δὲν προτίθεμαι νὰ κάμω τοιαύτην σύνοψιν τῶν ἰδικῶν μου Βιβλικῶν ἐπιχειρημάτων. Δὲν χρειάζονται σύνοψιν! “*Ὅσοι τὰ ἐδιάβασαν τὰ ἐνθυμοῦνται διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει πιάσει τόπον μέσα εἰς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνθρωποι καλῆς θελήσεως καὶ καλῆς πίστεως: οὕτω θέλει εἶσθαι ὁ λόγος μου ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματός μου· δὲν θέλει ἐπιστρέψῃ εἰς ἐμὲ κενός, ἀλλὰ θέλει ἐκτελέσει τὸ θέλημά μου καὶ θέλει εὐδοθῆ εἰς ὃ, τι αὐτὸν ἀποστέλλω.*” (Ἦσ.55:11). Θὰ περιορισθῶ ἀπλῶς εἰς μερικὰς συμπληρωματικὰς σκέψεις σχετικὰς μὲ τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν του:

1. Ὁρθῶς λέγει ὁ κ. Β. ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀντιφάσκει! Πάντες οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ “**...εἶναι σαφεῖς εἰς τὸν νοοῦντα καὶ ὀρθοὶ εἰς τοὺς εὐρίσκοντας γνῶσιν.**” (Παρ.8:9). Δεινοὶ γνῶστες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦσαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τυφλοὶ ὁδηγοί, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Εἶχαν κολλήσει εἰς τὸ γράμμα τοῦ νόμου καὶ δὴ τῆς παραδόσεώς των, τὸ δὲ γράμμα εἶχε νεκρώσει τὴν σκέψιν των καὶ τυφλώσει τὴν πνευματικὴν των ὄρασιν. Ἐπὶ πλέον, ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἡ ὑπερηφάνεια δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ παραδεχθῶν, νὰ ταπεινωθῶν καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀλήθειαν! Εἶχαν φθάσει μάλιστα εἰς σημεῖον νὰ λέγουν τὸ καλὸν κακὸν καὶ τὸ κακὸν καλόν: “**Οὐαὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες λέγουσι τὸ κακὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν κακόν· οἵτινες θέτουσι τὸ σκότος διὰ φῶς καὶ τὸ φῶς διὰ σκότος· οἵτινες θέτουσι τὸ πικρὸν διὰ γλυκὴν καὶ τὸ γλυκὴν διὰ πικρὸν. Οὐαὶ εἰς τοὺς ὅσοι εἶναι σοφοὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν καὶ φρόνιμοι ἐνώπιον ἑαυτῶν.**” (Ἦσ.5:20-21). Τοὺς ἐνοχλοῦσε ὅτι ὁ Κύριος ἔκαμνε θαύματα ---ἐθεράπευε καὶ ἐξέβαλε δαιμόνια--- ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου! Τὸν κατηγοροῦσαν ἐπειδὴ ἐπαινοῦσε ἀκόμη καὶ ἐθνικοὺς πού μὲ τὴν πίστιν των τιμοῦσαν τὸν Θεὸν περισσότερο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

Σάν πόσοι τέτοιοι ὑπάρχουν καὶ σήμερα εἰς τοὺς κύκλους τῶν θρησκευομένων!

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Β., ἅς συνεχίσει τὴν ὁδὸν του: “*Ἄς προσκυνᾷ τὴν γῆν καὶ τινα ἄλλα κτίσματα, καθὼς γράφει, καὶ ἅς πιστεύει ὅτι: “Ἡ τιμὴ πρὸς τὴν γῆν μεταβαίνει στον ἀγιάζοντα αὐτὴν Θεό.*” Πολύ δὲ περισσότερο ὅταν πρόκειται διὰ εἰκόνας κατασκευασμένας ὑπὸ ἀνθρωπίνων χειρῶν μὲ ξύλα καὶ μέταλλα! Ἐγὼ ὁμῶς καὶ ὁ οἶκος μου δὲν προτιθέμεθα νὰ προσκυνῶμε κτίσματα παρά μόνον τὸν Θεὸν τὸν κτίσαντα πάντα τὰ κτίσματα! Δὲν θέλομε νὰ ἀνήκομε εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων “**Οἵτινες μετέλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν μᾶλλον παρὰ τὸν κτίσαντα, ὅστις εἶναι εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.**” (Ρωμ.1:25). Ἐπαρκεῖς ἢ μᾶλλον ἐπαρκέστατες ἀπαντήσεις ἔχουν ἤδη δοθεῖ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου μὲ τὰ προηγούμενα εἴκοσι δύο (22) ἄρθρα

μου. Παρέλκει ή επανάληψις των. Τόσον ό κ. Β. ώς και πας τις άλλος ένδιαφερόμενος δέν έχει παρά νά ξαναδιαβάση τάς σχετικάς άπαντήσεις μου.

Κλείνοντας τό σημείο αυτό θά ήθελα νά αναφερθώ εις μίαν φράσιν του κ. Β. πού προεκάλεσε τό πνεύμα μου και μέ έκαμε νά έκπλαγώ μέ την έρμηνευτικήν του! Γράφει έν σχέσει μέ τό θέμα τής προσκυνήσεως των 'Αγίων και συγκεκριμένως τής προσκυνήσεως του άγγελου υπό του 'Ιωάννου, ώς μάς τό περιγράφει τό βιβλίον τής 'Αποκαλύψεως, ότι ό 'Ιωάννης, ήθέλησε δύο φορές νά προσκυνήση τον άγγελον, ό δέ άγγελος τον έμπόδισε από... **“μετριοφροσύνη”**(!) και του ειπε: **“... Πρόσεχε μη κάμης τουτο· εγώ ειμαι σύνδουλός σου και των αδελφών σου, οϊτινες έχουν την μαρτυρίαν του 'Ιησού· τον Θεόν προσκύνησον...”** ('Αποκ.19:10 και 'Αποκ.κβ:8-9). “Ωστε από μετριοφροσύνη του ειπε **“πρόσεχε”**; 'Από μετριοφροσύνη του ειπε ειμαι **“σύνδουλός σου”**; 'Από μετριοφροσύνη ειπε **“τόν Θεόν προσκύνησον”**; 'Από μετριοφροσύνη ή από ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ και ΦΟΒΟΝ ΘΕΟΥ διά νά μή σφετερισθή τιμήν άνήκουσαν άποκλειστικώς εις τον Θεόν;

'Επίσης, ισχυρίζεται ό κ. Β. ότι **“οί Αίρετικοί”** προσπαθούν νά παρουσιάσουν τον 'Ιωάννην **“ξεροκέφαλον”** διότι τάχα δέν έπαιρνε από λόγια, δηλαδή από τά λόγια του άγγελου πού τον προσέταξε δις νά μή τον προσκυνήση, ένώ ό 'Ιωάννης **“ήξευρε τί έκαμνε”**! “Ακουσον, άκουσον μέ ποίαν συκοφαντικήν δυσφήμησιν και πνεύμα διαστροφής προσπαθει ό κ. Β. νά δικαιολογήση τους ισχυρισμούς του διά την διπλήν άρνησιν του άγγελου νά δεχθή την προσκύνησιν του 'Ιωάννου!!! **“Ξεροκέφαλος”** ---κατά τους “Αίρετικούς” του κ. Β.--- θά ήταν, συνεπώς, **ΚΑΙ** ό άπόστολος Πέτρος όταν έμπόδισε τον Κορνήλιον νά τον προσκυνήση: **“'Ως δέ εισήλθεν ό Πέτρος, έλθών ό Κορνήλιος εις συνάντησιν αυτού, έπεσεν εις τους πόδας αυτού και προσεκύνησεν. 'Αλλ' ό Πέτρος εσήκωσεν αυτόν, λέγων· Σηκώθητι· και εγώ αυτός άνθρωπος ειμαι.”** (Πράξ.10:25-26). 'Από **“μετριοφροσύνη”**, λοιπόν, και ό άπόστολος Πέτρος του ειπε: **“και εγώ αυτός άνθρωπος ειμαι.”**;

***Εμμεσον συμπέρασμα:** 'Αποδεικνύει έμμεσα ό κ. Β. ότι οι ιεράρχες πού δέχονται προσκυνήσεις ή μάλλον πού άπαιτούν προσκυνήσεις και χειροφιλήματα δέν έχουν μετριοφροσύνη και δέν περιπατούν εις τά ίχνη τής μετριοφροσύνης του άγγελου και των άποστόλων του Κυρίου! Τά πράγματα όμιλουν από μόνα των!

2. 'Ισχυρίζεται ό κ. Β. ότι οι “Αίρετικοί”, (Αίρετικοί είναι κατά τον κ. Β. όσοι δέν συμφωνούν μαζί του και φρονούν άλλο τι...) παραδέχονται μέν ότι **“... είναι εις Θεός, εις και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος 'Ιησούς Χριστός,”** (1Τιμ.2:5) άρνούνται δέ την σχετικήν μεσιτείαν των άγιων! 'Ο κ. Β. μέ κάμνει συχνά νά άπορώ: Μά δέν έπρόσεξε τίποτε από όσα έγραψα; Διερωτώμαι: Μήπως άνήκει εις την κατηγορίαν των ανθρώπων **“ού μέ πείσεις κ'άν μέ πείσης”**; Διά την μεσιτείαν ποίων άγιων όμιλούμε; Ζώντων ή νεκρών; Εις τά περισσότερα από τά είκοσι δύο (22) άρθρα μου, μέχρι στιγμής, επί του θέματος τής εικονολατρείας έχω αναφερθει και έχω αναπτύξει την θέσιν μου **μέ άκραιφνώς Βιβλικάς άποδείξεις**, και έχω δώσει όλας τάς άπαιτουμένας διευκρινήσεις ώς και επί του θέματος τής μεσιτείας των άγιων! 'Ενίστε μετά σχολαστικότητος! Καλά θά κάνη νά τά ξαναδιαβάση!

“Όταν μάλιστα λέγη **“Οι 'Αγιοι δεν είναι πανταχού παρόντες. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ακούν τις προσευχές μας”**, τί νά ειπή κανείς; 'Ανακατεύει προφήτη ζώντα εκείνην την εποχήν (έν προκειμένω τον 'Ελισσαϊον) μέ άγιους νεκρούς! Συμπεράσματα επί συμπερασμάτων, ποτέ, μά ποτέ, όμως μία ρητήν **έντολήν** ή κατηγορηματικόν λόγον τής 'Αγίας Γραφής περί των ισχυρισμών του! “Ας συνεχίση λοιπόν νά προσκυνά την γήν και τάς εικόνας και τά λείψανα και νά προσεύχεται εις τον Θεόν **“ταίς πρεσβείαις”** των τεθνεώτων άγιων, οι

όποιοι, καίτοι μή πανταχοῦ παρόντες, ὁμως ἀκούουν τὰς προσευχὰς του εἴτε εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰθάκη εἴτε εἰς τὸ Σικάγο!!!

Εὐχάριστον εἶναι ὅτι δέν ἔχει πλέον νά προσθέσῃ τίποτε ἄλλο γιά τό θέμα τῶν εἰκόνων καί τῶν Ἱερῶν! Λυπηρόν ὁμως ὅτι δέν ἄφησε ἀκόμη τὴν καρδιά του νά ἀνοίξῃ εἰς τό φῶς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὥστε ὁ Θεός νά τὸν φωτίσῃ καί νά ἰδῇ τὰ πράγματα ὅπως ἡ Ἱερὰ Γραφή τὰ διδάσκει καί ὅχι ὅπως ὠρισμένοι πεπελανημένοι παραδόσεις! Εἴθε νά διερωτηθῇ εἰλικρινῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μήπως πλανᾶται!

Καί ἔνα τελευταῖο: Ἡ κυρία Μπαλατζῆ, δέν τοῦ **“ἀφείλει”** τίποτε! Δέν ἄφησε οὐδέ ἓν σημεῖον ἀναπάντητον ὡς πρὸς τὰς εἰκόνας, τὰ λειψανα, τοὺς Ἱερούς καί τὰς μεσιτείας των, ὡς ἐπίσης καί τοὺς ἀπαραδέκτους καί ἀντιγραφικούς τίτλους ὠρισμένων κληρικῶν! Ἐάν ἀναφέρεται εἰς ἄλλα θέματα, πχ. καί δὴ δογματικο-θεολογικά ὅπως πχ. τό φιλιόκβε, τό θέμα τῶν βιβλίων τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς, ποίας Οἰκουμενικᾶς Συνόδου παραδέχομαι καί διατί, τό τοῦ Ἰεροῦ (Σεόλ), κλπ., θέματα εἰς τὰ ὁποῖα ἤθελε ὁ κ. Β., κατά τρόπον συστηματικόν, ἐπίμονον, ἂν μὴ πεισματώδη, νά τὴν ἐκτρέψῃ καί νά τὴν ἐμπλέξῃ, ἄς μάθῃ ὅτι ματαιοπονεῖ! Ὁ ἀγὼν τῆς κ. Μπαλατζῆ δέν εἶναι ἐπὶ θεμάτων θεολογικῶν καί γνωσιολογικῶν ἀλλὰ πρακτικῆς χριστιανικῆς ζωῆς! Ὁ ἀγὼν τῆς εἶναι οἱ συμπατριῶτες μας νά μελετήσουν τὴν Ἱερὰν Γραφήν, προκειμένου νά ἀφυπνισθοῦν καί νά ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καί νά σωθοῦν ἀπὸ τὴν πλάνην, τὴν ἀμαρτίαν καί τὴν αἰώνιαν ἀπώλειαν!

Ἡ ἡμέρα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου εἶναι ἐγγύς διότι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, ἡ ἡμέρα δὲ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζοὴν ἄγνωστη ἀλλὰ συγχρόνως καί ἀνά πάσαν στιγμὴν! Ἐνάγκη, λοιπόν, ἐπίκειται νά εἴμεθα πάντοτε ἔτοιμοι νά συναντήσωμε τὸν Θεόν μας (Ἰερ.4:12)! Ἐάν ἐγερθῶμεν, λοιπόν, ἐκ τοῦ ὕπνου! Δέν θὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ὁ Κύριος ἔμπροσθεν τοῦ φοβεροῦ βήματος ποῖα ἡ γνώμη μας πχ. περὶ τῶν Τοπικῶν καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν λοιπῶν παραδόσεων... **ἀλλὰ ἐάν ἐπιστεύσαμε εἰλικρινῶς εἰς τὸν Χριστόν, ἐάν Τόν ἐδέχθημεν ὡς Σωτήρα μας καί Κύριον μας καί ἐάν ἐτηρήσαμε τὰς ἐντολὰς Του! Ναί, ἐάν Τόν ἀγαπήσαμε ἐξ ὅλης καρδίας, ψυχῆς, δυνάμεως καί διανοίας (Μαρκ.12:33), ἐάν Τόν ἀκολουθήσαμε πιστῶς καί ἐάν ἐπράξαμε τό θέλημά Του!**

Ἐάν καί ὅταν ἡ κυρία Μπαλατζῆ ἀνοίξῃ ἄλλο θέμα μέσω τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος, ὅπως ἔκαμε μέ τό θέμα τῆς Εἰκονολατρίας, **ΤΟΤΕ**, ἐάν θέλῃ ὁ κ. Β. ἄς γίνῃ συνομιλητὴς τῆς.

Κλείνοντας, θέλω νά εὐχηθῶ εἰς τὸν κ. Β. εἰλικρινά καί ὀλόψυχα ὅ,τι καλύτερον εἰς τὴν ζοὴν του καί δὴ τὴν πνευματικὴν του ἀφύπνισιν πρὸς τιμὴν καί δόξαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Ξένια ΜΠΑΛΑΤΖΗ